

En introduktion i Kabbala: Din guide till ett mer fridfullt liv

av

dr Michael Laitman

med en inledning av professor Ervin Laszlo

Innehållsförteckning

Biografier	3
Inledning	4
Kapitel 1: Kabbala då och nu	7
Generalplanen.....	7
Vetenskapens vagga.....	8
Kabbala gör entré.....	9
Ett fruktlöst sökande.....	11
Altruismens nödvändighet	13
I ett nötskal.....	15
Kapitel 2: Den största önskan av alla	16
Språngbräda för tillväxt.....	16
Att hantera begär	19
I ett nötskal.....	22
Kapitel 3: Skapelsens ursprung	23
De andliga världarna	23
Sökandet efter skapelsetanken	27
Vägen	29
<i>Adam ha Rishon</i> —den gemensamma själen	32
I ett nötskal.....	33
Kapitel 4: Vårt universum	34
Pyramiden	34
Uppför stegen	36
Begäret efter det andliga.....	38
I ett nötskal.....	41
Kapitel 5: Vems verklighet är verkligheten?	42
Tre gränser när man lär sig kabbala.....	43
Uppfattande av verkligheten	45
I ett nötskal.....	52
Kapitel 6: Den smala vägen till frihet	54
Mörkret före gryningen.....	54
Känn dina gränser.....	58
Fyra faktorer	61
Att välja rätt miljö för korrektion	62
Egots oundvikliga död	64
Att göra ett fritt val	67
I ett nötskal.....	69

Biografier

Dr Rav Michael Laitman

Dr Rav Michael Laitman är en internationell auktoritet inom autentisk kabbala. För att vara en andlig auktoritet har han en mycket ovanlig bakgrund: han har en akademisk utbildning med en Master of Science i biocybernetik och är professor i ontologi och kunskapsteori. Han har bedrivit en framgångsrik akademisk karriär, för att sedan ägna sig åt kabbala med avsikt att främja sin vetenskapliga forskning. Han fick sin doktorsgrad i filosofi och kabbala från institutet för filosofi vid Rysslands Vetenskapsakademi i Moskva.

Han började studera kabbala 1976 och har utforskat den sedan dess. När han 1979 sökte nya tillvägagångssätt inom kabbala stötte han på kabbalisten Rabbi Baruch Shalom HaLevi Ashlag (1906-1991), den förstfödde sonen och efterträdaren till kabbalisten Rabbi Yehuda Leib HaLevi Ashlag (1884-1954), känd som Baal HaSulam för sin Sulamkommentar (*sulam* hebr. ”stege”) på boken *Zohar*. Michael Laitman blev så imponerad av Baal HaSulams son, att han blev Baruch Ashlags närmaste lärjunge och personlige assistent. Han tillbringade det mesta av sin tid i sin högaktade mentors sällskap och absorberade då så mycket som möjligt av dennes läror.

Idag anses han vara den främste experten på kabbala, efter att ha skrivit 30 böcker inom ämnet som har översatts till 15 språk. Hans lektioner sänds dagligen ut live på kabel-TV och internet runt hela världen. På senare år har han blivit en efterfrågad föreläsare i akademiska kretsar i USA och i Europa.

Dr Laitman är grundare av och ordförande för *Bnei Baruch – Institut för utbildning och forskning inom kabbala*, som har den största och mest utförliga sidan om kabbala på internet, www.kabbalah.info. Sidan ger obegränsad tillgång till kabbalistiska texter och media på över 30 språk, med över 2 miljoner unika träffar per månad. Sedan år 2000 listar *Encyclopædia Britannica kabbalah.info* som en av de största sidorna om den kabbalistiska vetenskapen, både vad gäller antal besökare och mängden utbildnings- och informationsmaterial.

Prof. Ervin Laszlo

Prof. Ervin Laszlo, som var vänlig att skriva inledningen till denna bok, är systemfilosofins och den generella evolutionsteorins grundare och främste företrädare. Han föddes 1932 i Budapest, Ungern, och debuterade vid 15 års ålder som konsertpianist i New York, en händelse som rapporterades i *Life*, *Time*, *Newsweek*, och internationell media.

Prof. Laszlo började ägna sig åt vetenskap och filosofi runt 25 års ålder och började publicera böcker och artiklar 1963. År 1970 erhöll han en *Habilitation*, den högsta, statliga, doktorsgraden vid Sorbonne i Paris. De efterföljande åren tilldelades han hedersdoktorstitlar i USA, Kanada, Finland, Ryssland och Ungern.

Som ett erkännande av hans engagemang för global medkänsla och utveckling erhöll han år 2001 Goipriset, Japans fredspris. Han har skrivit 72 böcker som har översatts till så många som 18 språk.

Inledning

Jag är mycket glad och känner mig hedrad över att ha blivit tillfrågad att skriva introduktionen till dr Laitmans *En introduktion i Kabbala: Din guide till ett mer fridfullt liv*. Författaren är inte bara en god vän till mig, utan även, i mina ögon, den främste kabbalisten vid liv idag, en äkta representant för en visdom som hemlighållits i två millennier. Nu när kabbalans visdom, bland andra inhemska visdomar, träder fram i full skala, tror jag inte att någon annan människa är bättre lämpad att förklara dess kärna.

I dagens värld har kabbalans framträdande som en äkta lärdom en unik betydelse. Det kan hjälpa oss att återfå medvetandet om den visdom våra förfäder besatt och vi har glömt.

Inhemska visdomar dyker upp idag just av den anledningen att vår vanliga, mekaniska tankeskola har misslyckats med att förse oss med det välbefinnande och den hållbarhet den utlovat. Ett kinesiskt talesätt varnar för att ”om vi inte ändrar kurs, kommer vi sannolikt att hamna precis dit vi är på väg”. När detta tillämpas på den samtida mänskligheten, kan vi skönja katastrofala följder.

Klimatförändringen hotar att förvandla stora ytor på vår planet till livlös mark, obeboelig för människor och otillräcklig för matproduktion.

Dessutom har de flesta av världens ekonomier blivit mindre självförsörjande. Detta är sammantaget med den globala minskningen av matreserver illavarslande. Tillgängligheten på rent dricksvatten är mindre för gott och väl hälften av världens befolkning. I genomsnitt dör 6 000 barn varje dag av diarré orsakad av förorenat vatten.

I stora delar av världen har våld och terrorism blivit det föredragna sättet att lösa konflikter. Till följd därav fördjupas osäkerheten i såväl fattiga som rika länder. Islamsk fundamentalism breder ut sig i den muslimska världen, nynazistiska och andra extremistiska rörelser gror i Europa, och religiös fanatism dyker upp över hela världen.

Därmed är hela vårt gästspel på denna planet ifrågasatt.

Men globalt sammanbrott är inte nödvändigt. Vi kan få vinden att vända, och även följande scenario är fullt möjligt:

Som den senare delen av denna bok kommer att visa, kan vi förenas och tillsammans eftersträva gemensamma mål såsom fred och hållbarhet. Företagsledare kommer då att lägga märke till förändringsvägen och svara med varor och tjänster som möter omställningen i efterfrågan.

Global nyhets- och underhållningsmedia kommer att utforska färskare perspektiv och nya sociala och kulturella innovationer; en ny självbild och en ny bild av naturen kommer att uppstå på internet, på TV, samt i företags och samhällens kommunikationsnätverk.

I det civila samhället kommer en kultur med alternativ livsstil och ansvarsfulla värderingar att stödja en politik som går ut på social och ekologisk hållbarhet. Åtgärder kommer att vidtas för att skydda miljön, skapa effektiva distributionssystem för mat och resurser, samt för att utveckla och använda hållbar teknologi inom energi, transport och jordbruk.

I denna positiva utblick kommer pengar att omdirigeras från militär- och försvarssystemen till att tjäna folkets behov. Stöttade av denna utveckling kommer nationell, internationell, och interkulturell misstro, etniska konflikter och raskonflikter, förtryck, ekonomisk ojämlikhet och

ojämlikhet mellan könen att ge vika för ömsesidig tillit och respekt. Människor och samhällen kommer med lätthet att samarbeta och bilda produktiva partnerskap.

På så vis kommer mänskligheten, istället för att brytas ner i konflikter och krig, att bryta igenom—inte endast till en hållbar värld med självständiga och samarbetande samhällen, utan till en lycklig framtid med fred, lugn och fullständig tillfredsställelse.

En fridfull och hållbar värld kan bli vår, men tyvärr är vi för tillfället inte på väg åt det hållet. Einstein sade en gång att ”de stora problem vi möter inte kan lösas på samma nivå av tänkande på vilka vi skapade dem”. Ändå är det precis det vi försöker göra. Vi försöker bekämpa terrorism, fattigdom, kriminalitet, miljöförsämringar, sjukdomar och andra ”civilisationssjukdomar” med samma metoder som frambringade dem, det vill säga med tekniska lösningar och tillfälliga åtgärder. Men vi har varken uppåtdat viljan till eller visionen av att skapa en bestående och fundamental förändring.

Globalt medvetande

I ljuset av dagens globala kris har mänskligheten börjat söka efter nya tillvägagångs- och tänkesätt. Sådana tänkesätt är de mycket gamla, om än mycket relevanta, inhemska visdomarna. För dem är ett globalt medvetande inte endast en stödidé, utan deras innersta natur. När vi studerar dessa tänkesätt inser vi att det nya globala medvetandet faktiskt är ett gammalt, ständigt medvetande som först nu håller på att återupptäckas.

Visst är det så, att det är hög tid att det globala medvetandet återupptäcktes. Vi brukade tänka att människans typiska, ”normala” medvetande är vad vi fångar med våra fem sinnen. Vi höll allt annat för fantasi. Den vanliga uppfattningen var att vi slutar där vår hud slutar. Andra åsikter klassades som ”new age”, ”mystiska”, eller ”esoteriska”. Idéer om att vi på något sätt hör ihop, att det finns en kontext i vilken vi är delar av en större helhet, har betraktats som undantaget i civilisationens historia.

Men om vi ser till idéhistorien finner vi att sanningen är raka motsatsen. Det reduktionistiska, mekanistiska och fragmenterade tänkandet som utvecklades i den västerländska världen under de senaste 300 åren är inte normen, utan undantaget. Andra kulturer delar inte detta perspektiv. Inte ens väst anslöt sig till det före den mekanistiska världsbildens uppkomst, som det ärvde i form av en tillämpning (eller snarare feltillämpning) av Newtons naturfilosofi.

I andra kulturer, så väl som i väst före modern tid, var det rådande medvetandet ett av tillhörande, av enighet. De flesta traditionella kulturer håller inte med om att människor inte har någonting gemensamt förutom tillfälliga intressen som råkar sammanfalla.

De klassiska rötterna till alla visdomstraditioner är begrepp om ett ”globalt medvetande”. Denna term definierar medvetenheten om vårt delade öde som människor, som invånare på denna planet. Om vi ska klara av att uppehålla vår existens, om vi ska se till att våra barn och barnbarn går en säker och hållbar framtid till mötes, då måste vi utveckla ett globalt medvetande.

För att röra oss framåt måste vi odla en attityd som gör det möjligt för oss att bilda en förenad mänsklig familj, en global civilisation. Denna civilisation bör emellertid inte vara en monolitisk kultur där alla följer samma idéer, och en person eller nation dikterar idéerna till alla andra. Det bör snarare vara en pluralistisk civilisation vars element förenas för att underhålla och utveckla hela systemet, mänsklighetens globala civilisation.

Detta pluralistiska moment medför harmoni och fred. Varje samhälle som har överlevt har ägt ett sådant. Enbart västerländska och förvästerländskade samhällen har glömt det. I försöken att skapa tekniska och ekonomiska framsteg har de fragmenterat systemets integritet och enighet. Det är hög tid att vi återställer det.

Som jag genom bekantskap med dr Laitmans skrifter lärt mig, befördrar kabbala i sin autentiska form inte bara mänsklighetens och universums enighet och integritet, den erbjuder även praktiska åtgärder för att återställa det i tider då det är förlorat.

Det är min innerliga rekommendation att noggrant läsa igenom denna bok, då den tillhandahåller mycket mer än allmän kunskap om en gammal visdom. Den ger också en nyckel till att säkra mänsklighetens välbefinnande i dessa kritiska tider; tider då vi möter en utmaning utan motstycke, i form av att välja mellan den devolutionära vägen som leder till globalt sammanbrott, och den evolutionära vägen som kan leda oss till en värld av fred, harmoni, välbefinnande och hållbarhet.

Ervin Laszlo

Kapitel 1: Kabbala då och nu

Generalplanen

Det är ingen hemlighet att kabbalan inte uppstod med dagens trendiga Hollywoodhype. Den har i själva verket funnits i tusentals år. När den först dök upp stod människorna mycket närmare naturen än idag. De kände en närhet till naturen och vårdade sin relation till den.

På den tiden hade de ingen större anledning att vara avskilda från naturen. De var inte lika egoistiska och alienerade från den naturliga miljön som vi är idag. I själva verket var mänskligheten på den tiden en oskiljaktig del av naturen, som vördade sin närhet med den.

Utöver det kände mänskligheten inte till naturen tillräckligt väl för att känna sig trygg; istället var vi rädda för naturkrafter, vilket tvingade oss att relatera till naturen som någonting som har större makt än vi.

Då människorna å ena sidan stod nära naturen, å andra sidan var rädda för den, strävade de inte bara efter att lära känna den omgivande världen, utan ännu viktigare, att avgöra vad eller vem som styr den.

På den tiden kunde människorna inte gömma sig undan naturens element som vi gör idag; de kunde inte undvika dess prövningar som vi gör i vår "konstgjorda" värld. Viktigast av allt är att rädslan för naturen, och på samma gång närheten till den, drev på många att söka efter och upptäcka vad naturen planerat för dem, och händelsevis, för oss alla.

Dessa banbrytande naturforskare ville veta om naturen verkligen hade ett mål, och i så fall vad mänsklighetens roll skulle kunna vara i denna generalplan. De individer som fick den högsta kunskapsnivån, som nådde generalplansnivån, kallas "kabbalister".

En mycket speciell människa bland dessa pionjärer var Abraham. När han upptäckte generalplanen utforskade han den inte bara på djupet, utan han lärde först och främst ut den till andra. Han insåg att den enda garantin mot lidande och rädsla var att människor helt skulle förstå naturens plan för dem. Och när han hade insett detta, skydde han ingen möda för att undervisa vem som än ville lära sig. På grund av detta blev Abraham den förste kabbalisten att starta en dynasti av kabbalalärare: De studenter som var mest värdiga blev nästa generations lärare, vilka i sin tur förmedlade kunskapen till nästa generation studenter.

Kabbalister kallar generalplanens arkitekt för "Skaparen", och själva planen för "skapelsetanken". Med andra ord, och detta är viktigt, när kabbalister talar om Naturen eller Naturens lagar talar de om Skaparen. Och vice versa, när de talar om Skaparen talar de om Naturen eller Naturens lagar. Dessa termer är synonyma.



Termen "kabbalist" kommer från det hebreiska ordet kabbala ("mottagande"). Kabbalans originalspråk är hebreiska, ett språk utvecklat speciellt av och för kabbalister, för att underlätta för dem i kommunikationen sinsemellan om andliga ting. Många kabbalaböcker har skrivits även på andra språk, men de grundläggande termerna är alltid på hebreiska.

För en kabbalist betecknar termen "Skapare" inte en övernaturlig, åtskild entitet, utan den nivå en människa bör nå närmast när hon söker högre kunskap. "Skapare" heter *Boreh* på hebreiska, vilket innehåller två ord: *Bo* (kom) och *Re'eh* (se). "Skapare" är alltså en personlig inbjudan att uppleva den andliga världen.

Vetenskapens vagga

Kunskapen de första kabbalisterna förvärvade gjorde mer än att hjälpa dem att förstå hur saker och ting fungerar bakom kulisserna. Med hjälp av den kunde de förklara de naturfenomen vi alla möter. Det föll sig helt enkelt naturligt att de blev lärare, och att den kunskap de vidareförmedlat till oss blev grunden för både antika och moderna vetenskaper.

Kanske tänker vi oss kabbalisterna som avskilda människor som skriver magiska skrifter och gömmer sig i dunkla kammare med levande ljus. Kabbalan hemlighölls trots allt till slutet av 1900-talet. Detta smygfarande framkallade talrika historier och legender om dess natur. Fastän de flesta av dessa historier inte är sanna, förbryllar och förvirrar de fortfarande de mest noggranna tänkare.



Gottfried Leibnitz, en stor matematiker och filosof, uttryckte öppet sina tankar om hur hemlighetsfullheten påverkat kabbala: "Eftersom människan inte hade den rätta nyckeln till hemligheten, blev kunskapsörsten i slutändan reducerad till alla möjliga trivialiteter och vidskepligheter, vilket frambringade en sorts 'vulgär kabbala' som har väldigt lite gemensamt med den äkta kabbalan, men även olika fantasier som felaktigt går under namnet magi, och detta är vad som fyller böckerna."

Men kabbala har inte alltid varit hemligt. De första kabbalisterna var faktiskt väldigt öppna med sin kunskap, och samtidigt väldigt engagerade i sina samhällen. Ofta var kabbalisterna sina nationers ledare. Av alla dessa ledare är kung David antagligen det mest kända exemplet på en framstående kabbalist som även var en stor ledare.

Kabbalisternas engagemang i sina samhällen hjälpte deras samtida lärda att utveckla grundvalen till vad vi idag känner som "västerländsk filosofi", vilken senare blev grunden för modern vetenskap. Så här skriver Johannes Reuchlin, en klassiskt lärd humanist och expert på antika språk och traditioner, om detta i sin bok *De Arte Cabbalistica*: "Min lärare, Pytagoras, filosofens fader, tog sin lära från kabbalister ... Han var först med att översätta ordet *kabbala*, okänt för sina samtida, till det grekiska ordet *filosofi* ... Kabbala låter oss inte leva våra liv i stoftet, utan höjer vårt medvetande till höjden av kunskap".

Andra vägar

Men filosofer var inte kabbalister. Eftersom de inte studerade kabbala kunde de inte helt förstå den kabbalistiska kunskapens djup. Därför utvecklades och behandlades kunskap, som borde ha utvecklats och behandlats på ett väldigt specifikt sätt, på ett felaktigt sätt. När kabbalistisk kunskap kom till andra delar av världen, där det vid den tidpunkten inte fanns några kabbalister, fick den också en annan kurs.

På så vis tog mänskligheten en omväg. Fastän västerländsk filosofi införlivade delar av den kabbalistiska kunskapen, tog den i slutändan en helt annan riktning. Västerländsk filosofi frambringade vetenskaper som undersökte vår materiella värld, det som vi uppfattar med våra fem sinnen. Men kabbala är en vetenskap som utforskar det som händer *bortom* det som våra sinnen uppfattar. Den förändrade tonvikten drev mänskligheten i motsatt riktning från den ursprungliga kunskapen som kabbalisterna erhöll. Denna kursändring tog mänskligheten på en omväg vars konsekvenser vi kommer att utforska i nästa kapitel.

De stora frågorna

Kabbalan doldes för ungefär 2 000 år sedan. Det var helt naturligt—det fanns ingen efterfrågan efter den. Ända sedan dess har mänskligheten sysselsatt sig med att utveckla monoteistiska religioner och, senare, vetenskap. Båda skapades för att besvara människans mest fundamentala frågor: ”Vilken är vår plats i världen, i universum?”, ”Vad är meningen med vår existens?”. Med andra ord: ”Varför föddes vi?”.

Men idag känner människorna mer än någonsin att det som har fungerat i 2 000 år inte längre möter deras behov. Svaren som religionen och vetenskapen ger tillfredställer dem inte längre. Dessa människor söker på annat håll efter svar på de mest grundläggande frågorna om meningen med livet. De vänder sig till österländska läror, spådom, magi och mysticism. Och några vänder sig till kabbala.

Eftersom kabbalan uppstod för att besvara dessa fundamentala frågor, är svaren den ger direkt relaterade till dem. Genom att återupptäcka forntida svar på meningen med livet, reparerar vi bokstavligen den spricka mellan mänskligheten och naturen som uppstod när vi vände oss bort från kabbala och till filosofi.

Kabbala gör entré

Kabbala gjorde sin ”debut” för ungefär 5 000 år sedan i Mesopotamien, ett område som idag ligger i Irak. Mesopotamien var födelseort inte bara för kabbala, utan för alla forntida läror och all mysticism. På den tiden trodde folk på många olika läror, ofta följde de mer än en åt gången. Astrologi, spådom, numerologi, magi, trolldom, onda ögat—allt det och mer utvecklades och frodades i Mesopotamien, den tidens kulturella centrum.

Så länge som folk var nöjda med sin tro kände de inget behov av förändring. De ville veta att deras liv skulle vara trygga, och vad de behövde göra för att kunna njuta av livet. De frågade inte efter livets ursprung, eller viktigast av allt, vem eller vad som skapat livets regler.

Vid första anblick kan detta verka som en liten skillnad. Men skillnaden mellan att fråga om livet och att fråga om reglerna som ger livet form, är som skillnaden mellan att lära sig hur man *kör* en bil och att lära sig hur man *gör* en bil. Det är på en helt annan kunskapsnivå.

Förändringens motor

Begär dyker inte bara upp från ingenstans. De tar omedvetet sin form i oss, och stiger upp till ytan först när de blir någonting definierbart, som t.ex. ”Jag vill ha pizza”. Dessförinnan känns begären antingen inte alls, eller på sin höjd känns de som allmän rastlöshet. Vi har alla varit med om känslan av att vilja ha någonting utan att riktigt veta vad det är. Så känns ett begär som inte mognat ännu.

Platon sa en gång att ”nöden är uppfinningarnas moder”, och han hade rätt. Likaså lär oss kabbala att det enda sättet vi kan lära oss någonting på, är genom att först vilja lära oss det. Det är en mycket enkel ekvation: när vi vill någonting gör vi vad som behövs för att få det. Vi tar oss tiden, uppåddar energin, och utvecklar de nödvändiga färdigheterna. Det visar sig att förändringens motor är begär.

Sättet på vilket våra begär utvecklas både gränsar av och ger form åt hela mänsklighetens historia. Under tiden som mänsklighetens begär utvecklades fick de folk att studera sin omgivning så att de skulle kunna förverkliga sina önskemål. Till skillnad från mineraler, växter och djur utvecklas människor hela tiden. För varje generation, och varje människa, växer begären starkare och starkare.

Att inta förarsätet

Denna förändringens motor—begär—består av fem nivåer, noll till fyra. Kabbalister kallar denna motor för ”en vilja att ta emot njutning”, eller helt enkelt ”viljan att ta emot”. När kabbala uppkom, för ungefär 5 000 år sedan, var viljan att ta emot på nivå noll. Idag är vi, som du kanske har gissat, på nivå fyra—den mest intensiva nivån.

Men på den tiden, när viljan att ta emot var på nivå noll, var begären inte tillräckligt starka för att separera oss och naturen från varandra. Dåfortiden var denna enhet med naturen, vilken många av oss idag betalar dyra pengar för att åter lära sig i meditationsklasser (och om vi är ärliga mot oss själva, inte alltid med framgång), det naturliga sättet att leva. Folk kände inte till något annat sätt. De visste inte ens att de skulle kunna skiljas från naturen, något de inte heller ville.

På den tiden flöt mänsklighetens kommunikation med naturen och med varandra faktiskt på så bra att ord inte ens behövdes; istället kommunicerade folk med tanken, ungefär som telepati. Det var en enhetens tid, och hela mänskligheten var som en enda nation.

Men när vi fortfarande befann oss i Mesopotamien skedde en förändring: människors begär började växa och de blev mer egoistiska. Folk började vilja förändra naturen och använda den för sig själva. Istället för att vilja anpassa sig till naturen började de vilja förändra naturen till att passa *deras* önskemål. De avskildes från naturen, separerades och alierades från den och från varandra. Idag, många, många århundraden senare, håller vi på att upptäcka att detta inte var en bra idé. Det fungerar helt enkelt inte.

När folk började sätta sig själva i opposition till sin omgivning och sitt samhälle, är det klart att de inte längre skulle relatera till andra som släkt och till naturen som hem. Hat ersatte kärlek, och folk växte ifrån och skiljdes från varandra.

Som en följd delades dåtidens enda nation upp. Först delades den i två grupper som rörde sig åt öst och väst. De två grupperna fortsatte att delas och splittras, vilket till slut bildade den mångfald nationer vi har idag.

Ett av de tydligaste symptomen på uppdelningen, vilket Bibeln beskriver som ”Babels torns undergång”, var uppkomsten av olika språk. De olika språken separerade människor från varandra och skapade förvirring och krångel. Det hebreiska ordet för förvirring är *bilbul*, och för att markera förvirringen fick Mesopotamiens huvudstad namnet Babel (Babylon).



Vid tidpunkten då all denna bilbul tog plats levde Abraham i Babylon, han hjälpte där sin far med att bygga små avgudabilder och sälja dem i familjens butik. Det är inte svårt att förstå att Abraham befann sig mitt i all den sprudlande mischmasch av idéer som frodades i Babylon, den tidens New York. Denna förvirring förklarar också Abrahams ihärdiga fråga, vars svar ledde honom till att upptäcka naturens lag: "Vem äger huvudstaden?". När han insåg att förvirringen och alienationen hade ett syfte, började han snabbt lära ut det till vem som helst som ville lyssna.

Ända sedan den splittringen—när våra begär växte från nivå noll till nivå ett—har vi stått ansikte mot ansikte med Naturen. Istället för att korrigera den stadigt växande egoismen för att fortsätta vara en med Naturen, det vill säga med Skaparen, har vi byggt en mekanisk, teknologisk sköld för att skydda oss från den. Det ursprungliga skälet till att vi utvecklade vetenskap och teknologi var för att säkra vår skyddade existens på tryggt avstånd från Naturens element. Det visar sig emellertid, antingen vi är medvetna om det eller inte, att vi faktiskt försöker kontrollera Skaparen och ta över förarsätet.

Ett fruktlöst sökande

Mänsklighetens nivå av egoism har fortsatt att växa, och varje nivå har drivit oss längre bort från Naturen (Skaparen). I kabbala mäts inte avståndet i centimeter eller meter; det mäts i *kvaliteter* (egenskaper). Skaparens kvalitet är helhet, förening och givande, men det är bara möjligt att känna Honom när vi delar Hans kvaliteter. Om jag är egoistisk är det omöjligt för mig att förenas med någonting så helt och altruistiskt som Skaparen. Det vore som att försöka se en annan människa när vi står rygg mot rygg.

Eftersom vi står rygg mot rygg med Skaparen, och för att vi fortfarande vill kontrollera Honom, är det klart att ju mer vi försöker, desto mer frustrerade blir vi. Utan tvivel är det så att vi inte kan kontrollera någonting vi vare sig kan se eller känna. Detta begär kan aldrig fyllas om vi inte gör en U-sväng, ser åt motsatt håll, och finner Honom.

Många börjar redan tröttna på teknikens brutna löften om välstånd, hälsa, och viktigast av allt: en trygg framtid. Det är för få som har uppnått allt detta idag, och inte ens de kan vara säkra på att de fortfarande kommer att besitta dem imorgon. Men fördelen med detta tillstånd är att det tvingar oss att på nytt undersöka vart vi är på väg och fråga "Är det möjligt att vi hela tiden har gått fel väg?".

Särskilt idag, när vi erkänner krisen och dödläget vi går till mötes, kan vi öppet tillstå att vägen vi har valt är en återvändsgränd. Istället för att ha kompenserat för vår egoistiska motsatthet mot naturen, genom att välja teknologi, borde vi ha förändrat vår egoism till altruism, och följaktligen till enhet med naturen.

I kabbala används termen *tikkun* (korrektion) för denna förändring. Att inse vår motsatthet mot Skaparen innebär att vi måste bli medvetna om den splittring som uppstod mellan oss (människor) för fem tusen år sedan. Detta kallas "igenkännandet av ondska". Det är inte lätt, men det är det första steget mot äkta hälsa och glädje.

Den globala krisen har ett lyckligt slut

Under de senaste 5 000 åren utvecklades de båda grupperna som drog iväg från Mesopotamien till en civilisation bestående av många olika folk. Av de två ursprungliga grupperna blev den ena vad vi kallar "västerländsk civilisation", och den andra blev vad vi känner som "österländsk civilisation".

Den tilltagande konflikten mellan de bägge civilisationerna återspeglar kulminationen på den process som startade vid den första delningen. För fem tusen år sedan delades en samfällid nation upp på grund av att egoismen växte och separerade dess medlemmar. Nu är det dags för denna "nation"—mänskligheten—att återförenas och att återigen bli en gemensam nation. Vi befinner oss fortfarande på brytpunkten som skedde för så länge sedan, men idag är vi mycket mer medvetna om den.

Enligt kabbalans visdom visar denna kulturkrock, och att mysticistiska trossystem åter kommer upp till ytan, på början av mänsklighetens återförening i en ny civilisation. Vi börjar idag inse att vi alla är sammanbundna och att vi ännu en gång måste bygga upp det tillstånd som fanns före splittringen. Genom att bygga upp en förenad mänsklighet igen, kommer vi också att på nytt bygga upp vår förening med Naturen, med Skaparen.

Egoism är ett moment 22

Under den tid då mysticismen frodades upptäcktes kabbalans visdom, som tillhandahöll kunskap om vår egoisms stegvisa tillväxt och vad som orsakar den. Kabbalister lärde ut att allt som existerar består av en vilja till tillfredsställelse.

Dessa begär kan emellertid inte fyllas när de är i sin naturliga form, när de är egoistiska. Det beror på att när vi tillfredställer ett behov så annullerar vi det, och om vi annullerar ett begär för någonting så kan vi inte längre njuta av det.

Tänk till exempel på din älsklingsrätt. Föreställ dig att du befinner dig i en elegant restaurang, bekvämt sittandes vid bordet. En leende servitör kommer med en övertäckt tallrik, sätter den framför dig, och tar bort locket. Mmmm... den utsökt bekanta doften! Njuter du ännu? Din kropp gör det; det är anledningen till att den frigör matsmältningsvätskor vid blotta tanken på denna maträtt.

Men i samma sekund som du börjar äta avtar njutningen. Ju mättare du blir, desto mindre njutning kan du få av att äta. Till slut, när du är mätt, kan du inte längre njuta av maten, och du slutar att äta. Du slutar inte för att du är mätt, utan för att det inte är roligt att äta när magen är full. Detta är egoismens moment 22—om du har det du vill, då vill du inte längre ha det.

Därför *måste* vi fortsätta att söka nya och större glädjeämnen, eftersom vi inte kan leva utan njutning. Det gör vi genom att utveckla nya begär, vilka också kommer att förbli otillfredsställda. Det är en ond cirkel. Tydligt är det så att ju mer vi vill ha, desto tommare känner vi oss. Och ju tommare vi känner oss, desto mer frustrerade blir vi.

Och eftersom vi nu är på den mest intensiva begärnivån i historien kan vi inte undvika att dra slutsatsen att vi idag är mer otillfredsställda än någonsin tidigare, även om vi onekligen har mer än våra fäder och förfäder hade. Kontrasten mellan vad vi har, å ena sidan, och vårt växande missnöje, å andra sidan, är essensen av den kris vi upplever idag. Ju mer egoistiska vi blir, desto tommare känner vi oss, och desto värre blir krisen.

Altruismens nödvändighet

Ursprungligen var alla människor internt sammankopplade. Vi kände oss som, och tänkte på oss själva som, en enda människa, och det är precis så Naturen behandlar oss. Denna ”kollektiva” människa kallas ”Adam”, från det hebreiska ordet *domeh* (lik), i betydelsen lik Skaparen, som också är en och hel. Trots vår ursprungliga enhet växte vår egoism emellertid så att vi successivt förlorade känslan av enhet och blev mer och mer avlägsna från varandra.

I kabbalaböcker kan man läsa att Naturens plan är att vår egoism ska fortsätta att växa tills vi inser att vi har blivit separerade och hatfulla mot varandra. Logiken bakom planen är att vi först måste känna oss som en enda entitet, för att sedan separeras till egoistiska och avskilda individer. Först då kan vi inse att vi är raka motsatsen till Skaparen, och fullkomligt själviska.

Dessutom är det det enda sättet för oss att inse att egoism är negativt, otillfredsställande och i slutändan hopplöst. Som sagt separerar egoismen oss från varandra och från Naturen. Men för att förändra det måste vi först inse att det är så. Detta kommer att få oss att vilja förändras, och att själva hitta en väg för att förvandla oss till altruister, återförenade med hela mänskligheten och med Naturen—Skaparen. Vi har ju trots allt redan kommit fram till att begär är förändringens motor.



Kabbalisten Yehuda Ashlag skriver att inträdandet av det övre Ljuset i begäret och dess utträddande ur det gör ett kärlet redo för sin uppgift: det gör kärlet altruistiskt. Med andra ord, om vi vill känna enhet med Skaparen måste vi först förenas med Honom, därefter uppleva förlusten av denna förening. Genom att uppleva bägge tillstånd kommer vi att kunna göra ett medvetet val, och medvetenhet är nödvändig för sann förening.

Vi kan jämföra den här processen med ett barn som känner tillhörighet som bebis, gör uppror som tonåring, och slutligen förstår och rättfärdigar sin uppfostran som vuxen.

I själva verket är det så att altruism inte är ett val. Det bara verkar som att vi kan välja om vi ska vara egoistiska eller altruistiska. Men om vi utforskar Naturen kommer vi att finna att altruism är Naturens mest grundläggande lag. Till exempel är varje cell i kroppen i sig egoistisk. Men för att kunna fortsätta att finnas till måste den avstå från sina egoistiska tendenser för att hela kroppen ska må bra. Cellens belöning är att den inte bara känner sin egen existens, utan hela kroppens liv.

Även vi måste utveckla en liknande relation med varandra. Ju bättre vi blir på att skapa band med varandra, desto mer kommer vi att känna Adams eviga tillvaro istället för vår egen flyktiga fysiska tillvaro.

Särskilt nuförtiden har altruism blivit nödvändigt för vår överlevnad. Det är nu uppenbart att vi alla hör ihop och är beroende av varandra. Detta beroende ger oss en ny och väldigt exakt definition av altruism: Varje handling eller intention som är sprungen ur behovet av att förena mänskligheten till en enda varelse anses vara altruistisk. Omvänt är varje handling eller intention som *inte* är fokuserad på att förena mänskligheten egoistisk.

Det följer att vår motsatthet mot Naturen är källan till allt lidande vi ser i världen. Allt annat i naturen—mineraler, växter och djur—följer instinktivt Naturens altruistiska lag. Bara människans beteende står i kontrast till resten av Naturen och Skaparen.

Lidandet vi ser omkring oss är till på köpet inte bara vårt eget. Alla andra delar av Naturen lider också av vårt felaktiga agerande. Om varje del av Naturen instinktivt följer dess lag, och om människan är det enda undantaget, då är människan Naturens enda fördärvade beståndsdel. Enkelt uttryckt, när vi korrigerar oss själva från egoism till altruism kommer allt annat också att korrigeras—ekologi, hungersnöd, krig, och samhället i stort.

Utökad perceptionsförmåga

Altruism för en speciell bonus med sig. Det kan verka som om den enda förändringen skulle vara att sätta andra före oss själva, men det finns faktiskt mycket större fördelar. När vi börjar tänka på andra integreras vi med dem, och de med oss.

Föreställ dig det så här: Det finns ungefär sex och en halv miljard människor i världen idag. Hur vore det att istället för att ha två händer, två ben och en hjärna som kontrollerar dem, ha 13 miljarder händer, 13 miljarder ben och sex och en halv miljard hjärnor som kontrollerar dem? Låter det förvirrande? Det vore det inte egentligen, eftersom all dessa hjärnor skulle fungera som en enda hjärna, och händerna skulle fungera som ett enda par händer. Hela mänskligheten skulle fungera som en kropp som har sex och en halv miljard gånger mer möjligheter.

Men ännu har vi inte räknat upp alla bonusar! Förutom att bli övermänsklig, kan vem som helst som blir altruistisk också få den mest åtråvärda gåvan av alla: allvetande, eller perfekt minne och total kunskap. Eftersom altruism är Skaparens natur, så blir vår natur som Hans när vi förvärvar den, och vi börjar tänka som Honom. Vi börjar förstå varför allt sker, när det borde ske, och vad vi borde göra om vi skulle vilja få någonting att hända annorlunda. Inom kabbala kallas detta tillstånd "formekvivalens", och detta är syftet med skapelsen.

Detta tillstånd av utökad perceptionsförmåga och likvärdig form är anledningen till att vi skapades till att börja med. Skälet till att vi skapades förenade för att sedan separeras är för att vi skulle kunna återförenas. I föreningsprocessen kommer vi att lära oss varför Naturen gör som den gör, och bli lika visa som Tanken som skapade Naturen.

När vi förenas med Naturen kommer vi att känna oss lika eviga och fullständiga som Naturen. I det tillståndet kommer vi, även när våra kroppar dör, att känna att vi fortsätter att existera i den eviga Naturen. Fysiskt liv och död kommer inte längre att påverka oss eftersom vår tidigare egoistiska perception kommer att vara ersatt med en hel, altruistisk perception. Våra egna liv kommer att ha blivit hela Naturens liv.

Tiden är nu

Kabbalans "Bibel", *Zohar*, skrevs för ungefär 2 000 år sedan. I den står att mänsklighetens egoism kommer att stiga till en intensitet utan motstycke mot slutet av 1900-talet.

Som vi såg innan; ju mer vi vill ha, desto tommare känner vi oss. Sedan slutet av 1900-talet har mänskligheten därför upplevt den värsta tomheten någonsin. I *Zohar* står även att när mänskligheten känner denna tomhet, kommer hon att behöva ett medel till att bota den med, för att hjälpa människor till tillfredsställelse. Då är enligt *Zohar* tiden kommer för att lägga fram kabbala till hela mänskligheten som ett medel för att få tillfredsställelse genom likhet med Naturen.

Processen att nå tillfredsställelse, *tikkun*, kommer inte att ske på en gång, och inte samtidigt för alla. För att en *tikkun* ska hända måste personen *vilja* att det ska hända. Det är en process som utvecklas ur ens egen vilja.

Korrektionen börjar när personen inser att hans eller hennes egoistiska natur är källan till allt ont. Det är en väldigt personlig och kraftfull upplevelse, men den leder alltid till en vilja att förändras, att röra sig från egoism till altruism.

Som sagt behandlar Skaparen oss alla som en enda, förenad, skapad varelse. Vi har försökt att nå våra mål på egoistiskt vis, men idag upptäcker vi att våra problem bara kommer att lösas kollektivt och altruistiskt. Ju mer medvetna vi blir om vår egoism, desto mer kommer vi att vilja använda kabbalans metod för att förändra vår natur till altruism. Vi gjorde det inte när kabbalan först dök upp, men vi kan göra det nu eftersom vi nu vet att vi behöver det!

Mänsklighetens utveckling under de 5 000 år som gått har bestått av att pröva en metod, utvärdera njutningen den ger, bli besviken på den, och överge den för en annan. Metoder har kommit och gått, men vi har inte blivit lyckligare. Nu när kabbalans metod har visat sig, med sikte på att korrigera egoismens högsta nivå, behöver vi inte längre vandra besvikelsens väg. Vi kan helt enkelt korrigera vår värsta egoism med hjälp av kabbala, och allt annat kommer att rätta till sig som en dominoeffekt. Genom att korrigera oss kan vi alltså känna tillfredsställelse, inspiration och glädje.

I ett nötskal

Kabbalans visdom (mottagandets visdom) dök först upp för 5 000 år sedan, när människor började fråga om syftet med sin existens. De som kände till den kallades "kabbalister". De hade svaret på frågan om meningen med livet och mänsklighetens roll i universum.

Men på den tiden var de flesta människors begär för små för att sträva efter denna kunskap. Så när kabbalisterna såg att mänskligheten inte behövde deras visdom dolde de den och förberedde den i hemlighet för en tid då alla skulle vara redo för den. Under tiden odlade mänskligheten andra kanaler såsom religion och vetenskap.

Nuförtiden, när ett växande antal människor är övertygade om att religion och vetenskap inte levererar svaren på livets djupaste frågor, börjar de leta efter svar på annat håll. Detta är tiden kabbalan väntat på, och detta är varför den nu åter dyker upp—för att tillhandahålla svaret på frågan om meningen med livet.

Enligt kabbalan är Naturen, vilken är synonym med "Skaparen", hel, altruistisk och enhetlig. Den säger att det inte räcker med att förstå Naturen, utan vi måste även vilja tillämpa detta sätt att vara inom oss.

Kabbalan säger också att vi genom att göra det inte bara kommer att bli en med Naturen, vi kommer även att förstå Tanken bakom den—Generalplanen. Slutligen anger kabbalan att genom att förstå Generalplanen kommer vi att bli jämställda med Arkitekten, och det är syftet med skapelsen—att bli likadan som Skaparen.

Kapitel 2: Den största önskan av alla

Nu när vi introducerats till kabbalans ursprung är det dags att gå in på vad kabbala betyder för oss.

Som du kanske redan känner till, för studiet av kabbala med sig många utländska termer, de flesta hebreiska, några arameiska, och några från andra språk, som till exempel grekiska. Men en god nyhet är att nybörjare och studenter även på medelnivå klarar sig bra med bara ett fåtal av dessa termer. Om du upplever dem inombords kommer du att upptäcka deras riktiga namn, även om de betecknar andliga tillstånd.

Kabbalan talar om begär och hur man ska tillfredsställa dem. Den har undersökt människans själ och dess tillväxt, från dess enkla början som ett andligt frö till dess kulmen som Livets träd. När du väl förstått det i stora drag, kommer du att lära dig resten inom ditt eget hjärta.

Språngbräda för tillväxt

Låt oss börja där vi avslutade det första kapitlet. Vi sa att allt skulle bli bra om vi bara kunde lära oss att använda vår egoism annorlunda—till att knyta band med andra för att bilda en enad andlig varelse. Vi lärde oss till och med att det finns ett medel för det—kabbalans metod, utvecklad för just det målet.

Men om vi ser oss omkring är det tydligt att vi inte är på väg mot en ljus framtid. Vi befinner oss i en kris—en stor sådan. Även om vi inte skadats av den än har vi ingen garanti att det kommer att förbli så. Vi ser att det inte finns något område krisen lämnat oberört, varken i våra personliga liv, i våra samhällen, eller i naturen.

Kriser är i sig inte nödvändigtvis negativa; de visar helt enkelt på att det nuvarande tillståndet inte längre duger, och att det är dags att gå in i nästa fas. Demokrati, den industriella revolutionen, kvinnlig emancipation, kvantfysik; alla dessa uppstod som resultat av kriser inom sina respektive områden. Det är rent av så att allt som finns idag är följer av tidigare kriser.

Dagens kris är inte väsentligt annorlunda än tidigare kriser; den är dock mycket mer intensiv och påverkar hela världen. Men som vilken kris som helst är den en möjlighet till förändring, en språngbräda för tillväxt. Alla sorger skulle helt enkelt kunna försvinna om vi väljer rätt. Vi skulle enkelt kunna förse hela världen med mat, vatten och husrum. Vi skulle kunna skapa världsfred och göra denna värld till en sprudlande planet full med liv. Men för att det ska ske måste vi *vilja* att det ska ske och välja det naturen *vill* att vi ska välja—enhet, istället för vårt nuvarande val av separation.

Varför vill vi då inte förenas? Varför alienerar vi varandra? Ju fler framsteg vi gör och ju mer kunskap vi samlar, desto missnöjdare blir vi. Vi har kommit på hur man bygger rymdskepp, hur man bygger robotar i molekyllstorlek; vi har avkodat hela det mänskliga genomet. Varför har vi då inte kommit på hur vi ska vara lyckliga?

Ju mer vi kommer att lära oss om kabbala, desto mer kommer vi att känna att den alltid leder oss till sakers rot. Före den ger dig några svar berättar den för dig varför du är i ditt nuvarande tillstånd. Och när du känner till ursprunget till din situation kommer du sällan att behöva vidare vägledning. Låt oss i den andan se vad vi har lärt oss fram till idag, kanske kommer vi att upptäcka varför vi fortfarande inte har upptäckt nyckeln till lycka.

Bakom lyckta dörrar

Människan är ... om han utbildas otillräckligt eller felaktigt, den mest vildsinta av jordiska varelser.

--Platon, *Lagarna*

Kunskap har alltid setts som en tillgång. Spionage är inte en den moderna tidens uppfinning; det har funnits sedan historiens begynnelse. Men det har funnits för att kunskap alltid enbart har avslöjats till dem som behöver veta, och det enda som har omtvistats är *vem* som behöver veta.

I det förflutna kallades de insiktsfulla föra ”visa”, och kunskapen de ägde handlade om naturens hemligheter. De visa dolde sin kunskap av rädsla för att den kanske skulle komma i händerna på dem som de ansåg vara ovärdiga.

Men hur avgör vi vem som har rätt att veta? Ger mig det faktum att jag besitter väldigt speciell information rätten att gömma den? Självklart skulle ingen människa gå med på att han eller hon inte är tillräckligt värdig för att få veta; alltså försöker vi ”stjäla” den information vi vill ha, som inte är öppet tillgänglig.

Men så var det inte alltid. För många år sedan, före egoismen nådde sin högsta nivå, värderade människor allmänhetens väl högre än sitt eget. De kände en samhörighet med hela naturen och hela mänskligheten, inte bara sig själva. För dem var det helt naturligt.

Men idag har våra prioriteringar förändrats drastiskt, och vi tror att vi har rätt att veta allt och att göra allt. Vår egoismnivå dikterar det automatiskt.

Men redan innan mänskligheten nådde den fjärde begärsnivån hade lärda personer börjat sälja sin visdom för materiell profit, såsom pengar, ära och kunskap. I takt med att materiella frestelser växte kunde de inte längre hålla sig till en anständig livsstil, och ägna sig helt åt att undersöka naturen. Istället började dessa visa människor använda sin kunskap för att få materiell njutning.

Idag, med teknologins framfart och våra egens förhöjda drift, har normen blivit att missbruka kunskap. Samtidigt blir vi farligare för oss själva och vår omgivning ju mer teknologin utvecklas. I takt med att vi blir mäktigare frestas vi mer och mer till att använda vår makt för att få vad vi vill ha.

Som vi sa tidigare består viljan att ta emot av fyra intensitetsnivåer. Ju kraftigare den blir, desto större blir vårt sociala och moraliska förfall. Därmed är det inte konstigt att vi befinner oss i en kris. Det är också mycket tydligt varför de visa gömde sin kunskap, och varför deras egen ökande egoism nu förmår dem att avslöja den.

Om vi inte förändrar oss själva kommer kunskap och framsteg inte att hjälpa oss. De kommer bara att orsaka större skada än de redan gjort. Därför vore det mycket naivt att förvänta sig att vetenskapliga framsteg kommer att hålla sitt löfte om det goda livet. Om vi vill ha en ljusare framtid behöver vi bara förändra oss själva.

Begärens utveckling

Påståendet att människans natur är egoistisk kommer antagligen inte att skapa några rubriker. Men eftersom vi av naturen är egoistiska är vi alla, utan undantag, benägna att missbruka det vi vet. Detta behöver inte betyda att vi kommer att använda kunskap för att begå brott. Det kan

uttrycka sig i små till synes struntsaker, som att befordras på jobbet när vi inte förtjänade det, eller att stjäla vår bästa väns kärlek.

Den stora nyheten är inte att människans natur är egoistisk; nyheten är att *jag är en egoist*. Det är en ganska tillnyktrande erfarenhet att konfronteras med vår egen egoism för första gången. Och som varje tillnyktrande medför det en enorm huvudvärk.

Det finns goda skäl till varför vår vilja att ta emot hela tiden utvecklas, och vi kommer att gå in på det om ett litet tag. Men låt oss nu fokusera på denna utvecklings roll i hur vi får kunskap.

När ett nytt begär dyker upp skapar det nya behov. Och när vi letar efter sätt att tillfredsställa dessa behov, utvecklar och förbättrar vi vårt medvetande. Med andra ord är det viljan att ta emot njutning som skapar utveckling.



Den första begärnivån har med fysiska begär att göra, såsom mat, sex, familj och hem. Dessa är de mest grundläggande begärens, som delas lika av alla levande varelser.

Till skillnad från den första begärnivån tillhör alla övriga nivåer enbart människan, och de härstammar från tillvaron i ett mänskligt samhälle. Den andra nivån är begäret efter välstånd; den tredje är begäret efter ära, berömmelse och dominans; och den fjärde nivån är begäret efter kunskap.

Om vi tittar på den mänskliga historien utifrån perspektivet begärens utveckling ser vi hur dessa växande begär framkallade varje begrepp, upptäckt och uppfinning. Egentligen har varje innovation varit ett verktyg som hjälpt oss att mätta det upptornade behov och den efterfrågan våra begär skapar.

Lycka eller olycka, och njutning eller lidande, beror på hur mycket vi tillfredställer våra behov. Men för att tillfredställas krävs ansträngning. Vi drivs faktiskt så mycket av sökandet efter njutning att man enligt kabbalisten Yehuda Ashlag ”inte kan röra sig det allra minsta utan något som motiverar en ... utan att på något vis gynna sig själv”. Dessutom, ”när man, till exempel, rör sin hand från stolen till bordet gör man det för att man tror att man genom att lägga sin hand på bordet kommer att ta emot större njutning. Om man inte trodde det skulle man låta sin hand vara kvar på stolen resten av livet”.

I det föregående kapitlet sa vi att egoismen är ett moment 22. Med andra ord beror njutningens intensitet på begärets intensitet. I takt med att mättandet ökar, minskar begäret proportionellt. Därför försvinner njutningen samtidigt som begäret. Det visar sig att vi för att kunna njuta av någonting inte bara behöver vilja ha det, utan vi måste även fortsätta att vilja ha det, annars tonar njutningen bort.

Njutningen ligger inte heller i det eftersträvade objektet; det ligger i den som vill ha njutningen. Till exempel: Om jag är helt galen i tonfisk betyder inte det att tonfisken innehåller någon njutning, utan att en njutning i ”form” av tonfisk finns i *mig*.

Fråga vilken tonfisk som helst om den tycker om sitt eget kött. Jag tror inte att den skulle svara jakande. Jag skulle taktlöst kunna fråga tonfisken: ”Men varför gillar du det inte? När jag äter en

del av dig smakar det så gott... Och du har tillgång till tonvis med tonfisk! Om jag vore du skulle jag vara i Himmelen”.

Naturligtvis förstår vi alla att detta inte är en realistisk dialog, och det inte enbart för att tonfisk inte talar svenska. Vi känner instinktivt att tonfisk inte kan tycka om att äta sitt eget kött, trots att människor mycket väl kan gilla smaken av tonfisk.

Hur kan människor tycka om att äta tonfisk? *För att vi har ett begär efter det.* Anledningen till att tonfisk inte tycker om sitt eget kött är för att de inte har något begär efter det. Ett bestämt begär att ta emot njutning från ett bestämt objekt kallas *kli* (kär/verktyg), och mottagandet av njutning inom detta *kli* kallas *Ohr* (Ljus). Begreppen *kli* och *Ohr* är utan tvekan de viktigaste begreppen inom kabbalans visdom. När du kan bygga ett *kli*, ett kär för Skaparen, kommer du att ta emot Hans Ljus.

Att hantera begär

Låt oss nu, när vi känner till att begär genererar utveckling, undersöka hur vi har hanterat begären genom historien. För det mesta har vi haft två sätt att manipulera begär: 1) Genom att omvandla allting till vanor, genom att ”tämja” begären, eller genom att tygla dem in i en daglig rutin, och 2) Genom att minska och undertrycka dem.

De flesta religioner använder det första sättet, genom att ”märka” varje handling med en belöning. För att motivera oss att göra det som anses bra, har våra lärare och de omkring oss belönat oss med positiv feedback när vi gjort någonting ”bra”. När vi blir äldre avtar belöningarna gradvis, men våra handlingar har blivit ”märkta” som belönande i vårt medvetande.

När vi väl är vana vid någonting känns det helt naturligt för oss. Och när vi handlar i enlighet med vår natur känns det alltid bra.

Det andra sättet att hantera våra begär på—genom att minska dem—används främst i österländska läror. Detta angreppssätt följer en enkel regel: Det är bättre att inte vilja, än att vilja och inte ha; eller med Lao Zis (604 f.Kr - 531 e.Kr) ord, “Manifestera uppriktighet; omfatta enkelhet; reducera själviskhet; ha få begär” (*Lao Zis väg*).

I många år verkade det som att vi skulle klara oss med bara dessa två metoder. Fastän vi inte fick det vi ville—på grund av regeln att när du har det du vill ha, vill du inte längre ha det—var jakten i sig tillfredsställande. Närhelst ett nytt begär visade sig, trodde vi att detta säkerligen skulle tillgodose våra önskemål. Vi var hoppfulla så länge som vi fortsatte att drömma; och där det finns hopp, där finns det liv, även utan att tillfredsställa drömmarna på riktigt.

Men våra begär växte. De har blivit svårare och svårare att mätta med oförverkligade drömmar, med ett tomt *kli*, utan den fyllnad den var ämnad att ha. Därmed står de två sätten—att tämja begär och att förminska dem—inför en ansenlig utmaning. När vi inte kan förminska våra begär har vi inget annat val än att leta efter sätt att mätta dem. I det tillståndet överger vi antingen de gamla sätten eller kombinerar dem med ett nytt sätt att leta.

Det finns ett nytt begär i stan

Vi har sagt att viljan att ta emot har fyra grader: 1) fysiska begär efter mat, reproduktion och familj; 2) välstånd; 3) makt och respekt (ibland indelat i två distinkta grupper); och 4) begäret efter kunskap. De fyra graderna delas in i två grupper: djuriska begär, den första graden, delas av

alla levande varelser; och mänskliga begär, den andra, tredje och fjärde graden, vilka är unika för människan. Den senare gruppen är den som har fört oss till vår nuvarande situation.

Men nu finns ett nytt begär—den femte graden i utvecklingen av viljan att ta emot. Som vi sa i det förra avsnittet står det i *Zohar* att ett nytt begär kommer att visa sig mot slutet av 1900-talet.

Detta nya begär är inte bara ett nytt begär vilket som helst; det är kulminationen av alla föregående begär. Det är inte bara det kraftfullaste begäret, utan det har också unika egenskaper som skiljer det från alla andra begär.

När kabbalister talar om hjärtat talar de inte om det fysiska hjärtat, utan om begär på de första fyra nivåerna. Men den femte begärnivån är essentiellt annorlunda. Den vill ha tillfredsställelse enbart från det andliga, inte från någonting fysiskt. Detta begär är även roten till den andliga tillväxt man är förutbestämd att uppleva. Av denna anledning kallar kabbalister detta begär för ”punkten i hjärtat”.

En ny metod för ett nytt begär

När ”punkten i hjärtat” dyker upp börjar man att prioritera om från att vilja ha världslig njutning—sex, pengar, makt, och kunskap—till att vilja ha andlig njutning. Eftersom detta är en ny sorts njutning som vi söker, behöver vi även en ny metod för att mätta det nya begäret. Metoden för att mätta det nya begäret kallas ”kabbalans visdom” (visdomen om hur man tar emot).

Låt oss, för att förstå denna nya metod, titta lite på skillnaden mellan kabbalans visdom, vars mål är att tillfredsställa begäret efter spiritualitet, och metoderna som används för att tillfredsställa alla andra begär. Med våra ”vanliga” begär kan vi oftast rätt så enkelt definiera vad vi vill ha. Om jag vill äta, då letar jag efter mat; om jag vill ha respekt, då agerar jag på ett sätt som jag tror kommer att få människor att respektera mig.

Men eftersom jag inte riktigt vet vad spiritualitet är, hur kan jag då veta vad jag ska göra för att nå det? Eftersom vi i början inte inser att det vi verkligen vill är att upptäcka Skaparen, inser vi inte heller att vi kommer att behöva en ny metod för att leta efter Honom. Detta begär är så fundamentalt annorlunda från allt vi känt tidigare, att det är oklart även för oss själva. Detta är anledningen till att metoden för att upptäcka och att tillfredsställa det benämns ”visdomen om det fördolda”.

Så länge som allt vi ville ha var mat, social status, och—på sin höjd—kunskap behövde vi inte visdomen om det fördolda. Vi hade ingen användning av den, så den förblev gömd. Men dess döljande betyder inte att den övergavs. Tvärtom, i fem tusen år har kabbalister förbättrat och förfinat den för tiden då folk skulle behöva den. De har skrivit enklare och enklare böcker för att göra kabbalan mer förstälig och lättillgänglig.

De visste att hela världen skulle behöva den i framtiden, och de skrev att detta skulle ske när den femte begärnivån visar sig. Nu har denna nivå visat sig, och de som är bekanta med den känner behovet av kabbalans visdom.

I kabbalistiska termer: För att ta emot njutning måste du först ha ett *kli* för det, ett väldefinierat begär efter en mycket bestämd njutning. Ett *kli* som dyker upp tvingar vår hjärna att leta efter sätt att fylla det med *Ohr* (Ljus). Nu när många av oss har ”punkter i våra hjärtan” ger sig kabbalans visdom till känna för att mätta vårt begär efter spiritualitet.

***Tikkun*—korrektionen av viljan att ta emot**

Vi har redan sagt att viljan att ta emot är ett moment 22: när jag till slut får det som jag har letat efter, upphör jag nästan med en gång att vilja ha det. Och, givetvis, utan att vilja ha det kan jag inte njuta av det.

En unik förinstallerad mekanism medföljer begäret efter spiritualitet för att undvika denna hake. Denna mekanism kallas *tikkun* (korrektion). Ett begär på den femte nivån måste först ”beläggas” med denna *tikkun* före det kan användas effektivt och njutningsfullt.

Förstår man *tikkun* kommer många vanliga missförstånd om kabbala att lösa sig. Viljan att ta emot har varit den drivande kraften bakom varje framsteg och förändring i mänsklighetens historia. Men begäret efter att ta emot har alltid varit en vilja att ta emot njutning för självtillfredsställelse. Det är förvisso inget fel med att vilja ta emot njutning, men *intentionen* att njuta för självtillfredsställelsens skull sätter oss i opposition till Naturen, Skaparen. Genom att vilja ta emot *för oss själva* separerar vi oss från Skaparen. Detta är vårt fördärv, orsaken till varje olycka och besvikelse.

En *tikkun* inträffar inte när vi slutar att ta emot, utan när vi ändrar vår anledning för att ta emot, vår *intention*. När vi tar emot för oss själva kallas det ”egoism”. När vi tar emot för att förenas med Skaparen kallas det ”altruism”, vilket betyder enhet med Naturen.

Skulle du till exempel tycka om att äta samma mat varje dag i flera månader? Antagligen inte. Men detta är just vad bebisar tvingas göra. De har inget val. Enda anledningen till att de går med på det är för att de inte vet någonting annat. Men säkerligen finns det en gräns för hur mycket njutning de kan utvinna från ätandet, förutom att fylla sina tomma magar.

Tänk nu på bebisens mamma. Föreställ dig att hennes ansikte lyser när hon matar barnet. Hon är i himmelriket bara av att se barnet äta sunt. Bebisen må (på sin höjd) vara nöjd, men mamman är förtjust.

Detta är anledningen: Både mamman och barnet njuter av barnets begär efter mat. Men samtidigt som barnets fokus är på sin egen mage, är mammans njutning oändligt mycket större på grund av att hon njuter av att ge till sitt barn. Hennes fokus är inte på sig själv, utan på sitt barn.

Det är samma sak med Naturen. Om vi visste vad Naturen vill att vi ska göra, och om vi uppfyllde det, skulle vi känna givandets njutning. Dessutom skulle vi inte känna det på den instinktiva nivå som mödrar naturligt erfar med sina barn, utan på den andliga nivå på vilken vi knyter band med naturen.

På hebreiska—kabbalans originalspråk—kallas intention *kavana*. Därför är den *tikkun* vi behöver att lägga rätt *kavana* över våra begär. Belöningen för att göra en *tikkun* och att ha en *kavana* är tillfredsställelsen av det sista, och det största, av alla önskemål—begäret efter spiritualitet, efter Skaparen. När detta begär är tillfredsställt känner man till det system som kontrollerar verkligheten, man deltar i dess tillkomst, och i slutändan får man nycklarna och sitter i förarsätet. En sådan person kommer inte längre att uppleva liv och död så som vi gör, utan kommer utan problem och med glädje att glida genom evigheten i en aldrig sinande ström av lycksalighet och helhet, förenad med Skaparen.

I ett nötskal

Våra begär har fem nivåer, indelade i tre grupper. Den första gruppen är djuriska begär (mat, reproduktion och husrum); den andra är mänskliga begär (pengar, ära, kunskap); den tredje är det andliga begäret ("punkten i hjärtat").

Så länge som bara de första två grupperna var aktiverade nöjde vi oss med att tämja våra begär genom rutiner, eller med att trycka ner dem. När "punkten i hjärtat" visade sig dög inte de två första sätten längre, och vi var tvungna att leta efter andra sätt. Det var då kabbalans visdom åter dök upp, efter att ha varit fördold i tusentals år i väntan på tiden då den skulle behövas.

Kabbalans visdom är ett medel till vår *tikkun* (korrektion). Genom att använda den kan vi ändra vår *kavana* (intention) från att vilja ha självtillfredsställelse, definierat som egoism, till att vilja tillfredsställa Skaparen, definierat som altruism.

Den globala kris vi upplever idag är verkligen en begärens kris. När vi använder kabbalans visdom för att mätta den sista och största önskan av alla—begäret efter spiritualitet—kommer alla problem att lösas automatiskt, eftersom deras rot återfinns i det andliga missnöje många känner.

Kapitel 3: Skapelsens ursprung

När vi nu har fastställt att det idag finns ett verkligt behov av att studera kabbala, är det dags att lära oss några av visdomens grunder. Även om denna boks ramar inte tillåter en grundlig genomgång av de övre världarna, kommer du vid slutet av detta kapitel att ha en tillräckligt stabil grund att bygga vidare på, om du skulle vilja studera kabbala på djupet.

Några ord om ritningar: kabbalaböcker är, och har alltid varit, fulla med ritningar. Ritningar hjälper till för att beskriva andliga tillstånd eller strukturer. Från första början har kabbalister använt ritningar som verktyg för att förklara var de erfar på sin andliga bana. Det är emellertid väldigt viktigt att komma ihåg att ritningarna *inte* föreställer materiella objekt. De är helt enkelt bilder som används för att förklara *andliga* tillstånd, som har med ens mest förtroliga relation till Skaparen, till Naturen, att göra.

De andliga världarna

Skapelsen består helt och hållet av ett begär att ta emot njutning. Detta begär utvecklades i fyra faser, där den sista kallas ”den skapade” (Figur 1). Denna begärens utvecklings mallstruktur är grunden till allt som existerar.

Figur 1 beskriver hur den skapade blev till. Om vi ser på den tillblivelsen som en berättelse kommer det att hjälpa oss att komma ihåg att ritningarna beskriver emotionella, andliga tillstånd, inte platser eller objekt.

Före någonting skapas måste det först tänkas ut, planeras. I detta fall talar vi om skapelsen och tanken som fick skapelsen att ske. Vi kallar den ”skapelsetanken”.

I det första kapitlet sa vi att människor i det förflutna av sin rädsla för Naturen tvingades till att söka efter dess plan för dem och för oss alla. I deras observationer upptäckte de att Naturens plan är att vi ska ta emot njutning. Och inte vilken njutning som helst, som de vi kan känna i denna värld. Naturen (vilket vi sagt är liktydigt med termen ”Skaparen”) vill att vi ska ta emot en mycket speciell sorts njutning—njutningen av att bli identisk med Den Själv, med Skaparen.

Så om du tittar på Figur 1 kommer du att se att skapelsetanken faktiskt är ett begär att ge njutning (kallat ”Ljus”) till de skapade. Detta är även roten till skapelsen, där vi alla började.

Kabbalister använder termen *kli* (kärl, behållare) för att beskriva begäret efter att ta emot njutningen, Ljuset. Nu kan vi förstå varför de kallade sin visdom ”kabbalans visdom” (mottagandets visdom).¹

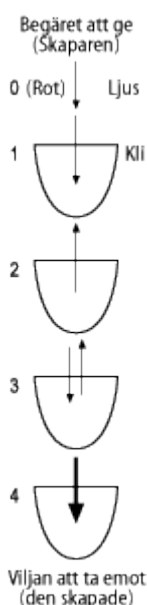
Det finns också goda skäl till att de kallade njutning ”Ljus”. När ett *kli*—en varelse, en person—känner Skaparen upplevs det som att stor visdom står klar för en, och att man nu ser Ljuset. När det händer oss inser vi att vilken visdom som helst som manifesterats alltid har funnits där, om än dold för ögat. Det är som om nattens mörker har förvandlats till dagsljus och det osynliga har blivit synligt. Och eftersom detta Ljus för kunskap med sig kallade kabbalisterna det för ”Visdomsljus” och metoden för att ta emot det ”kabbalans visdom”.

¹ ”Kabbala” betyder ”att ta emot” på hebreiska, *övers. anm.*

Fyra grundläggande faser

Låt oss gå tillbaka till vår berättelse. För att göra verklighet av tanken på att ge njutning designade Skaparen en skapelse som vill ta emot den specifika njutningen av att vara identisk med Skaparen. Om du är en förälder vet du hur det känns. Vilka ord kan vara mer värmande för en stolt pappa att höra än ”Din son är dig upp i dagen!”?

Som sagt är skapelsetanken—att ge njutning till det skapade—skapelsens rot. Till följd av det kallas skapelsetanken ”rotfasen” eller ”fas noll”, och begäret efter att ta emot njutningen kallas ”fas ett”.



Figur 1: De fem utvecklingsfaserna hos viljan att ta emot. Nedåtpekande pilar markerar Skaparens inkommande Ljus; uppåtpekande pilar markerar den skapades begär att glädja Skaparen.



Lägg märke till att fas noll visas som en nedåtpekande pil. Närhelst en pil pekar nedåt betyder det att Ljus kommer från Skaparen till den skapade. Men det omvända gäller inte: när en pil pekar uppåt betyder inte det att den skapade ger Ljus till Skaparen, utan att den vill ge tillbaka till Honom. Och vad händer när det finns två pilar som pekar åt motsatt håll? Om du fortsätter läsa kommer du snart att få reda på vad det betyder.

Kabbalister kallar även Skaparen för ”viljan att skänka”, och den skapade för ”viljan att ta emot glädje och njutning”, eller helt enkelt ”viljan att ta emot”. Vi kommer senare att tala om vår perception av Skaparen, men vad som är viktigt nu är att kabbalister alltid talar om vad *de* upplever. De säger inte att Skaparen har ett begär att ge; de säger att vad de ser av Skaparen är att Han har ett begär att ge, och detta är anledningen till att de kallar Honom ”viljan att skänka”. Då de även upptäckte ett begär i sig själva efter att ta emot njutningen Han vill ge, kallade de sig själva ”viljan att ta emot”.

Så viljan att ta emot är den första skapelsen, roten till varenda varelse. När skapelsen, viljan att ta emot, känner att njutning kommer från en givare märker den att äkta njutning finns i att ge, inte i att ta emot. Till följd av det börjar viljan att ta emot, att vilja ge (lägg märke till den uppåtpekande pilen som går från *kli*—koppen i ritningen—nummer två). Detta är en helt ny fas—fas två.

Låt oss undersöka vad det är som gör detta till en ny fas. Om vi tittar på detta *kli* själv märker vi att det inte förändras genom faserna. Detta betyder att viljan att ta emot är precis lika aktiv som den var tidigare. Eftersom viljan att ta emot utformades i skapelsetanken, är den evig och kan aldrig förändras.

I fas två vill viljan att ta emot emellertid ta emot njutning av *att ge*, inte av att ta emot, och detta är en fundamental förändring. Den stora skillnaden är att fas två behöver någon annan till vilken den kan ge. Med andra ord måste fas två förhålla sig positivt till någon eller något annat än sig själv.

Fas två, som tvingar oss att ge trots vårt underliggande begär att ta emot, är vad som möjliggör liv. Utan den skulle föräldrar inte bry sig om sina barn och umgängesliv hade varit omöjligt. Om jag till exempel äger en restaurang är mitt begär att tjäna pengar, men följderna är att jag ger främlingar, för vilka jag inte har något intresse i längden, mat. Detsamma gäller bankirer, taxichaufförer (även i New York), och alla andra.

Nu kan vi förstå varför Naturens lag är altruism och givande, inte lagen att ta emot, även om viljan att ta emot ligger som grund för varje varelses motivation, precis som i fas ett. Från den stund skapelsen både har en vilja att ta emot och en vilja att ge, kommer allt som står i begrepp att ske med den att härstamma från ”förhållandet” mellan de två första faserna.

Som vi just har visat tvingas den till att kommunicera av begäret efter att ge i fas två, att leta efter någon som behöver ta emot. Därför börjar fas två nu att undersöka vad den kan ge till Skaparen. För vem skulle den annars ge till?

Men när fas två faktiskt försöker ge upptäcker den att allt Skaparen vill är att ge. Han har absolut inget begär att ta emot. För övrigt, vad kan den skapade ge till Skaparen?

Dessutom upptäcker fas två att dess äkta begär i sin kärna, i fas ett, är efter att ta emot. Den upptäcker att dess rot väsentligen är en vilja att ta emot glädje och njutning, och den inte har ett ens av genuint begär att skänka inom sig. Men, och detta är den springande punkten, eftersom Skaparen bara vill ge, är den skapades vilja att ta emot precis vad den *kan* ge till Skaparen.

Detta kan låta förvirrande, men om du föreställer dig njutningen en mamma får av att mata sin bebis kommer du att inse att bebisen faktiskt ger njutning åt sin mamma helt enkelt genom att vilja äta.

Därför *väljer* viljan att ta emot i fas tre att ta emot, och genom att göra det ger den tillbaka till rotfasen, till Skaparen. Nu har vi en komplett cirkel där båda spelare är givare: fas noll, Skaparen, ger till den skapade, som är fas ett; och den skapade ger, efter att ha gått igenom fas ett, två och tre, tillbaka till Skaparen genom att ta emot från Honom.

I Figur 1 visar den nedåtpekande pilen i fas tre på att vad den gör är att ta emot, som i fas ett, men den uppåtpekande pilen visar på att dess *intention* är att ge, som i fas två. Och återigen, båda

handlingarna använder samma vilja att ta emot som i fas ett och två; denna förändras över huvud taget inte.

Som vi såg tidigare är våra egoistiska intentioner orsaken till alla problem vi ser i världen. Även här, vid skapelsens rot, är intentionen mycket viktigare än själva handlingen. Yehuda Ashlag säger till och med metaforiskt att fas tre till 10 procent är en mottagare och till 90 procent en givare.

Nu verkar det som att vi har ett perfekt kretslopp där Skaparen har lyckats göra den skapade identisk med sig själv—en givare. Dessutom tycker den skapade om att ge, och skickar därmed tillbaka njutning till Skaparen. Men fullbordar detta skapelsetanken?

Inte riktigt. Mottagandehandlingen (i fas ett) och förståelsen för att Skaparens enda önskan är att ge (i fas två) gör att den skapade vill vara i samma tillstånd, vilket är fas tre. Men att bli en givare betyder inte att den skapade kommer att vara i samma tillstånd, och därigenom fullborda skapelsetanken.

Att vara i Skaparens tillstånd betyder att den skapade inte bara kommer att bli en givare, utan den kommer även att ha samma *tanke* som givaren—skapelsetanken. I ett sådant tillstånd skulle den skapade förstå varför Skapar-skapadecirkeln inleddes, samt varför Skaparen formade skapelsen.

Det är tydligt att begäret efter att förstå skapelsetanken är en helt ny fas. Det enda vi kan jämföra det med är ett barn som både vill vara lika stark och lika klok som sina föräldrar. Vi vet instinktivt att detta bara är möjligt när barnet faktiskt ställer sig i hans eller hennes föräldrars skor. Detta är anledningen till att föräldrar så ofta säger till sina barn: ”Vänta tills du har egna barn; då kommer du att förstå”.

I kabbala kallas förståelsen av skapelsetanken—den djupaste förståelsenivån—för ”insikt”. Detta är vad viljan att ta emot har begär efter i den fjärde fasen—fas fyra.

Begäret efter att förvärva skapelsetanken är den mäktigaste kraften i skapelsen. Den står bakom hela evolutionsprocessen. Antingen vi är medvetna om det eller inte, är den ultimata kunskapen vi alla söker förståelsen av varför Skaparen gör det Han gör. Det är samma drift som förmådde kabbalister att upptäcka skapelsens hemligheter för tusentals år sedan. Till dess att vi förstår den kommer vi inte att ha någon sinnesfrid.



En av de vanligaste termerna inom kabbala är sefirot. Ordet härstammar från det hebreiska ordet sapir (safir), och varje sefira (singularformen av sefirot) har sitt eget Ljus. Var och en av de fyra faserna är även döpt efter en eller flera sefira. Fas noll heter Keter, fas ett Hochma, fas två Bina, fas tre Zeir Anpin, och fas fyra Malchut.

I själva verket finns det tio sefirot då Zeir Anpin består av sex sefirot: Hesed, Gevura, Tifferet, Netzah, Hod, och Yesod. Alltså är hela mängden sefirot Keter, Hochma, Bina, Hesed, Gevura, Tifferet, Netzah, Hod, Yesod, och Malchut.

Sökandet efter skapelsetanken

Även om Skaparen vill att vi ska ta emot njutningen av att bli identiska med Honom, gav han oss inte det begäret från början. Allt han gav oss—den skapade, *Adam ha Rishons* förenade själ—var ett begär efter den ultimata njutningen. Som vi kan se i fasernas ordningsföljd ingöt Skaparen inte ett begär att bli som Honom i den skapade; detta är någonting som utvecklades inom den igenom faserna.

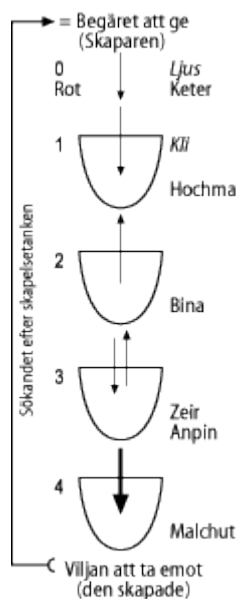
I den tredje fasen hade den skapade redan tagit emot allt och avsåg att ge tillbaka till Skaparen. Ordningföljden hade kunnat sluta där och då, emedan den skapade redan gjorde precis det som Skaparen gjorde—gav. Så sett var de nu identiska.

Men den skapade nöjde sig inte med att ge. Den ville förstå vad det är som gör givandet njutningsfullt, varför en givande kraft är nödvändig för att skapa verkligheten, och vilken visdom givaren uppnår genom att ge. Den skapade ville helt enkelt förstå skapelsetanken. Detta var ett nytt begär, ett begär som Skaparen inte ”planterade” i den skapade.

Vid den här punkten i dess sökande efter skapelsetanken blev den skapade en åtskild och separat varelse vid sidan av Skaparen. Vi kan se på det så här: Om vi vill bli som någon annan, innebär det nödvändigtvis att jag är medveten om att det existerar någon annan än mig, och att denna någon har någonting jag vill ha, eller är någonting jag skulle vilja vara.

Med andra ord inser jag inte bara att det finns någon annan än mig, utan jag inser att denna någon är annorlunda än mig. Och inte bara annorlunda, utan bättre. För varför skulle jag annars vilja bli som Honom?

Därför är *Malchut*, den fjärde fasen, mycket olik de tre första faserna eftersom den vill ta emot en väldigt speciell sorts njutning (därför den tjockare pilen)—njutningen av att vara identisk med Skaparen. Från skaparens synvinkel fullbordar *Malchuts* begär skapelsetanken, den cykel som Han ursprungligen hade i tankarna (Figur 2).



Figur 2: Pilen från *Malchut* till Skaparen visar på *Malchuts* målinriktade begär att bli lik Skaparen.

Tyvärr ser vi inte på saker och ting från Skaparens perspektiv. När vi tittar här nerifrån, med våra trasiga andliga glasögon, är bilden långt ifrån idealisk. För att ett *kli* (en person), helt motsatt Ljuset, ska kunna bli lik Ljuset, måste det använda sin vilja att ta emot med *intentionen* att skänka. Genom att göra det skiftar den fokus från sin egen njutning till glädjen Skaparen känner av att ge. Och därigenom blir även detta *kli* en givare.

Faktiskt skedde ett mottagande för att ge till Skaparen redan i fas tre. I fråga om Skaparens handlingar hade fas tre redan slutfört arbetet med att bli identisk med Skaparen. Skaparen ger för att skänka och fas tre tar emot för att skänka, på så vis är de lika.

Men den ultimata njutningen finns inte i kunskapen om vad Skaparen gör och att härma hans handlingar. Den ultimata njutningen finns i kunskapen om *varför* Han gör det Han gör, och att få samma *tankar* som Honom. Och detta, skapelsens högsta del—Skaparens tanke—har inte getts till den skapade; det är vad den skapade (fas fyra) måste åstadkomma.

Här finns en vacker koppling. Å ena sidan verkar det som att Skaparen och vi är helt olika, då Han ger och vi tar emot. Men i själva verket ligger Hans största njutning i att vi blir som Honom, och vår största njutning ligger att bli som Honom. På liknande sätt vill varje barn bli likt sina föräldrar, och varför varje förälder av naturen vill att hans eller hennes barn ska lyckas även med det som föräldern inte gjorde.

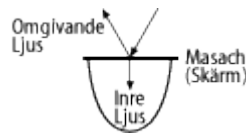
Det visar sig att vi och Skaparen i själva verket jobbar mot samma mål. Om vi kunde begripa denna tanke skulle våra liv vara mycket, mycket annorlunda. Istället för den förvirring och felorientering som så många av oss erfar nuförtiden, skulle både vi och Skaparen kunna gå tillsammans mot det mål som utsågs vid skapelsens begynnelse.



Kabbalister använder många termer för att beskriva viljan att skänka: Skaparen, Ljus, Givare, skapelsetanken, fas noll, rot, rotfasen, Keter, Bina, och många andra. Likaså använder de många termer för att beskriva viljan att ta emot: den skapade, kli, mottagare, fas ett, Hochma, och Malchut är bara ett fåtal exempel. Dessa termer hänvisar till subtiliteter i de två kännetecknen—skänkande och mottagande. Om vi lägger det på minnet kommer vi inte att bli förvirrade av alla namn.

För att bli som Skaparen, en givare, gör vårt *kli* två saker. För det första slutar det att ta emot, en handling som kallas *tzimtzum* (begränsning). Det hejdar Ljuset fullständigt och låter inte något av det komma in i detta *kli*. På samma sätt är det enklare att undvika att äta någonting gott, men onyttigt, än att äta bara lite och att lämna resten på tallriken. Därför är att göra en *tzimtzum* det första och enklaste steget mot att bli lik Skaparen.

Nästa sak *Malchut* gör är att sätta upp en mekanism som undersöker Ljuset (njutningen) och bestämmer om det kommer att ta emot det och, i så fall, i hur stor utsträckning. Denna mekanism kallas *masach* (skärm). Villkoret med vilket *masachen* bestämmer hur mycket den ska ta emot kallas ”avsikt att skänka” (Figur 3). Enkelt uttryckt tar vårt *kli* bara in så mycket som det kan ta emot med intentionen att behaga Skaparen. Ljuset som tagits emot inom detta *kli* kallas ”inre Ljus”, och Ljuset som blir kvar utanför kallas ”omgivande Ljus”.



Figur 3: *Masachen* är linjen som skiljer mellan Ljuset som den skapade kan ta emot med avsikt att skänka till Skaparen, inre Ljus, och Ljuset den inte kan ta emot med denna avsikt—omgivande Ljus.

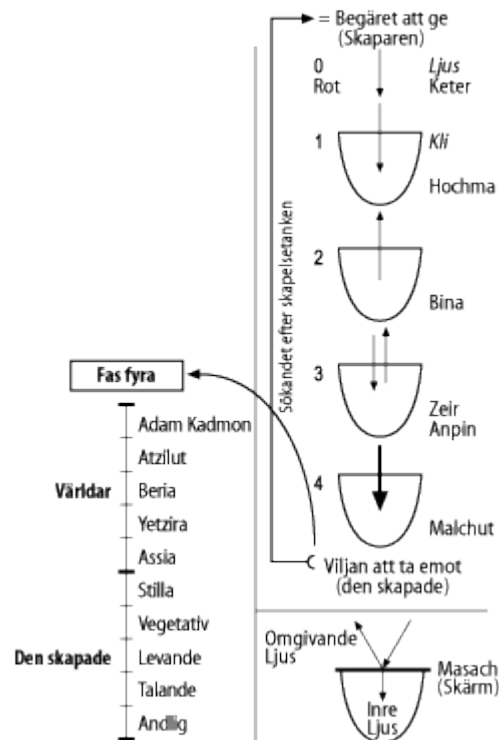
Vid slutet av denna korrektionsprocess kommer detta vårt *kli* att ta emot Skaparens hela Ljus och förenas med Honom. Detta är meningen med skapelsen. När vi når det tillståndet kommer vi att känna det både som individer och som ett enda förenat samhälle, för om sanningen ska fram består ett komplett *kli* inte av en persons begär, utan av hela mänsklighetens begär. Och när vi slutför denna sista korrektion kommer vi att bli identiska med Skaparen, fas fyra kommer att förverkligas, och skapelsen kommer att vara fullständig från vårt perspektiv precis som den är fullständig från Hans.

Vägen

För att utföra uppgiften att bli identisk med Skaparen, är rätt miljö för att utvecklas och bli lik Skaparen det första den skapade måste få tag i. Denna miljö kallas "världar".

I den fjärde fasen delades den skapade upp i två delar: övre och nedre. Den övre utgör världarna, och den nedre utgör den skapade, vilken är allt inom dessa världar. I stort sett är världarna gjorda av begär där *masachen* tillät Ljuset att komma in i fas fyra, och den skapade kommer att göras av begär där *masachen* inte tillät Ljuset att komma in i den.

Vi sa tidigare i detta kapitel att fyrfasmönstret är grunden för allt som finns. Därmed utvecklas världarna efter samma modell som fungerade i skapandet av faserna. Den vänstra sidan av Figur 4 är en titt in i fas fyras innehåll, som visar dess uppdelning i övre och nedre delar, samt att den övre delen innehåller världarna och den nedre delen innehåller den skapade.



Figur 4: Den vänstra delen av ritningen fokuserar på *Malchut*s inre struktur, och visar att den är källan till alla de andliga världarna såväl som till den materiella världen.



Övre och nedre:

Vi vet redan att skapelsen bara består av en enda sak: en vilja att ta emot glädje och njutning. Därför syftar inte övre och nedre på platser, utan på begär vilka vi relaterar till som övre och nedre. Med andra ord är högre begär sådana som vi uppskattar mer än de begär vi anser vara lägre. I den fjärde fasens fall hör varje begär som kan användas till att skänka till Skaparen till den övre delen, och varje begär som inte kan användas på detta sätt hör till den nedre delen.

Då det finns fem begärnivåer—stilla, vegetativ, levande, talande och andlig—analyseras varje nivå. De brukbara nivåerna skapar världar, och de (än så länge) obrukbara skapar den skapade.

Nu ska vi se lite mer på fas fyra och hur det fungerar med *masachen*. Fas fyra är trots allt vi, så om vi förstår hur den fungerar kanske vi lär oss någonting om oss själva.

Fas fyra, *Malchut*, dök inte bara upp ifrån ingenstans. Den utvecklades från fas tre, som utvecklades från fas två och så vidare. På liknande sätt dök inte Abraham Lincoln helt plötsligt upp som president. Han växte från bebis-Abe, blev barn, blev ungdom, blev vuxen och till slut även president. Men de preliminära faserna försvinner inte. Utan dem skulle president Lincoln inte ha blivit president Lincoln. Anledningen till att vi inte kan se dem är för att den mest utvecklade nivån alltid dominerar och överskuggar de mindre utvecklade. Men den sista och högsta nivån känner inte bara deras existens inom sig, utan jobbar även med dessa andra nivåer.

Detta är skälet till att det finns stunder då vi alla känner oss som barn, särskilt när vi berörs på områden där vi inte har mognat. Det är helt enkelt så att dessa områden inte har täckts av ett vuxenlager, och att dessa svaga punkter gör att vi känner oss lika försvarslösa som barn.

Denna struktur med flera lager möjliggör det för oss att till slut bli föräldrar. När vi uppfostrar barn kombinerar vi våra nuvarande och tidigare faser: vi förstår situationerna våra barn upplever eftersom vi har haft liknande upplevelser. Vi relaterar till de situationerna med den kunskap och den erfarenhet vi samlat på oss genom åren.

Orsaken till att vi är byggda på detta sätt är att *Malchut* (för att använda dess vanligaste namn) är byggd på precis samma sätt. Alla *Malchuts* tidigare faser finns inom den och hjälper till med att upprätthålla dess struktur.

För att bli så lik Skaparen som möjligt analyserar *Malchut* varje begärnivå inom sig, och delar upp begären i brukbara och obrukbara inom varje nivå. Men de brukbara begären kommer inte bara att användas till att ta emot för att skänka till Skaparen. De kommer även att "hjälpa" Skaparen att fullborda sin uppgift att göra *Malchut* identisk med Honom.

För några sidor sedan sa vi att för att kunna utföra uppgiften att bli identisk med Skaparen, måste den skapade skapa rätt miljö för att utvecklas och bli lik Skaparen. Det är just vad världarna—de brukbara begären—gör. De "visar" de obrukbara begären hur de ska ta emot för att skänka till Skaparen, och genom att göra det hjälper de de obrukbara begären att korrigera sig själva.

Vi kan föreställa oss förhållandet mellan världarna och den skapade som en grupp byggarbetare där en av arbetarna inte vet vad han ska göra. Världarna lär den skapade genom att demonstrera hur varje uppgift bör utföras: hur man borrar, hur man använder en hammare, ett vattenpass, och så vidare. När det gäller det andliga visar världarna den skapade vad Skaparen har gett dem och hur de jobbar med det på rätt sätt. Bit för bit kan den skapade börja använda sina begär även på detta sätt, vilket är anledningen till att begär dyker upp gradvis i vår värld, från de svagaste till de mest intensiva.



Utifrån allt vi lärt oss hittills vet vi fortfarande inte vilken av de fem världarna vi talade om som är vår värld. Faktiskt är det ingen av dem. Lägg på minnet att det inte finns några "platser" i det andliga, bara tillstånd. Ju högre världen är, desto mer altruistiskt är tillståndet det representerar. Orsaken till att vår värld inte nämns någonstans är för att de andliga världarna är altruistiska och vår värld, precis som vi, är egoistisk. Eftersom egoism är motsatt altruism är vår värld avskild från de andliga världarnas system. Detta är skälet till att kabbalister inte nämnde den i den struktur de skildrade.

Dessutom finns världarna egentligen inte om vi inte skapar dem genom att bli lika Skaparen. Anledningen till att man talar om dem som i förfluten tid är för att kabbalister som har klättrat från vår värld till de andliga världarna berättar det de har upptäckt. Om vi också vill hitta de andliga världarna måste vi återskapa dessa världar inom oss genom att bli altruistiska.

Begär delas upp på följande sätt: Världen *Adam Kadmon* är den brukbara delen av den stilla nivån, medan den skapade är den obrukbara delen. På den stilla nivån finns det faktiskt inget att korrigera eftersom den är orörlig och inte använder sitt begär. Den stilla nivån (av båda delar) är bara roten till allt som kommer att följa.

Därefter är världen *Atzilut* den brukbara delen av den vegetativa nivån, medan den skapade är den obrukbara delen. Världen *Beria* är den brukbara delen av den levande nivån, medan den skapade är den obrukbara delen. Världen *Yetzira* är den brukbara delen av den talande nivån, och den nedre delen av den talande nivån, den skapade, är den obrukbara delen. Slutligen är världen *Assiya* den brukbara delen av den andliga, mest intensiva begärnivån, och den nedre delen av den andliga nivån, den skapade, är den obrukbara delen.

Nu förstår du varför allt kommer att rätta till sig bara vi korrigerar mänskligheten. Låt oss nu tala om oss och vad som hände med oss.

***Adam ha Rishon*—den gemensamma själen**

Adam ha Rishon, den gemensamma själen (den skapade), är roten till allt som sker här. Det är en begärstruktur som uppstod när de andliga världarna hade färdigbildats. Som vi sa ovan fullbordar de fem världarna *Adam Kadmon*, *Atzilut*, *Beria*, *Yetzira*, och *Assiya* utvecklingen av den övre delen av fas fyra. Men den nedre delen behöver fortfarande utvecklas.

Med andra ord består själen av obrukbara begär, som inte kunde ta emot Ljus för att skänka till Skaparen när de först skapades. Nu måste de komma upp till ytan en efter en och bli korrigerade—brukbara—med hjälp av världarna, de brukbara begären.

Följaktligen är den nedre delen av fas fyra, precis som den övre, uppdelad i begärnivåerna stilla, vegetativ, levande och talande. *Adam ha Rishon* utvecklas i samma steg som världarna och de fyra grundläggande faserna. Men Adams begär är egoistiska, detta är anledningen till att han inte kunde ta emot Ljuset. Som en följd av det har vi, delarna av Adams själ, förlorat känslan av helhet och enhet i vilken vi skapades.

Vi måste förstå hur det andliga systemet fungerar. Skaparens begär är efter att ge; detta är anledningen till att Han skapade oss och håller oss vid liv. Som vi har sagt är ett begär att ta emot egoistiskt till sin natur, det slukar; medan ett begär att ge nödvändigtvis är utåtriktat mot mottagaren. Detta är orsaken till att ett begär att ta emot inte kan skapa. Detta är även skälet till varför Skaparen måste ha ett begär att ge, för annars skulle Han inte kunna skapa.

Eftersom han vill ge kommer emellertid allt det han skapar nödvändigtvis vilja ta emot, för annars skulle Han inte kunna ge. Alltså skapade Han oss med ett begär att ta emot och ingenting annat. Detta är viktigt att förstå; det finns ingenting inom oss annat än en vilja att ta emot, och det finns ingenting som *borde* vara inom oss förutom ett begär att ta emot. Så om vi tar emot från Honom är cirkeln sluten. Han mår bra och vi mår bra. Inte sant?

Faktiskt inte riktigt. Om allt vi vill är att ta emot, då kan vi inte relatera till givaren eftersom det inte finns någonting i oss som vänder sig utåt för att se efter var det som tas emot kommer från. Det visar sig att vi måste ha ett begär att ta emot, men vi måste även *känna givaren*, och för att kunna göra det behöver vi ett begär att ge. Därför har vi fas ett *och* fas två.

För att ha båda begären kan vi inte skapa ett nytt begär som inte ingöts i oss av Skaparen. Vi måste istället helt och hållet fokusera på njutningen vi skänker givaren, oavsett den njutning vi

ibland känner i processen. Detta kallas ”intentionen att skänka”. Det är både korrektionens kärna och det som förvandlar oss som människor från egoister till altruister. Och slutligen, när vi förvärvat denna kvalitet (egenskap), kan vi förenas med Skaparen, vilket är vad de andliga världarna är avsedda att lära oss.

Tills vi känner oss förenade med Skaparen anses vi vara brustna delar av *Adam ha Rishons* själ, okorrigerade begär. Så fort vi har intentionen att skänka blir vi korrigerade och förenade, både med Skaparen och med hela mänskligheten. När vi alla är korrigerade kommer vi åter att stiga till vår rotfas, till och med bortom världen *Adam Kadmon*, till själva skapelsetanken som kallas *Ein sof* (Inget slut) då vår tillfredsställelse kommer att vara oändlig och evig.

I ett nötskal

Skapelsetanken är att ge glädje och njutning genom att skapa en varelse som är lik sin Skapare. Denna Tanke (Ljus) skapar en vilja att ta emot glädje och njutning.

Följaktligen börjar viljan att ta emot att vilja ge eftersom givande är mer likt Skaparen, och det är helt klart mer önskvärt. Viljan att ta emot bestämmer sig då för att ta emot eftersom det är sättet på vilket den kan ge njutning åt Skaparen. Efter det vill viljan att ta emot känna Tanken som skapade den, för vad skulle kunna ge större njutning än att veta allt? Slutligen börjar viljan att ta emot (den skapade) att ta emot med intentionen att skänka då givande gör den lik Skaparen, vilket är hur den kan studera Skaparens tankar.

De begär som kan ta emot för att skänka skapar världarna, vilka anses vara skapelsens övre del, och begären som inte kan användas för att skänka utgör *Adam ha Rishons* gemensamma själ. De begären anses vara skapelsens nedre del.

Världarna och själen är ungefär likadant uppbyggda, skillnaden ligger i begärens intensitet. På grund av det kan världarna visa själen hur den ska fungera för att skänka och därmed hjälpa *Adam ha Rishon* att bli korrigerad.

På ett ungefär korrigeras varje begär i en specifik värld: Den stilla nivån korrigeras i världen *Adam Kadmon*; den vegetativa i världen *Atzilut*; den levande i världen *Beria*; den talande i världen *Yetzira*; och begäret efter spiritualitet kan bara korrigeras i världen *Assiya*, vars lägsta del är vårt fysiska universum. Och det för oss till ämnet för nästa kapitel.

Kapitel 4: Vårt universum

I början av det föregående kapitlet skrev vi att skapelsetanken fanns före någonting skapades. Denna Tanke skapade fas ett till fyra av viljan att ta emot, vilken skapade världarna *Adam Kadmon* till *Assiya*, vilka sedan skapade *Adam ha Rishons* själ, som föll isär i den myriad själar vi har idag.

Denna skapelsens ordningsföljd är väldigt viktig att komma ihåg, eftersom den påminner oss om att saker och ting utvecklas uppifrån och ner, från andligt till materiellt, och inte tvärtom. I praktiken betyder det att vår värld är skapad och styrd av de andliga världarna.

Dessutom sker ingenting i vår värld som inte först sker där uppe. Den enda skillnaden mellan vår värld och de andliga världarna är att händelser i de andliga världarna återspeglar altruistiska intentioner, och händelser i vår värld återspeglar egoistiska intentioner.

På grund av denna världarnas kaskadstruktur kallas vår värld för ”världen av följder” av andliga processer och händelser. Vad vi än gör här påverkar det inte de andliga världarna alls. Därför är det också så att om vi vill förändra någonting i vår värld, måste vi först klättra till de andliga världarna, vår världs ”kontrollrum”, och inverka på vår värld därifrån.

Pyramiden

Precis så som det sker i de andliga världarna utvecklas allt i vår värld längs samma fem etapper från noll till fyra. Vår värld är som en pyramid. Vid botten, evolutionens början i denna värld, finns den stilla (livlösa) nivån som består av triljoner ton materia (se Figur 5).

Borttappad bland dessa triljoner ton materia finns en liten prick som kallas ”planeten jorden” Och på denna jord framträdde den vegetativa nivån. Självklart är vegetationen på jorden oändligt mycket mindre i massa än den stilla materien på jorden, men skillnaden blir ännu större om man jämför med mängden materia i hela universum.

Den levande framträdde efter den vegetativa, och har en pytteliten massa—även jämfört med den vegetativa.

Den talande kom förstås sist och har minst massa av alla.

Nyligen har en till nivå utvecklats ur den talande nivån. Den kallas ”den andliga nivån”, eller ”det andliga” (eftersom vi talar om geologisk tid här, menar vi när vi säger ”nyligen” att det hände för bara några tusen år sedan). Vi kan inte greppa skapelsens hela storlek, men om vi tittar på skapelsepyramiden (i Figur 5) och tänker på proportionerna mellan varje två angränsande nivåer, kommer vi att börja förstå just hur speciellt och färskt begäret efter det andliga verkligen är. Om vi tänker på den tid universum har existerat—ungefär 15 miljarder år—som en enda dag med 24 timmar, dök begäret efter det andliga faktiskt upp för 0,0288 sekunder sedan. Geologiskt sett är detta nu.



Figur 5: Verklighetens pyramid är även begärens pyramid. Den är giltig i både de andliga världarna och den materiella världen.

Alltså är begäret å ena sidan mer sällsynt (och yngre) ju högre det är. Å andra sidan indikerar existensen av en andlig nivå ovanför den mänskliga nivån att vi inte har fullbordat vår evolution. Evolutionen är lika dynamisk som någonsin, men då vi är den sista nivån som dök upp tror vi helt naturligt att vi är den högsta nivån. Må så vara att vi är på den högsta nivån, men vi är inte på den sista nivån. Vi är bara på den yttersta av de nivåer som redan har visat sig.

Den sista nivån kommer att använda våra kroppar som värddar, men den kommer att bestå av helt nya sätt att tänka, känna och vara. Den håller redan på att utvecklas inom oss, och den kallas ”den andliga nivån”.

Det behövs inga fysiska förändringar eller nya arter, bara en inre förändring i vår perception av världen. Det är därför den nästa fasen är så svårfångad; den finns inom oss, skriven i våra *reshimot* som data på en hårddisk. Dessa data kommer att läsas och exekveras oavsett om vi är medvetna om det eller inte, men vi kan läsa och exekvera data mycket fortare och trevligare om vi läser den med rätt ”mjukvara”—kabbalans visdom.

Såsom ovan, så också nedan

Om vi drar en parallell mellan de jordiska faserna och Ljusets fyra grundläggande faser motsvarar den stilla tidsåldern rotfasen, den vegetativa tidsåldern motsvarar fas ett, den levande tidsåldern fas två, den talande tidsåldern fas tre, och den andliga tidsåldern fas fyra.

Jordens stekheta ungdom varade i flera miljarder år. När den svalnade framträdde vegetativt liv, vilket härskade på planeten i ytterligare många miljoner år. Men precis som den vegetativa nivån av den andliga pyramiden är mycket smalare än den stilla nivån, var den fysiskt vegetativa perioden mycket kortare än jordens livlösa period.

Efter den vegetativa fasens fullbordande kom den levande perioden. Som med de två tidigare graderna, var den levande tidsåldern mycket kortare än den vegetativa tidsåldern, med samma proportion som mellan den vegetativa och den levande graden av den andliga pyramiden.

Den mänskliga fasen, som motsvarar den talande nivån av den andliga pyramiden, har bara funnits i ungefär 40 000 år. När mänskligheten slutför sin evolution i den fjärde (och sista) fasen kommer evolutionen att vara fullbordad och mänskligheten kommer att återförenas med Skaparen.

Den fjärde fasen började för ungefär 5 000 år sedan, när punkten i hjärtat framträdde för första gången. Som i den andliga världen hette människan som var först med att uppleva denna punkt Adam. Han var *Adam ha Rishon* (den Första Människan). Namnet Adam kommer från de hebreiska orden *Adameh la Elyon* (Jag kommer att vara lik den Övre), och återspeglar Adams begär att vara som Skaparen.

Nuförtiden, vid början av 2000-talet håller evolutionen på att fullborda sin utveckling av den fjärde fasen—begäret efter att bli som Skaparen. Det är därför som fler och fler idag söker efter andliga svar på sina frågor.

Uppför stegen

När kabbalister talar om att utvecklas andligt talar de om att klättra upp för den andliga stegen. Detta är anledningen till att kabbalisten Yehuda Ashlag kallade sin kommentar på boken *Zohar* för *Perush HaSulam* (*Stegkommentaren*), för vilken han kallades Baal HaSulam (Stegens Ägare). Men om vi vänder tillbaka några blad kommer vi att se att ”upp för stegen” egentligen betyder ”tillbaka till rötterna”. Det är för att vi redan har varit där uppe, men nu måste vi själva lista ut hur vi ska ta oss tillbaka dit.

Roten är vårt slutliga mål; det är dit vi i slutändan är på väg. Men för att nå dit fort och fridfullt behöver vi ett stort begär efter det—ett *kli*. Ett sådant begär efter det andliga kan bara komma från Ljuset, från Skaparen, men för att bli tillräckligt starkt måste det intensifieras av omgivningen.

Låt oss förtydliga: Om jag vill ha en kakbit föreställer jag mig kakan i mitt sinne, dess konsistens, färg, söta doft, och sättet den smälter i min mun. Ju mer jag tänker på den, desto mer vill jag ha den. Inom kabbala skulle vi säga att ”kakan skiner” för mig med ”omgivande Ljus”.

För att vilja känna det andliga måste vi därför förvärva den sorts omgivande Ljus som kommer att göra så att vi vill känna andliga njutningar. Ju mer av detta Ljus vi samlar, desto fortare kommer vi att avancera. Att vilja känna det andliga kallas ”att lyfta *MAN*”, och tekniken för att göra det är densamma som för att öka begäret efter kakan—föreställ dig det, tala om det, läs om det, tänk på det, och gör vad än du kan för att fokusera på det. Men det kraftfullaste medlet för att öka vilket begär som helst är vår sociala miljö. Vi kan använda miljön till att intensifiera vårt andliga begär, vår *MAN*, och därmed accelerera vårt framåtskridande.



Är det någon skillnad på att kalla Ljuset för ”omgivande Ljus” eller bara ”Ljus”?

De olika etiketterna ”omgivande Ljus” och ”Ljus” hänför till två funktioner hos samma Ljus. Ljus som inte anses vara omgivande är vad vi upplever som njutning, medan omgivande Ljus är Ljuset som bygger vårt kli, dit Ljuset slutligen kommer att komma in. Båda är egentligen ett Ljus, men när vi upplever det som korrigering och uppbyggande kallar vi det för ”omgivande Ljus”. När vi känner det som ren njutning kallas vi det för ”Ljus”.

Det är helt naturligt att vi inte kommer att ta emot något Ljus före det att vi utvecklar ett kli. Men Ljuset finns där, omgivande våra själar precis som naturen alltid omger oss. Så när vi inte har ett kli bygger det omgivande Ljuset vårt kli åt oss genom att öka vårt begär efter det.

Vi kommer att tala mer om miljön i kapitel sex, men låt oss för tillfället tänka på det så här: Om alla runt mig vill och talar om samma sak, och det bara finns en sak som är ”inne”, är jag så gott som tvungen att vilja samma sak.

I kapitel två sa vi att framträdandet av ett *kli*, ett begär, tvingar vår hjärna att leta efter sätt att fylla detta *kli* med *Ohr* (Ljus), för att tillfredställa det. Ju större *kli*, desto större Ljus; ju större Ljus, desto fortare kommer vi att hitta den rätta vägen.

Vi behöver fortfarande förstå hur det omgivande Ljuset bygger vårt *kli* och varför det över huvud taget kallas "Ljus". Och för att förstå allt det, måste vi förstå begreppet *reshimot*.

De andliga världarna och *Adam ha Rishons* själ utvecklades i en viss ordning. I världarna var det *Adam Kadmon*, *Atzilut*, *Beria*, *Yetzira*, och *Assiya*; i *Adam ha Rishon* namngavs utvecklingen efter den typ av begär som trädde fram—stilla, vegetativt, levande, talande, och andligt.

Precis som vi inte glömmet vår barndom, utan litar på de tidigare händelserna i våra nuvarande upplevelser, förloras inte varje fullbordat steg i den evolutionära processen, utan de lagras i vårt undermedvetna "andliga minne". Med andra ord ligger hela vår andliga evolutions historia inom oss, från tiden då vi var en med skapelsetanken fram till denna dag. Att klättra upp för den andliga stegen innebär att ännu en gång komma ihåg de tillstånd vi redan har upplevt, och att avtäcka de minnena.

Dessa minnen kallas lämpligtvis för *reshimot* (minnen), och varje *reshimo* (*reshimot* i singular) står för ett specifikt andligt tillstånd. Eftersom vår andliga evolution utvecklades i en speciell ordning, dyker *reshimoten* upp inom oss i precis den ordningen. Med andra ord är våra framtida tillstånd redan fastställda eftersom vi inte skapar någonting nytt; vi kommer bara ihåg händelser som vi redan har varit med om, vilka vi är omedvetna om. Det enda vi kan påverka, och detta kommer vi att diskutera ingående i de följande kapitlen, är hur fort vi kan klättra upp för stegen. Ju mer möda vi lägger på att klättra upp för den, desto fortare kommer dessa tillstånd att förändras och desto fortare kommer vår andliga utveckling att gå.

Varje *reshimo* är slutfört när vi har upplevt det helt och hållet, och när ett *reshimo* slutar dyker följande *reshimo* upp som i en kedja. Detta följande *reshimo* skapade ursprungligen det nuvarande *reshimo*, men eftersom vi nu klättrar upp för stegen igen väcker det nuvarande *reshimo* upp sin ursprungliga skapare. Därför bör vi aldrig förvänta oss att avsluta vårt nuvarande tillstånd så att vi kan vila, för när det nuvarande tillståndet är över kommer det att leda till det tillstånd som står på tur tills vi fullbordar vår korrektion.

När vi försöker bli altruistiska (andliga) kommer vi närmare vårt korrigerade tillstånd eftersom vi väcker *reshimoten* fortare. Och då dessa *reshimot* är minnen av högre andliga erfarenheter, är förnimmelserna de skapar i oss mer andliga förnimmelser.

När det sker börjar vi vagt känna samhörigheten, enheten och kärleken som finns i det tillståndet, ungefär som ett avlägset, svagt ljus. Ju mer vi försöker nå det, desto närmare kommer vi, och desto starkare skiner det. Ju starkare Ljuset är, desto starkare är även vårt begär efter det, och därmed bygger Ljuset vårt *kli*, vårt begär efter det andliga.

Nu förstår vi också att namnet "omgivande Ljus" perfekt beskriver hur vi känner det. Så länge som vi inte har nått det ser vi det som externt, när det attraherar oss med sitt förblindande löfte om lyckalighet.

Varje gång Ljuset bygger ett tillräckligt stort *kli* för att vi ska kunna gå upp till nästa nivå, kommer nästa *reshimo* och ett nytt begär dyker upp i oss. Vi vet inte varför våra begär förändras, eftersom de alltid är delar av *reshimot* från en högre grad än vår nuvarande nivå, även när de inte verkar vara det.

Så precis som det senaste *reshimo* som dök upp och förde oss till vårt nuvarande tillstånd, närmar sig nu ett nytt begär från ett nytt *reshimo*. Det är så här vi fortsätter att klättra upp för stegen. Det

är en spiral bestående av *reshimot* och uppstiganden som slutar vid syftet med skapelsen—våra själars rot, när vi är jämlika och förenade med Skaparen.

Begäret efter det andliga



Don efter person

Den enda skillnaden mellan människor ligger i sättet på vilket de vill känna njutning. Njutningen i sig är emellertid formlös, obestämd. Men när den täcks med olika "kläder" eller "ytlager" skapar det illusionen att det finns olika sorters njutning, när det i själva verket är många olika sorters ytlager som finns.

Det faktum att njutning i grund och botten är andlig förklarar varför vi har ett omedvetet begär att känna njutningen i sin rena, oförfalskade form—Skaparens Ljus—istället för i ytlig klädsel.

Och då vi är omedvetna om att skillnaden mellan människor ligger i de njutningslager de längtar efter, dömer vi dem beroende på vilka ytlager de föredrar. Vi tycker att vissa njutningslager är godkända, som till exempel att älska barn, medan andra, såsom droger, anses oacceptabla. När vi känner att ett oacceptabelt njutningsytlager håller på att visa sig i oss, tvingas vi att dölja vårt begär efter det ytlagret. Men ett begär försvinner inte för att man döljer det, och det korrigeras definitivt inte av det.

Som vi har förklarat i det föregående stycket är den nedre delen av fas fyra substansen i *Adam ha Rishons* själ. Precis så som världarna är byggda enligt de växande begärens, utvecklades Adams själ (mänskligheten) genom fem faser: noll (den stilla) till fyra (den andliga).

Mänskligheten upplever varje fas maximalt till dess att den är uttömd. Därefter dyker nästa begärnivå upp enligt ordningsföljden av *reshimot* som är inbäddad i oss. Fram till idag har vi redan upplevt alla begärens *reshimot* från stilla till talande. Allt som återstår innan mänsklighetens evolution fullbordas är att vi ska uppleva de andliga begärens maximalt. Då kommer vårt förenande med Skaparen att uppnås.

Begärens på den femte nivån började faktiskt visa sig redan på 1500-talet, vilket skildrats av kabbalisten Isaac Luria (Ari), men nuförtiden bevittnar vi framträdandet av den mest intensiva sorten på den femte nivån—det andliga inom det andliga. Dessutom bevittnar vi dess framträdande *en masse*, när miljoner människor över hela världen söker andliga svar på sina frågor.

Eftersom de *reshimot* som träder fram idag står närmare det andliga än de gjorde tidigare, handlar de flesta frågor människor ställer om sitt ursprung, sina rötter! Fastän de flesta av dem har tak över huvudet och tjänar tillräckligt mycket för att försörja sig och sina familjer, har de frågor om varifrån de kommer, vems plan det är, och varför. När de inte tillfredsställs av de svar religioner ger, söker de svaren från andra områden.

Den stora skillnaden mellan fas fyra och alla andra faser är att i den här fasen måste vi utvecklas *medvetet*. I de tidigare faserna var det alltid Naturen som fick oss att flytta från fas till fas. Den gjorde det genom att utöva tillräckligt tryck på oss för att vi skulle känna oss så obekväma i vårt

nuvarande tillstånd att vi var tvungna att förändra det. Det är så här Naturen utvecklar alla sina delar: den mänskliga, den levande, den vegetativa, och även den stilla.

Eftersom vi till naturen är lata flyttar vi oss från ett tillstånd till nästa först när trycket blir outhärdligt. Annars skulle vi inte lyfta ett finger. Logiken är enkel: Om jag mår bra där jag är, varför flytta på mig?

Men Naturen har en annan plan. Istället för att tillåta oss att vara självbelåtna i vårt nuvarande tillstånd, vill den att vi ska utvecklas till dess att vi når dess egen nivå, Skaparens nivå. Detta är meningen med skapelsen.

Så vi har två möjligheter: vi skulle kunna välja att utvecklas genom Naturens (smärtsamma) tryck, eller så kan vi utvecklas smärtfritt genom att delta i vårt medvetandes utveckling. Det finns ingen möjlighet att förbli outvecklade, eftersom det inte passar in i Naturens plan när den skapade oss.

Vår andliga nivå kan bara börja utvecklas om vi *vill* att den ska utvecklas och nå samma höjd som Skaparens. Precis som den fjärde av de fyra faserna måste vi *frivilligt* förändra vårt begär.

Därför kommer Naturen fortsätta att utöva tryck på oss. Vi kommer att fortsätta att drabbas av orkaner, jordbävningar, epidemier, terrorism, och alla sorters naturliga och av människan framkallade prövningar tills vi inser att vi *måste* förändras, att vi medvetet måste återvända till vår rot.

Bara som repetition: vår andliga rot utvecklades längs faserna noll till fyra; fas fyra delades upp i världar (dess övre del) och själar (dess nedre del). Själarna—samlade i *Adam ha Rishon* gemensamma själ—bröt sin relation genom att förlora känslan av enhet med Skaparen. Detta sönderfallande av *Adam ha Rishon* förde mänskligheten till sitt nuvarande tillstånd, med en osynlig barriär som skiljer de andliga världarna (ovanför den) från vår värld (nedanför den).

Den andliga kraften skapade en materiell partikel under barriären, vilken började utvecklas. Detta var *Big Bang*.

Kom ihåg att när kabbalister talar om den andliga världen och den kroppsliga, fysiska världen, syftar de på altruistiska respektive egoistiska egenskaper. De syftar *aldrig* på världar som tar fysisk plats i något oupptäckt universum.

Vi kan till exempel inte flyga till världen *Yetzira* med ett rymdskepp, eller ens upptäcka det andliga genom att förändra vårt beteende. Vi kan bara upptäcka det genom att bli altruistiska—lika Skaparen. När vi gör det kommer vi att upptäcka att Skaparen redan finns inom oss, och att Han alltid har varit där och väntat på oss.

Alla grader före den sista utvecklas utan medvetande om sitt "själv". Vad gäller vårt personliga medvetande, betyder inte det faktum att vi existerar att vi är *medvetna* om vår existens. Före vi når den fjärde nivån existerar vi bara. Med andra ord lever vi våra liv så bekvämt som vi kan, men vi tar vår existens för given utan att fråga om dess syfte.

Men är det verkligen så uppenbart? Mineraler finns för att växter ska kunna nära sig på dem och växa, växter finns så att djur ska kunna nära sig på dem och växa; mineraler, växter och djur finns för att människor ska kunna nära sig på dem och växa. Men vad är syftet med människans existens? Alla nivåerna tjänar oss, men vad eller vem tjänar vi? Oss själva? Våra egon? När vi

ställer dessa frågor för första gången är det början av vår medvetna evolution, begäret efter det andligas framträdande. Detta kallas ”punkten i hjärtat”.

I den sista evolutionsgraden börjar vi förstå processen vi är delar av. Enkelt uttryckt börjar vi förvärva Naturens logik. Ju mer vi förstår dess logik, desto mer utökar vi vårt medvetande och integrerar oss med den. I slutändan, när vi helt har begripit Naturens logik, kommer vi att förstå hur Naturen fungerar och till och med lära oss att behärska den. Denna process sker uteslutande på den sista nivån, det andliga uppstigandets nivå.

Vi måste alltid komma ihåg att den sista nivån i människans utveckling bör ske medvetet och frivilligt. Utan ett explicit begär efter andlig tillväxt kan ingen andlig evolution ske. Den andliga evolutionen uppifrån och ner har trots allt redan skett. Vi har förts ner genom Ljusets fyra faser till de fem världarna *Adam Kadmon*, *Atzilut*, *Beria*, *Yetzira*, och *Assiya*, och slutligen placerats i den här världen.

Om vi nu ska klättra tillbaka upp för den andliga stegen måste vi *välja* att göra det. Om vi glömmer att skapelsens syfte är att vi ska bli som Skaparen, kommer vi inte att förstå varför Naturen inte hjälper oss—och ibland till och med lägger hinder i vår väg.

Men om vi å andra sidan har Naturens mål i minnet kommer vi att känna att våra liv är en fascinerande upptäcktsresa, en andlig skattjakt. Ju mer aktivt vi deltar i denna resa, desto fortare och lättare kommer dessa upptäckter att göras. Ännu bättre är att provningarna kommer att kännas som frågor vi måste besvara, istället för svåra prov i våra fysiska liv. Det är därför det är så mycket bättre att utvecklas genom vårt eget medvetande än att utvecklas först efter att Naturen har gett oss en smärtsam knuff bakifrån!

Om vi har ett begär efter att utvecklas i det andliga, då har vi rätt *kli* för det, och det finns ingen bättre känsla än ett fyllt *kli*, ett tillfredställt begär.

Men begäret efter det andliga måste komma före det andliga mättandet. Förberedandet av vårt *kli* för Ljuset är inte bara det enda medlet för att höja sig i den fjärde fasen; det är också det enda medel där ingen smärta och brist är inblandad.

Om vi tänker på det finns det faktiskt ingenting mer naturligt än att förbereda vårt *kli* först. Om vi vill dricka vatten, då är vatten mitt ljus, min njutning. För att dricka vatten måste jag självklart förbereda mitt ”*kli*” först, vilket i detta fall kommer att vara törst. Och detsamma gäller vad som helst som vi vill ta emot i denna värld. Om min nya bil är mitt ljus, då är mitt begär efter den mitt *kli*. Detta *kli* får mig att arbeta för att ha råd med bilen, och ser till att jag inte slösar bort mina pengar på andra nycker.

Den enda skillnaden mellan ett andligt *kli* och ett fysiskt är att jag inte riktigt vet vad jag kommer att ta emot med ett andligt *kli*. Jag kan föreställa mig det på alla möjliga sätt, men eftersom det finns en barriär mellan mitt nuvarande tillstånd och mitt eftertraktade mål kan jag aldrig riktigt veta hur mitt mål kommer att vara tills jag faktiskt når det. När jag till slut når det, är det bättre än någonting jag kunde ha föreställt mig, men jag kommer aldrig att säkert veta hur bra det är förrän jag faktiskt har nått det. Om jag kände till min belöning i förväg skulle det inte vara äkta altruism, utan förklädd egoism.

I ett nötskal

Den fysiska världen utvecklas genom samma ordningsföljd av grader som den andliga världen, genom en begärspyramid. I den andliga världen skapar begären (de stilla, vegetativa, levande, talande, och andliga) världarna *Adam Kadmon*, *Atzilut*, *Beria*, *Yetzira*, och *Assiya*. I den fysiska världen skapar de mineraler, växter, djur, människor och människor med ”punkter i sina hjärtan”.

Den fysiska världen skapades när *Adam ha Rishons* själ splittrades. I det tillståndet började alla begär att dyka upp ett efter ett, från lätta till tunga, från stilla till andliga, och skapade då vår värld fas efter fas.

Idag, vid början av 2000-talet, har alla grader redan fullbordats utom begäret efter det andliga, vilket håller på att visa sig nu. När vi korrigerar det, kommer vi att förenas med Skaparen eftersom vårt begär efter det andliga egentligen är begäret efter enhet med Skaparen. Detta kommer att vara klimax i världens och mänsklighetens evolutionära process.

Genom att öka vårt begär att återvända till vår andliga rot bygger vi ett andligt *kli*. Det omgivande Ljuset korrigerar vårt *kli* och utvecklar det. Varje ny utvecklingsnivå väcker ett nytt *reshimo*, ett minne av ett tidigare tillstånd som vi redan upplevde när vi var mer korrigerade. Till slut korrigerar det omgivande Ljuset hela vårt *kli*, och *Adam ha Rishons* själ återförenas med alla sina delar och med Skaparen.

Men denna process leder till frågan: om *reshimoten* är lagrade inom mig, och om tillstånden även väcks och upplevs inom mig, var finns då den objektiva verkligheten i allt detta? Om en annan person har andra *reshimot*, betyder det att han eller hon lever i en annan värld än jag? Och hur är det med de andliga världarna, var finns de, om allt finns inom mig? Och var är Skaparens hem? Fortsätt läsa, nästa kapitel kommer att besvara alla dessa frågor.

Kapitel 5: Vems verklighet är verkligheten?

Alla världar, övre och nedre, finns inom bords.

—Yehuda Ashlag

Av alla oväntade begrepp man finner i kabbalan finns det inget som är så oförutsägbart, oresonligt, men ändå så djupsinnigt och fascinerande som verklighetsbegreppet. Om det inte hade varit för Einstein och kvantfysiken, som revolutionerade sättet på vilket vi tänker på verkligheten, hade idéerna som presenteras här avspisats och förlöjligats.

I det föregående kapitlet sa vi att evolution sker därför att vår vilja att ta emot rör sig framåt från rotnivån till den fjärde nivån. Men om våra begär drev fram utvecklingen av vår värld, finns då världen verkligen utanför oss? Skulle det kunna vara så att världen vi befinner oss i, i själva verket bara är en berättelse vi *vill* tro på?

Vi har sagt att skapelsen började med skapelsetanken, som skapade Ljusets fyra grundläggande faser. Dessa faser inkluderar tio *sefirot*: *Keter* (fas noll), *Hochma* (fas ett), *Bina* (fas två), *Hesed*, *Gevura*, *Tifferet*, *Netzah*, *Hod*, and *Yesod* (vilka alla utgör fas tre—*Zeir Anpin*), och *Malchut* (fas fyra).

Zohar, boken som alla kabbalister studerar, säger att hela verkligheten enbart består av tio *sefirot*. Allt är uppbyggt av strukturer bestående av dessa tio *sefirot*. Den enda skillnaden mellan dem är hur djupt de är nedsänkta i vår substans—viljan att ta emot.

Tänk för att förstå vad kabbalister menar när de säger att ”de är nedsänkta i vår substans” på en form, låt säga en boll, som pressats in i en bit modellera. Formen föreställer gruppen bestående av de tio *sefirot*, och leran föreställer oss, eller våra själar. Även om du nu pressar bollen djupt in i leran kommer bollen själv inte att ändra på sig. Men ju djupare bollen är nedsänkt i leran, desto mer förändrar den leran.

Hur känns det att spelarna är tio *sefirot* i en grupp och en själ? Har du någonsin plötsligt lagt märke till någonting som alltid varit nära dig, men som haft en viss egenskap som undgått din uppmärksamhet? Det är likt känslan av de tio *sefirot* som sjunker bara lite djupare in i viljan att ta emot. När vi med andra ord plötsligt inser någonting vi inte insett tidigare, beror det på att de tio *sefirot* har kommit lite djupare in i oss.

Kabbalister har ett namn för viljan att ta emot—*aviut*. *Aviut* betyder egentligen tjocklek, inte begär. Men de använder den här termen för att ju större viljan att ta emot blir, desto fler lager läggs på den.

Som sagt består viljan att ta emot, *aviut*, av fem grundläggande grader—0, 1, 2, 3, 4. Under tiden som de tio *sefirot* sjunker djupare in i nivåerna (lagren) av *aviut*, bildar de en mängd olika kombinationer, eller blandningar av viljan att ta emot med begäret efter att ge. Dessa kombinationer utgör allt som finns: de andliga världarna, den materiella världen, och allt inom dem.

Variationerna i vår substans (viljan att ta emot) skapar våra perceptionsverktyg som kallas *kelim* (*kli* i plural). Med andra ord existerar allt, varje form, färg, lukt, tanke—allt som finns—eftersom det inom mig finns en passande *kli* för att uppleva det.

Precis som våra hjärnor använder alfabetets bokstäver för att studera vad den här världen har att erbjuda, använder våra *kelim* de tio *sefirot* för att studera vad de andliga världarna erbjuder. Och precis som vi studerar denna värld under vissa begränsningar och regler, behöver vi känna till reglerna som formar de andliga världarna för att studera dem.

När vi studerar någonting i den fysiska världen måste vi följa vissa regler. För att någonting till exempel ska anses vara sant, måste det ha testats empiriskt. Om undersökningen visar att det fungerar anses det vara riktigt, tills någon visar—genom undersökningar, inte genom ord—att det inte fungerar. Före någonting testats är det inte mer än en teori.

De andliga världarna har, även de, gränser—tre för att vara exakt. Om vi ska nå skapelsens syfte och bli som Skaparen måste vi hålla oss inom dessa gränser.

Tre gränser när man lär sig kabbala

Första gränsen—vad vi upplever

Kabbalisten Yehuda Ashlag skriver i sitt *Förord till boken Zohar* att det finns ”fyra perceptionskategorier—materia, form i materia, abstrakt form, och essens”. När vi undersöker den andliga Naturen är det vårt jobb att bestämma vilka av dessa kategorier som förser oss med stabil, pålitlig information, och vilka som inte gör det.

Zohar valde att enbart förklara de två första. Med andra ord är vartenda ord i den skrivet antingen från perspektivet materia eller form i materia, och inte ett enda ord från perspektiven abstrakt form eller essens.

Andra gränsen—var vi upplever

Som vi har sagt tidigare kallas de andliga världarnas substans för ”*Adam ha Rishons* själ.” Det är så här de andliga världarna skapades. Vi har emellertid redan passerat skapandet av dessa världar, och är på väg upp mot högre nivåer, även om det inte alltid känns så.

I vårt tillstånd har Adams själ redan fallit i bitar. *Zohar* lär oss att den övervägande delen bitar, 99 procent för att vara exakt, skingrades till världarna *Beria*, *Yetzira*, och *Assiya* (*BYA*), och den resterande en procenten steg upp till *Atzilut*.

Då Adams själ utgör innehållet i världarna *BYA* och har skingrats överallt i dessa världar, och då vi alla är delar av den själen, är det klart att allt vi upplever bara kan vara delar av dessa världar. Allt vi upplever som om det kommer från högre världar än *BYA*, såsom *Atzilut* eller *Adam Kadmon*, är därför fel, antingen vi tycker att det verkar vara så eller inte. Allt vi kan uppleva av världarna *Atzilut* och *Adam Kadmon* är deras reflektioner, sedda genom filtren som utgörs av världarna *BYA*.

Vår värld är den lägsta graden av världarna *BYA*. Faktum är att denna grad till sin natur är helt motsatt resten av de andliga världarna, vilket är anledningen till att vi inte känner dem. Det är som om två människor står rygg mot rygg och går åt motsatta håll. Hur stor är sannolikheten att de någonsin kommer att träffa varandra?

Men när vi korrigerar oss själva upptäcker vi att vi redan lever inne i världarna *BYA*. Till slut kommer vi till och med att stiga tillsammans med dem till *Atzilut* och till *Adam Kadmon*.

Tredje gränsen—vem som upplever

Även om *Zohar* går in på djupet om vad varje värld innehåller och vad som sker där, som om det fanns en fysisk plats där dessa saker sker, hänför det sig i själva verket enbart till själars upplevelser. Med andra ord handlar det om hur kabbalister *upplever* saker, och de berättar för oss hur även vi ska kunna uppleva dem. När vi i *Zohar* läser om händelser i världarna *BYA*, lär vi oss därför egentligen om hur Rabbi Shimon Bar-Yochai (*Zohars* författare) upplevde andliga tillstånd, som återberättats av hans son, Rabbi Abba.

Det är även så att när kabbalister skriver om världarna ovanför *BYA* skriver de egentligen inte specifikt om de världarna, utan om hur *författarna* upplevde de världarna när de befann sig i världarna *BYA*. Och eftersom kabbalister skriver om deras personliga erfarenheter finns det likheter och skillnader i kabbalistiska skrifter. En del av det de skriver handlar om världarnas generella struktur, som till exempel namnen på alla *sefirot* och världar. Andra saker handlar om personliga upplevelser som de är med om i dessa världar.

Om jag till exempel berättar för en vän om min resa till New York, kanske jag pratar om Times Square eller de stora broarna som kopplar samman Manhattan med fastlandet. Men jag kanske också pratar om hur överväldigad jag kände mig när jag körde genom den massiva Brooklyn Bridge, och hur det känns att stå mitt på Times Square, omgiven av en bländande ljus- färg- och ljuduppvisning, och känslan av total anonymitet. Skillnaden mellan de första två exemplen och de senare två är att i det senare paret återberättar jag personliga erfarenheter, medan jag i de första två talar om intryck som alla kommer att uppleva när de är på Manhattan, även om alla kommer att uppleva dem olika.



Det är absolut nödvändigt att komma ihåg att Zohar inte bör behandlas som en rapport om mystiska händelser eller en samling sagor. Zohar bör, likt alla andra kabbalaböcker, användas som ett läroverktyg. Detta innebär att boken kommer att hjälpa dig enbart om du också vill uppleva det den beskriver. Annars kommer boken inte att vara till någon större nytta för dig, och du kommer inte att förstå den.

Kom ihåg detta: Att rätt förstå kabbalistiska texter beror på din intention när du läser dem, på anledningen till varför du öppnade dem, inte på styrkan hos ditt intellekt. Enbart om du vill förvandlas till de altruistiska kvaliteter som texten beskriver kommer texten att påverka dig.

När vi talade om den första gränsen sa vi att *Zohar* enbart talar utifrån perspektiven materia och form i materia. Materia är viljan att ta emot, och form i materia är intentionen med vilken viljan att ta emot faktiskt tar emot—för mig eller för andra. Enklare uttryckt: Materia = vilja att ta emot; Form = intention.

Skänkandeformen i sig kallas ”världen *Atzilut*.” Skänkande i sin abstrakta form är Skaparens attribut; det är helt obesläktat med de skapade, vilka till sin natur är mottagare. De skapade (människorna) *kan* emellertid svepa in sin vilja att ta emot med skänkandeformen så att den liknar skänkande. Vi kan faktiskt med andra ord ta emot och samtidigt bli givare.

Det finns två skäl till varför vi inte bara kan ge:

1) För att ge måste det finnas någon som vill ta emot. Förutom oss (själarna) finns emellertid bara Skaparen, som inte har något behov av att ta emot någonting, eftersom Hans natur är att ge. Därför är givande inte ett hållbart alternativ för oss.

2) Vi har inget begär efter det. Vi kan inte ge eftersom vi består av en vilja att ta emot; mottagande är vår substans, vår materia.

Detta senare skäl är mer komplext än det kan verka vid en första anblick. När kabbalister skriver att allt vi vill är att ta emot menar de inte att allt vi *gör* är tar emot, utan att detta är det underliggande motivet bakom allt vi gör. De uttrycker det väldigt tydligt: Om det inte ger oss någon njutning så kan vi inte göra det. Det är inte bara så att vi inte vill göra det, vi kan det bokstavligen inte. Det är så för att Skaparen (Naturen) enbart skapade oss med en vilja att ta emot, eftersom allt Han vill är att ge. Därför behöver vi inte förändra våra handlingar, utan bara de underliggande motiven bakom dem.

Uppfattande av verkligheten

Många termer används för att beskriva förståelse. För kabbalister kallas den djupaste förståelsenivån för ”insikt”. Eftersom de studerar de andliga världarna är deras mål att nå ”andlig insikt”. Insikt betecknar så djup och fullständig förståelse av det upplevda att inga frågor kvarstår. Kabbalister skriver att vid mänsklighetens evolutions slut kommer vi alla att nå Skaparen i ett tillstånd som kallas ”formekvivalens”.

För att nå det målet definierade kabbalister noggrant vilka delar av verkligheten vi bör studera, och vilka vi inte bör studera. För att bestämma dessa två vägar följde kabbalisterna en mycket enkel princip: Om det gör det lättare för oss att lära oss snabbare och exaktare, då bör vi studera det. Om inte, bör vi ignorera det.

Kabbalister i allmänhet, och *Zohar* i synnerhet, uppmärksammar oss på att enbart studera de delar vi kan uppfatta med absolut säkerhet. Varhelst gissningar är inblandade, bör vi inte slösa bort vår tid, då vår insikt skulle vara ifrågasättbar.

Kabbalisterna säger även att av de fyra perceptionskategorierna—materia, form i materia, abstrakt form, och essens—kan vi bara uppfatta de två första med säkerhet. Av denna anledning handlar allt som står i *Zohar* om begär (materia) och hur vi använder dem: antingen för oss själva eller för Skaparen.

Kabbalisten Yehuda Ashlag skriver: ”Om läsaren inte förstår att vara försiktig med gränserna, och tar saker ur sitt sammanhang, kommer han eller hon omedelbart att bli förvirrad”. Detta kan hända om vi inte begränsar våra studier till materia och form i materia.

Vi måste förstå att det inte finns några ”förbud” i det andliga. När kabbalister kallar någonting ”förbjudet” betyder det att det är omöjligt. När de säger att vi inte borde studera abstrakt form och essens, betyder inte det att vi kommer att träffas av blixten om vi gör det; det betyder att vi inte kan studera de kategorierna även om vi verkligen vill göra det.

Yehuda Ashlag använder elektricitet som ett exempel för att förklara varför essensen är omärklig. Han säger att vi kan använda elektricitet på många olika sätt: för att värma eller kyla, spela musik eller titta på film. Elektricitet kan klä sig i många olika former; men kan vi uttrycka elektricitetens själva essens?

Låt oss använda ett annat exempel för att förklara de fyra kategorierna—materia, form i materia, abstrakt form, och essens. När vi säger att en viss person är stark, talar vi egentligen om den personens materia—kropp—och formen som klär sig i hans eller hennes materia—styrkan.

Om vi tog bort formen styrka från materien (personens kropp) och undersökte formen styrka separat, utan materiella kläder, skulle detta vara att undersöka styrkans abstrakta form. Den fjärde kategorin, personens själva essens, är helt oåtkomlig. Vi har helt enkelt inga sinnen som kan ”studera” essensen och skildra den i förnimbar form. Följaktligen är essensen inte bara någonting vi inte vet vad det är nu; vi kommer *aldrig* att veta vad det är.



Förvirringsfällan

Varför är det så viktigt att bara fokusera på de första två kategorierna? Problemet är att vi, när vi har med det andliga att göra, inte vet när vi är förvirrade. Därför fortsätter vi i samma riktning och driver längre och längre bort från sanningen.

Om jag vet vad jag vill ha i den materiella världen, kan jag se om jag får det eller inte, eller åtminstone om jag är på rätt väg för att få det. Detta är inte fallet med det andliga. När jag har fel där nekas jag inte bara det jag ville ha, utan jag förlorar till och med min nuvarande andliga grad, Ljusets avatar, och jag blir oförmögen att ändra riktning utan hjälp från en guide. Det är därför det är så viktigt att förstå de tre gränserna och att följa dem.

En ickeexisterande verklighet

Nu när vi förstår vad vi kan studera och vad vi inte kan studera, kan vi se till vad vi faktiskt studerar genom våra sinnen. Saken med kabbalister är att de inte lämnar någonting oundersökt. Yehuda Ashlag, som undersökte hela verkligheten så att han skulle kunna berätta om den för oss, skrev att vi inte vet vad som finns utanför oss själva. Till exempel har vi ingen aning om vad som finns utanför våra öron, vad som får våra trumhinnor att röra på sig. Allt vi känner till är vår egen reaktion på stimuli utifrån.

Inte ens de namn vi ger till fenomen är kopplade till fenomenen själva, utan till våra reaktioner på dem. Högst sannolikt är vi omedvetna om många saker som sker i världen. De kan passera våra sinnen omärkta eftersom vi bara knyter an till fenomen vi kan uppfatta. Därför är det alldeles uppenbart varför vi inte kan uppfatta essensen hos någonting utanför oss; vi kan bara studera våra egna reaktioner på den.

Denna perceptionsregel gäller inte bara för de andliga världarna; det är hela Naturens lag. Genom att förhålla oss till verkligheten på detta vis, inser vi omedelbart att det vi ser inte är det som faktiskt existerar. Denna förståelse är mycket viktig för att göra andliga framsteg.

När vi observerar vår verklighet börjar vi upptäcka saker vi aldrig var medvetna om. Vi tolkar saker som händer inom oss som om de händer på utsidan. Vi känner inte till de egentliga källorna till händelserna vi upplever, men vi *känner* att de händer utanför oss. Vi kan emellertid aldrig säkert veta detta.

För att förhålla oss till verkligheten på rätt sätt, får vi inte tro att det vi upplever är den ”riktiga” verkligheten. Allt vi upplever är hur händelser (former) påverkar vår perception (vår materia).

Det vi upplever är dessutom inte utsidan, den objektiva bilden, utan vår egen reaktion på den. Vi kan inte ens säga om, och i så fall i vilken utsträckning, formerna vi känner hör ihop med de abstrakta former vi förknippar med dem. Med andra ord betyder inte det faktum att vi ser ett äpple som rött, att det faktiskt är rött.



Om du frågar en fysiker kommer han eller hon att säga att det enda sanna uttalandet du kan göra om ett rött äpple är att det inte är rött. Om du kommer ihåg hur masachen (skärmen) fungerar, vet du att den tar emot det den kan ta emot för att ge till Skaparen, och stöter bort resten.

På liknande vis bestäms ett objekts färg av ljusvågorna som det upplysta objektet inte kunde absorbera. Vi ser inte färgen hos objektet själv, utan ljuset som objektet stötte bort. Objektets riktiga färg är ljuset som det absorberade; men eftersom det absorberade detta ljus kan det inte nå våra ögon, och därför kan vi inte se det. Det är därför det röda äpplets färg är allt utom rött.

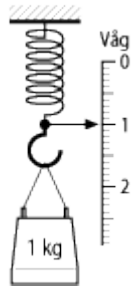
Så här förhåller sig Ashlag i *Förordet till boken Zohar* till vår oförmåga att uppfatta essensen: ”Det är känt att det vi inte kan känna, det kan vi heller inte föreställa oss; och det vi inte kan förnimma, det kan vi inte heller föreställa oss. ... Det följer att tanken inte har någon perception av essensen över huvud taget.”

Eftersom vi med andra ord inte kan förnimma en essens, vilken essens som helst, kan vi inte heller uppfatta den. Men det begrepp som får de flesta kabbalastudenter att bli fullständigt förbryllade första gången de studerar Ashlags *Förord* är hur lite vi egentligen vet om oss själva. Så här skriver Ashlag om detta: ”Vi känner dessutom inte ens till vår egen essens. Jag upplever och vet att jag upptar en viss plats i världen, att jag är solid, varm, att jag tänker, och andra liknande manifestationer av min essens operationer. Men, om du frågar mig vad min egen essens är ... kommer jag inte att veta vad jag ska svara”.

Mätningmekanismen

Låt oss titta på vårt perceptionsproblem från en annan vinkel, en mer mekanisk sådan. Våra sinnen är mätinstrument. De mäter allt de uppfattar. När vi hör ett ljud fastställer vi om det är högt eller lågt; när vi ser ett objekt kan vi (oftast) säga vilken färg det har; och när vi rör vid någonting vet vi omedelbart om det är varmt eller kallt, vått eller torrt.

Alla mätinstrument fungerar på liknande vis. Tänk på en våg med en enkilosvikt på sig. Den traditionella vägningsmekanismen består av en fjäder som sträcker sig beroende på vikten, och en linjal som mäter hur spänd fjädern är. När fjädern slutar att sträckas ut och vilar vid en viss punkt, indikerar siffrorna på linjalen vikten. I själva verket mäter vi inte vikten, utan balansen mellan fjädern och vikten (Figur 6).



Figur 6: Vågen mäter spänningen i fjäders, inte vikten själv.

Detta är anledningen till att kabbalisten Ashlag säger att vi inte kan uppfatta den abstrakta formen, objektet i sig, eftersom vi inte har någon som helst koppling till den. Om vi kan placera en fjäder på den för att mäta yttre påverkan kommer vi att få några resultat. Men om vi inte kan mäta det som händer på utsidan, är det som om ingenting händer. Och om vi placerar en defekt fjäder för att mäta extern stimuli kommer vi att få fel resultat. Det är detta som händer när vi blir gamla och våra sinnen försämras.

Andligt sett uppvisar yttervärlden abstrakta former för oss, som till exempel vikten. Genom att använda fjäders och linjalen—viljan att ta emot och intentionen att skänka—mäter vi hur mycket av den abstrakta formen som vi kan ta emot. Om vi hade kunnat bygga ett mätinstrument som ”mäter” Skaparen hade vi känt Honom precis som vi känner den här världen. Och vet du vad, det finns ett sådant mätinstrument; det kallas ”det sjätte sinnet”.

Det sjätte sinnet

Låt oss börja detta avsnitt med lite fantasi: Där vi befinner oss är det helt mörkt, det är ett totalt tomrum. Vi kan inte se någonting, vi kan inte höra ett ljud, det finns inga lukter och inga smaker, och runt oss finns det ingenting vi kan röra vid. Föreställ dig nu att vara i detta tillstånd en så lång tid att du glömmer att du någonsin haft sinnen som kunnat känna sådana saker. Till slut glömmer du till och med att sådana förnimmelser kan existera.

Plötsligt dyker en svag arom upp. Den blir starkare och starkare, omger dig, men du kan inte peka ut varifrån den kommer. Därefter dyker fler dofter upp, några starka, några svaga, några söta, och några sura. Med hjälp av dem kan du navigera i världen. Olika aromer kommer från olika platser, och du lär dig att hitta genom att följa dem.

Sedan dyker ljud från alla håll upp utan förvarning. Ljuden är olika, några är som musik, andra liknar ord, och vissa låter bara som oljud. Men ljuden hjälper till ytterligare för att orientera dig i rummet.

Nu kan du mäta avstånd och riktningar; du kan gissa vad källorna till lukterna och ljuden du tar emot är. Detta är inte längre bara ett tomrum du är i; det är en hel värld full med ljud och lukter.

Efter ett tag sker en ny uppenbarelse när någonting vidrör dig. Kort därefter upptäcker du fler saker du kan röra vid. Några är kalla, några är varma, några är torra, och några är fuktiga. Vissa är hårda och vissa är mjuka; vissa kan du inte bestämma vad de är. Du upptäcker att du kan ta några av objekten du rör vid i din mun, och att de har olika smaker.

Vid det här laget lever du i en värld ymnig på ljud, lukter, saker du kan ta på, och smaker. Du kan röra vid objekten i din värld, och du kan studera din omgivning.

Detta är världen för de som är blinda från födseln. Om du vore i deras situation, skulle du då känna att du behövde ett sinne för att se med? Skulle du ens veta om att du inte har ett sådant? Aldrig. Om du inte hade haft det tidigare.

Detsamma gäller för det sjätte sinnet. Vi kommer inte ihåg att vi någonsin har haft det, trots att vi alla hade det före sönderfallet av *Adam ha Rishon*, som vi alla är delar av.

Det sjätte sinnet fungerar väldigt likt de fem naturliga sinnena, med enda skillnaden att det sjätte sinnet inte är naturgivet, vi måste utveckla det. I själva verket är namnet "sjätte sinne" lite missvisande, eftersom vi egentligen inte utvecklar ett till sinne; vi utvecklar en *intention*.

När vi utvecklar denna intention studerar vi Skaparens former, formerna av skänkande, till motsats från vår naturliga, egoistiska beskaffenhet. Det är därför Naturen inte ger oss det sjätte sinnet; det är motsatt oss.

Byggandet av intentionen över varje begär vi känner är vad som gör oss medvetna om vilka vi är, vem Skaparen är, och om vi vill bli som Honom eller inte. Bara om vi har två möjligheter framför oss kan vi göra ett riktigt val. Skaparen tvingar oss därför inte att vara som Honom—altruistiska—utan Han visar oss vilka vi är, vem Han är, och ger oss möjligheten att göra vårt eget fria val. När vi väl har gjort vårt val blir vi de människor vi avser att vara: Skaparlika, eller inte.

Varför kallar vi då intentionen att skänka för "det sjätte sinnet"? För att genom att ha samma intention som Skaparen blir vi lika Skaparen. Detta betyder att vi inte bara har samma intention, utan vi ser och uppfattar saker vi annars inte skulle ha kunnat uppfatta, eftersom vi har utvecklat formekvivalens med Honom. Vi börjar i själva verket se genom Hans ögon.

Man kan om man ville

I det första kapitlet sa vi att begreppen *kli* (verktyg/kärl) och *Ohr* (Ljus) utan tvekan är de viktigaste begreppen i kabbalans visdom. Egentligen är *kli* viktigare för oss än *Ohr*, även om erhållandet av det senare är det verkliga målet.

Låt oss förtydliga detta med ett exempel. I filmen *What the Bleep Do We Know!?* förklarar dr Candace Pert att om en viss form inte existerar inom mig i förväg kommer jag inte att kunna se den på utsidan. Som exempel använder hon en berättelse om indianer som stod vid strandkanten och tittade på när Columbus armada anlände. Hon säger att det är en allmänt utbredd tro att indianerna inte kunde se skeppen, även om de tittade rakt mot dem.

Dr Pert förklarade att indianerna inte kunde se fartygen för att de inte redan hade en liknande modell av fartygen i sina medvetanden. Bara shamanen, som undrade över de märkliga böljorna som verkade komma från ingenstans, upptäckte skeppen efter att ha försökt föreställa sig vad det skulle kunna vara som orsakade böljorna. När han upptäckte fartygen berättade han om dem för sina stammedlemmar, beskrev vad han såg, och sedan kunde även de se fartygen.

Kabbalistiskt talat krävs ett inre *kli* för att lägga märke till ett yttre objekt. I själva verket lägger *kelim* (*kli* i plural) inte bara märke till den yttre verkligheten, de skapar den! Därmed existerade Columbus armada enbart i deras medvetanden, i de inre *kelim* hos de indianer som såg den och berättade om den.



Om ett träd faller i en skog och ingen är där som hör det, låter det ändå?

Denna kända zen-koan (en speciellt sorts zengåta) kan också uttryckas i kabbalistiska termer: Om det inte finns något kli som lägger märke till trädets ljud, hur kan vi veta att det alls lät någonting?

Det finns ingen yttervärld. Det finns begär, *kelim* som skapar yttervärlden beroende på deras egna gestalter. Utanför oss finns bara abstrakt form, den opåtagliga, ouppfattbara Skaparen. Vi gestaltar vår värld genom att gestalta våra egna perceptionsverktyg, våra egna *kelim*.

På grund av det kommer det inte att hjälpa om vi ber Skaparen att rädda oss eller att förändra världen runtom oss till det bättre. Världen är varken god eller ond; den är en reflektion av våra egna *kelims* tillstånd. När vi korrigerar våra *kelim* och gör dem vackra, kommer även världen att bli vacker. *Tikkun* är inom oss, så även Skaparen. Han är våra korrigerade jag.

Likaså är natten den bästa tiden för en nattuggla i den mörka skogen att se på. För oss är det en otäck blindhets tid. Vår verklighet är inget mer än en projektion av våra inre *kelim*. Och det vi kallar ”den riktiga världen” är inget mer än en reflektion av vår inte korrektion eller korrupktion. Vi lever i en inbillad värld.

Om vi ska kunna resa oss över denna inbillade värld till den riktiga världen, till sann perception, måste vi anpassa oss till de sanna modellerna. När allt kommer omkring kommer vad än vi upplever att upplevas enligt vår egen inre beskaffenhet, enligt sättet på vilket vi bygger dessa modeller inom oss. Det finns ingenting att upptäcka utanför oss, ingenting att avslöja förutom det abstrakta övre Ljus som opererar på oss och avslöjar nya bilder inom oss, beroende på hur redo vi är.

Allt som nu återstår är att ta reda på var vi kan hitta korrigerade *kelim*. Finns de inom oss, eller måste vi bygga dem? Och om vi måste bygga dem, hur gör vi det? Detta kommer att vara ämnet för de följande avsnitten.

Skapelsetanken

Kelim är själens byggstenar. Begären är byggmaterialet, tegelstenarna och träet; och våra intentioner är våra verktyg, våra skruvmejslar, borrar, och hammare.

Men som när man bygger ett hus, behöver vi se på ritningen före vi kan påbörja arbetet. Tyvärr vill Skaparen, eller ritningens Arkitekt, ogärna ge den till oss. Istället vill han att vi själva ska studera och utföra Generalplanen för våra själar. Enbart på detta sätt kan vi någonsin verkligen förstå Hans tanke och bli som Honom.

För att vi ska kunna lära oss vem han är måste vi noga studera vad Han gör och lära oss att förstå Honom genom Hans handlingar. Kabbalister uttrycker det mycket koncist: ”Genom Dina handlingar känner vi Dig”.

Våra begär, själens råmaterial, finns redan. Han gav dem till oss, och allt vi behöver göra är att lära oss hur man använder dem på rätt sätt och placera rätt intentioner över dem. Då kommer våra själar att korrigeras.

Men som vi har sagt tidigare är de rätta intentionerna altruistiska intentioner. Med andra ord behöver vi önska att våra begär ska användas till andras nytta, inte till vår egen. Genom att göra det kommer vi ändå att gynna oss själva, eftersom vi alla är delar av *Adam ha Rishons* själ. Antingen vi gillar det eller inte får vi igen när vi skadar andra, precis som en bumerang återvänder till den som kastade den, och precis lika kraftfullt.

Låt oss rekapitulera ett ögonblick. Ett korrigerat *kli* är ett begär som används med altruistiska intentioner. Omvänt är ett korrumpert *kli* ett begär som används med egoistiska intentioner. Genom att använda ett *kli* altruistiskt använder vi ett begär på samma sätt som Skaparen agerar, och gör oss därmed likvärdiga med Honom, åtminstone vad gäller det specifika begäret. Det är så här vi studerar Hans tanke.

Alltså är det enda problemet att förändra intentionerna vi använder våra begär med. Men för att det ska ske måste vi se minst ett till sätt att använda våra begär på. Vi behöver ett exempel på hur andra intentioner ser ut eller känns. På så vis kommer vi åtminstone att kunna bestämma oss för om vi vill göra det eller inte. När vi inte ser något annat sätt att använda våra begär på är vi fångade i det vi redan har. Hur kan vi hitta andra intentioner i det tillståndet? Är detta en fälla eller är det någonting vi har missat?

Kabbalister förklarar att vi inte har missat någonting. Detta är en fälla, men det är inte ett dödläge. Om vi följer vägen våra *reshimot* utpekar kommer ett exempel på en annan intention att dyka upp av sig själv. Låt oss nu se vad *reshimot* är, och hur de kan hjälpa oss ur fällan.

***Reshimot*—Tillbaka till framtiden**

Reshimot är—i stort sett—minnen, återerinringar av tidigare tillstånd. Varje *reshimo* (*reshimot* i singular) som en själ upplever längs sin andliga vandring samlas i en speciell "databank".

När vi vill klättra upp för den andliga stegen utgör dessa *reshimot* vårt spår. De kommer upp till ytan igen ett efter ett, och vi återupplever dem. Ju fortare vi återupplever varje *reshimo*, desto fortare uttömmar vi det och flyttar oss till nästa på tur, vilket alltid befinner sig högre upp på stegen.

Vi kan inte ändra ordningsföljden på våra *reshimot*. Den har redan fastställts på vår väg ner. Men vi kan och bör bestämma vad vi kommer att göra med varje *reshimo*. Om vi är passiva och bara väntar på att de dra förbi kommer det att ta längre tid innan vi upplever dem grundligt, och före det sker kan de orsaka oss stor smärta. Det är därför det passiva tillvägagångssättet kallas för "smärtans väg".

Å andra sidan kan vi skaffa oss ett aktivt förhållningssätt genom att relatera till varje *reshimo* som "en till dag i skolan", och då försöka förstå vad det är Skaparen försöker lära oss. Om vi bara kommer ihåg att den här världen är ett resultat av andliga händelser, kommer detta att vara nog för att snabba upp förbipasserandet av våra *reshimot* väldigt mycket. Detta aktiva förhållningssätt kallas för "Ljusets väg", eftersom våra ansträngningar sammankopplar oss med Skaparen, med Ljuset, istället för till vårt nuvarande tillstånd som i det passiva förhållningssättet.

Det är faktiskt så att våra ansträngningar inte behöver lyckas; ansträngningen själv är nog. Genom att öka våra begär efter att vara som Skaparen (altruistiska) fäster vi oss själva vid högre, mer andliga tillstånd.

De andliga framstegens process är väldigt lik hur barn lär sig; den är i grund och botten en imitationsprocess. Genom att imitera vuxna, även om de inte vet vad de håller på med, skapar barnens ständiga härmande *begäret* att lära sig inom dem.

Obs: Det är inte vad de vet som befordrar deras tillväxt; det är det enkla faktum att de *vill veta*. Begäret att veta är tillräckligt för att väcka upp nästa *reshimo* i dem, i vilket de redan vet.

Låt oss se på det från en annan vinkel: Till att börja med berodde inte det faktum att de ville veta på att det var deras eget val, utan på att det nuvarande *reshimo* uttömde sig, vilket medförde att nästa *reshimo* i kön ”ville” göra sig själv känt. För att barnet därför skulle kunna upptäcka det var detta *reshimo* tvunget att väcka ett begär att veta det i barnet.

Precis så här verkar andliga *reshimot* på oss. Vi lär oss egentligen ingenting nytt i den här eller den andliga världen; vi klättrar helt enkelt tillbaka till framtiden.

Om vi vill vara mer givande, som Skaparen, bör vi konstant utvärdera oss själva och se om vi passar in på beskrivningen av vad vi anser vara andligt (altruistiskt). På det här viset kommer vårt begär att vara mer altruistiska hjälpa oss att utveckla en mer precis, detaljerad perception av oss själva jämförda med Skaparen.

Om vi inte vill vara egoister kommer våra begär att väcka de *reshimot* som kommer att visa oss vad det innebär att vara mer altruistisk. Varje gång vi bestämmer oss för att vi inte vill använda det här eller det där begäret egoistiskt, anses det tillståndets *reshimo* ha slutfört sin uppgift, det rör sig då vidare för att bereda plats för nästa. Detta är den enda korrektion vi måste göra. Kabbalisten Yehuda Ashlag uttrycker denna princip med dessa ord: ”... genom att uppriktigt hata ondskan [egoismen] korrigeras den”.

Och sedan förklarar han: ”... om två människor inser att de båda hatar vad deras vän hatar, och älskar vad deras vän älskar, når de evig förening, som en insats som aldrig kommer att tappa i värde. Följaktligen, då Skaparen älskar att skänka, bör även de lägre anpassa sig till att enbart vilja skänka. Skaparen hatar att vara en mottagare, då Han är fullkomligt hel och inte behöver någonting. Därmed måste även människan hata det att ta emot för sig själv. Det följer från allt det ovan sagda att man bittert måste hata viljan att ta emot, då allt fördärv i världen enbart kommer från viljan att ta emot. Genom hatet korrigerar man det.”

Genom att helt enkelt vilja det väcker vi alltså mer altruistiska begärs *reshimot*, vilka redan existerar inom oss från den tid då vi var förbundna i *Adam ha Rishons* själ. Dessa *reshimot* korrigerar oss och gör oss mer lika vår Skapare. Därmed är begär (*kli*) både förändringens motor, som vi har sagt i kapitel ett, och medlet till vår korrektion. Vi behöver inte trycka ner våra begär, bara lära oss hur man ska arbeta med dem produktivt för oss själva och för alla andra.

I ett nötskal

För korrekt perception måste vi begränsa oss inom tre gränser:

Perception har fyra kategorier: A) Materia; B) Form i materia; C) Abstrakt form; och D) Essens. Vi kan bara uppfatta de första två.

All min perception sker inom min själ. Min själ är min värld och världen utanför mig är så abstrakt att jag inte ens säkert kan avgöra om den existerar eller inte.

Det jag uppfattar är enbart mitt; jag kan inte vidareförmedla det till någon annan.
Jag kan berätta för andra om mina erfarenheter, men när de erfar det kommer de helt visst att erfara det på sitt eget sätt.

När jag uppfattar någonting mäter jag det och avgör vad det är enligt kvaliteterna hos de mätverktyg som jag har inom mig. Om mina verktyg är bristfälliga kommer även min mätning att vara det; därmed kommer min bild av världen att vara förvrängd och ofullständig.

I nuläget mäter vi världen med fem sinnen. Men vi behöver sex sinnen för att mäta den korrekt. Detta är anledningen till att vi är oförmögna att hantera vår värld produktivt och med glädje för alla.

Egentligen är det sjätte sinnet inte ett fysiskt sinne, utan en intention. Det relaterar till hur vi använder våra begär. Om vi använder dem med intentionen att ge istället för att ta emot, det vill säga om vi använder dem altruistiskt istället för egoistiskt, kommer vi att uppfatta en helt ny värld. Det är därför den nya intentionen kallas ”det sjätte sinnet”.

Placerar vi den altruistiska intentionen över våra begär gör det dem lika Skaparens begär. Denna likhet kallas ”formekvivalens” med Skaparen. Har man det så har man samma perception och kunskap som Skaparen. Det är därför det enbart är med det sjätte sinnet (intentionen att skänka) som det är möjligt att verkligen veta hur man ska uppföra sig i denna värld.

När ett nytt begär dyker upp är det egentligen inte nytt. Det är ett begär som redan har varit i oss, vars minne—*reshimo*—har lagrats i själens databank. Kedjan av *reshimot* leder hela vägen upp för stegen—till skapelsetanken—och ju fortare vi klättrar upp för den desto snabbare och angenämare kommer vi att nå vårt mål.

Reshimot dyker upp ett efter ett, i en takt vi bestämmer med vårt begär efter att stiga upp i det andliga, varifrån de kommer. När vi försöker lära oss av och förstå varje *reshimo*, töms det ut fortare och tillståndet av att förstå det (vilket redan existerar) träder fram. När vi förstår ett *reshimo*, dyker nästa *reshimo* på tur upp, tills alla *reshimot* slutligen har realiserats och studerats, och vi har nått vår korrektions slut.

Kapitel 6: Den smala vägen till frihet

Nu kanske du blir överraskad, men du vet redan en hel del om kabbala. Låt oss bläddra bakåt och repetera. Du känner till att kabbala började för ungefär 5 000 år sedan i Mesopotamien (dagens Irak). Den upptäcktes när människor sökte efter meningen med sina liv. De människorna upptäckte att anledningen till att vi alla föds är för att ta emot den ultimata njutningen i form av att bli som Skaparen. När de upptäckte det bildade de studiegrupper och började vidareförmedla kunskapen.

Dessa första kabbalister berättade för oss att allt vi består av är en vilja att ta emot njutning, som de delade upp i fem nivåer—stilla, vegetativ, levande, talande, och andlig. Viljan att ta emot är väldigt viktig, eftersom den är motorn bakom allt vi gör i denna värld. Med andra ord försöker vi alltid ta emot njutning, och ju mer vi har desto mer vill vi ha. En följd av det är att vi ständigt utvecklas och förändras.

Därefter lärde vi oss att skapelsen formades i en fyrfasprocess, där roten (synonymt med Ljuset och Skaparen) skapade viljan att ta emot; viljan att ta emot ville ge, bestämde sig sedan för att ta emot som ett sätt att ge, och ville slutligen ta emot igen. Men den här gången ville den ta emot kunskapen om hur man gör för att vara Skaparen, *givaren*.

Efter de fyra faserna delades viljan att ta emot upp i fem världar och en själ som kallas *Adam ha Rishon*. *Adam ha Rishon* föll sönder och materialiserade i vår värld. Med andra ord är vi alla egentligen en själ, sammanbundna med och beroende av varandra precis som cellerna i en kropp. Men när viljan att ta emot växte blev vi mer egoistiska och slutade känna att vi är en. Nuförtiden känner vi istället bara oss själva, och även om vi relaterar till andra gör vi det för att ta emot njutning genom dem.

Detta egoistiska tillstånd kallas ”*Adam ha Rishons* sönderfallna själ” och det är vår uppgift, som delar av denna själ, att korrigera den. Egentligen måste vi inte korrigera den, men vi måste vara medvetna om att vi i vårt nuvarande tillstånd inte kan känna riktig njutning på grund av viljan att ta emots lag: ”När jag har det jag vill ha, vill jag inte längre ha det.” När vi inser det börjar vi leta efter en väg ut ur denna lags fälla, egoismfällan.

Att leta efter frihet från egot leder till att ”punkten i hjärtat”, begäret efter det andliga, framträder. ”Punkten i hjärtat” är som varje begär; det ökar och minskar beroende på påverkan från omgivningen. Så om vi vill öka vårt begär efter det andliga måste vi skapa en omgivning som främjar det andliga. Detta sista (men viktigaste) kapitel i vår bok, kommer att handla om vad som behöver göras för att få till stånd en omgivning som stödjer begäret efter det andliga på en personlig, social, och internationell nivå.

Mörkret före gryningen

På natten är det som mörkast precis före gryningen. Likaså sa författarna till *Zohar* för nästan 2 000 år sedan att mänsklighetens mörkaste tid kommer att vara precis före dess andliga uppvaknande. I hundratals år, med början i Ari, författaren till *Livets träd* som levde på 1500-talet, har kabbalister skrivit att tiden *Zohar* talar om är slutet av 1900-talet. De kallade den ”den sista generationen”.

De menade inte att världen skulle gå under i någon apokalyptisk, storslagen händelse. Inom kabbala representerar en generation ett andligt tillstånd. Den sista generationen är det sista och

högsta tillstånd som kan nås. Och kabbalister har sagt att tiden vi lever i—början av det tjugoförsta århundradet—är den tid då vi skulle komma att se det andliga uppstigandets generation.

Men dessa kabbalister sa också att för att detta ska kunna ske får vi inte fortsätta att utvecklas på samma sätt som vi hittills. De sa att idag krävs ett medvetet, fritt val om vi vill växa.

Som är fallet med varje början eller födelse, så är framväxandet av den sista generationen, det fria valets generation, ingen lätt process. Till helt nyligen har vi utvecklats i våra lägre begär—stilla till och med talande—utelämnande den andliga nivån. Men nu dyker andliga *reshimot* (man skulle också kunna säga andliga gener) upp i miljontals människor, som kräver att realiseras i det verkliga livet.

När dessa *reshimot* dyker upp i oss för första gången, har vi ännu inte rätt metod för att handskas med dem. De är som en helt ny teknologi som vi ännu måste lära oss att handskas med. Så när vi lär oss försöker vi realisera den nya sortens *reshimot* med våra gamla tänkesätt, eftersom vi kunde realisera våra *reshimot* på lägre nivåer med hjälp av dem. Men de sätten är otillräckliga för att hantera dessa nya *reshimot*, och misslyckas därför med sin uppgift, vilket lämnar oss tomma och frustrerade.

När dessa *reshimot* dyker upp i en individ, växer frustration och sedan depression tills han eller hon lär sig att handskas med dessa nya begär. Det här händer vanligtvis genom att tillämpa kabbalans visdom, vilken från början utformats speciellt för att man ska lyckas hantera andliga *reshimot*, som vi beskrev i kapitel ett.

Om en person emellertid inte kan hitta en lösning, kanske han eller hon faller ner i arbetsnarkomani, alla sorters beroenden, och andra försök att undertrycka problemen med de nya begären, i ett försök att undvika att handskas med en obotlig värk.

På en personlig nivå är ett sådant tillstånd mycket plågsamt, men det utgör inte ett tillräckligt allvarligt problem för att skapa instabilitet i samhällsstrukturen. Hur som helst, när andliga *reshimot* visar sig i miljontals människor ungefär samtidigt, och särskilt om det händer i många länder samtidigt, då står du inför en global kris. Och en global kris kräver en global lösning.

Det är uppenbart att mänskligheten idag befinner sig i en global kris. Depressionen stiger i höjden och har nått nivåer utan motstycke i USA, men det ser inte mycket bättre ut i andra utvecklade länder. Världshälsoorganisationen (WHO) rapporterade 2001 att ”depression är den största orsaken till handikapp i USA och hela världen”.

Ett annat stort problem i det moderna samhället är drogmissbrukets alarmerande utbreddhet. Det är inte det att droger inte alltid har använts, men förr i tiden användes de främst som medicin och i ritualer, medan de idag används i en mycket yngre ålder, främst för att lätta det känslomässiga tomrum som så många unga människor känner. Och eftersom depressionen stiger i höjden gör även användandet av droger och drogrelaterad brottslighet det.

En annan av krisens facetter är familjeenheten. Familjeinstitutionen brukade vara sinnebild för stabilitet, värme, och skydd, men så inte längre. Enligt (*övers. anm:* såväl SCB som) amerikanska *National Center for Health Statistics* skiljer sig ett par för vartannat som gifter sig, och statistiken ser ungefär likadan ut i hela västvärlden.

Det är heller inte längre en situation där paren måste gå igenom en stor kris eller personlighetskrock för att bestämma sig för skilsmässa. Nuförtiden kan inte ens par som är 50-70 år finna några skäl till att fortsätta vara tillsammans efter att deras barn har lämnat hemmet. Eftersom deras inkomster är tryggade är de inte rädda för att börja på nytt vid en ålder som bara ett fåtal år tillbaka hade ansetts vara oacceptabel för sådana steg. Vi har till och med ett finurligt namn på fenomenet: "tomt bo-syndromet". Men kontentan är att människor skiljer sig för när deras barn har lämnat hemmet, finns det ingenting som binder samman föräldrarna, eftersom det helt enkelt inte finns någon kärlek mellan dem.

Och detta är det riktiga tomrummet: frånvaron av kärlek. Om vi kommer ihåg att vi alla skapades som egoister av en kraft som vill ge, har vi kanske en sportslig chans. Då vet vi åtminstone var vi ska börja leta efter en lösning.

Men krisen är unik, inte bara i sin universalitet, utan även i sin versatilitet, mångsidighet, vilket gör den mycket mer omfattande och svår att hantera. Krisen pågår i så gott som varje område människan ägnar sig åt—det personliga, sociala, internationella; i vetenskap, medicin, och klimat. Tills för några år sedan var till exempel "vädret" en bekväm tillflyktsort när man inte hade någonting att tillföra om andra ämnen. Nu förväntas det emellertid av oss alla att vara klimatsmarta. Nu är det inne att tala om klimatförändring, växthuseffekt, att havet stiger, och att en ny orkansäsong börjar.

"Det stora tövädret" ("The Big Thaw") är vad Geoffrey Lean på *The Independent* ironiskt kallar planetens skick i en onlineartikel som publicerades 20 november 2005. Så här lyder rubriken till Leans artikel: "Det stora tövädret: Global katastrof följer om istäcket på Grönland smälter". Och underrubriken: "Nu säger vetenskapsmän att den försvinner mycket fortare än till och med de förväntade sig."

Och vädret är inte den enda katastrofen som lurar vid horisonten. I utgåvan av *Nature* från 22 juni 2006 publicerades en studie utförd vid Kaliforniens Universitet som hävdar att San Andreas-förkastningen nu står inför en "stor en". Enligt Yuri Fialko på Institutionen för Oceanografi vid Kaliforniens Universitet är "förkastningen en betydande seismisk fara och förberedd för ännu en stor jordbävning".

Och naturligtvis, om vi överlever stormarna, jordbävningarna, och de förhöjda havsnivåerna, finns det alltid en Bin Laden i området som kan påminna oss om att våra liv kan göras väsentligt kortare än vi hade tänkt.

Och sist men inte minst finns det hälsofrågor som pochar på vår uppmärksamhet: AIDS, fågelinfluensa, galna ko-sjukan, och självklart de gamla pålitliga: cancer, hjärt-kärlsjukdomar, och diabetes. Det finns många fler vi kan nämna, men vid det här laget har du antagligen fattat poängen. Även om några av dessa hälsoproblem inte är nya, nämns de här eftersom de nu sprider sig runt hela jorden.

Slutsats: Ett gammalt kinesiskt ordspråk lyder: "När du vill förbanna någon, säg 'må du leva i en intressant tid'". Vår tid är onekligen mycket intressant, men det är inte en förbannelse. Det är som boken *Zohar* lovade—mörkret före gryningen. Låt oss nu se efter om det finns en lösning.

En skön ny värld i fyra steg

Det behövs bara fyra steg för att förändra världen:

1. Erkänna att vi befinner oss i en kris;
2. Upptäcka varför den existerar;
3. Komma fram till vilken som är den bästa lösningen;
4. Utforma en plan för att åtgärda krisen.

Låt oss undersöka dem en åt gången.

1. Erkänna att vi befinner oss i en kris

Det finns många skäl till varför många av oss fortfarande är omedvetna om att vi befinner oss i en kris. Regeringar och internationella bolag borde ha varit de första att tackla frågan, men motstridande intressen hindrar dem från att samarbeta för att hantera krisen effektivt. Förutom det, känner de flesta av oss fortfarande inte att problemet hotar oss på något personligt vis, och därför undertrycker vi det akuta behovet av att ta tag i det, innan det blir mycket tuffare.

Det största problemet är att vi inte har något minne av ett sådant prekärt tillstånd i det förflutna. På grund av det är vi oförmögna att korrekt utvärdera vår situation. Ingen påstår att katastrofer aldrig inträffat förut, men vår tid är unik på så vis att nu sker det på alla fronter, med en gång—i det mänskliga livets alla synvinklar, och runt hela jorden.

2. Upptäcka varför den existerar

En kris inträffar när två element kolliderar, och det överlägsna elementet påtvingar sitt herravälde över det underlägsna. Den mänskliga naturen, eller egoismen, upptäcker hur motsatt den är från Naturen, eller altruismen. Detta är anledningen till att så många människor känner sig plågade, deprimerade, osäkra och frustrerade. I korthet äger krisen faktiskt inte rum på utsidan, även om den utan tvivel verkar ta upp fysisk plats; den äger rum inom oss. Krisen är den kolossala kampen mellan det goda (altruismen) och det onda (egoismen). Tyvärr måste vi spela de onda i den verkliga dokusåpan. Men förlora inte hoppet—som i alla program väntar oss ett lyckligt slut.

3. Komma fram till vilken som är den bästa lösningen

Ju mer vi erkänner den underliggande orsaken till krisen, nämligen vår egoism, desto mer kommer vi att förstå vad som behöver förändras i oss och i våra samhällen. Genom att göra det kommer vi att kunna avintensifiera krisen, samt leda samhället och ekologin till en positiv och konstruktiv framtid. Vi kommer att tala mer om sådana förändringar under tiden som vi undersöker idén om fri vilja.

4. Utforma en plan för att åtgärda krisen

När vi väl slutfört planens första tre steg kan vi rita upp den i mer detalj. Men inte ens den bästa plan kan lyckas utan ledande, internationellt erkända organisationers hjälp. Därför måste planen ha en bred bas med internationellt stöd från vetenskapsmän, tänkare, politiker, och FN, såväl som media och sociala institutioner.

Egentligen händer allt som nu händer, för första gången på begärets andliga nivå, eftersom vi växer från en begärsnivå till nästa. Men om vi kommer ihåg att vi är på den här nivån, kan vi använda den kunskap som de som redan bundits samman med det andliga skaffat, på samma sätt som vi använder vår nuvarande vetenskapliga kunskap.

Kabbalister, som redan har lyckats ta sig in i de andliga världarna, roten till vår värld, ser att *reshimot* (andliga rötter) orsakar detta tillstånd, och de kan hjälpa oss ut ur den knipa vi står inför från dess källa i den andliga världen. På detta sätt kommer vi att lösa krisen enkelt och snabbt eftersom vi kommer att veta varför saker och ting händer och vad som behöver göras åt dem. Föreställ dig det så här: Om du visste att det fanns människor som kunde förutse morgondagens lottoresultat, skulle du då inte vilja ha dem på din sida när du satsar dina pengar?

Det finns ingen magi här, bara kunskap om spelets regler i den andliga världen. Sett genom en kabbalists ögon befinner vi oss inte i en kris, vi är bara lite desorienterade, och fortsätter därför att satsa på fel siffror. När vi finner vår riktning, kommer det att vara lätt som en plätt att lösa (den ickeexisterande) krisen. Och det kommer det även att vara att vinna på lotto. Och det vackra med kabbalistisk kunskap är att den inte har några *copyrights*; den tillhör alla.

Känn dina gränser



En gammal bön

Herre, ge mig styrka att förändra det jag kan förändra, mod att acceptera det jag inte kan förändra, och visdom för att kunna avgöra skillnaden.

I våra egna ögon är vi unika individer som agerar oberoende. Detta är ett gemensamt drag för alla människor. Tänk bara på de århundraden av krig mänskligheten har genomgått, bara för att slutligen nå den begränsade personliga frihet vi har idag.

Men vi är inte de enda som lider när vår frihet berövas. Det finns inte en enda varelse som kan fångas utan kamp. Det är ett inneboende, naturligt drag att motsätta sig varje form av underkastelse. Icke desto mindre, även om vi förstår att alla varelser förtjänar att vara fria, betyder inte det att vi förstår vad det *verkligen* innebär att vara fri, eller om, och i så fall hur, det hör ihop med den process som ska till för att korrigera mänsklighetens egoism.

Om vi ärligt frågar oss själva vad frihet betyder, kommer vi troligtvis att upptäcka att väldigt få av våra nuvarande tankar om frihet fortfarande kommer att hålla när vi har frågat färdigt. Så före vi kan tala om frihet måste vi veta vad det verkligen betyder att vara fri.

För att se om vi förstår frihet, måste vi titta in i oss själva för att se om vi är kapabla att utföra ens en enda fri och frivillig handling. Då vår vilja att ta emot ständigt växer, är vi alltid nödgade att hitta bättre och mer givande sätt att leva på. Men eftersom vi är inlåsta i ett ekorhjul har vi inget val i denna fråga.

Om vår vilja att ta emot å andra sidan är orsaken till alla våra bekymmer, kanske det finns ett sätt att kontrollera den på. Om vi kunde göra det, skulle vi kanske kunna kontrollera hela hjulet. För utan denna kontroll verkar vi har förlorat spelet redan innan vi börjat spela.

Men om vi är förlorarna, vem är då vinnaren? Med vem (eller vad) tävlar vi? Vi lever våra liv som om våra beslut påverkar händelser. Men gör de verkligen det? Skulle det inte vara bättre att lägga ner att försöka förändra våra liv och istället bara flyta med?

Å ena sidan har vi just sagt att Naturen motsätter sig allt underkuvande. Men å andra sidan visar oss Naturen inte vilka, om några, av våra handlingar som är fria, och var vi av en osynlig marionettspelare lockas att tro att vi är fria.

Dessutom, om Naturen fungerar enligt en Generalplan, kan dessa frågor och ovissheter vara en del av systemet? Kanske finns det en dold orsak som gör att vi känner oss bortkomna och förvirrade. Kanske är förvirring och besvikelse Marionettspelarens sätt att säga till oss: "Hallå där, se efter en gång till åt vilket håll ni är på väg, för om ni letar efter Mig då ser ni åt fel håll".

Få skulle förneka att vi verkligen är desorienterade. Men för att bestämma vår riktning måste vi veta var vi ska börja leta. Detta kan bespara oss årtal av meningslös möda. Det första vi vill hitta är var vi har fri och oberoende vilja, och var vi inte har det. När vi väl förstår detta kommer vi att veta var vi bör koncentrera våra ansträngningar.

Livets tyglar

Hela Naturen följer bara en lag: "Njutningens och smärtans lag". Om den enda substansen i skapelsen är viljan att ta emot njutning, då behövs bara en beteendelag: dragning till njutning och förkastande av smärta.

Vi människor utgör inget undantag från regeln. Vi följer en förinstallerad design som helt och hållet dikterar alla våra rörelser: vi vill ta emot så mycket som möjligt, och arbeta så lite som möjligt. Och, om möjligt, vill vi ha allt gratis! Därför försöker vi, i allt vi gör, även om vi inte är medvetna om det, välja njutning och undvika smärta.

Även när det verkar som om vi offrar oss själva tar vi faktiskt emot mer njutning från "offrandet" än från något annat val vi för tillfället kan komma på. Och anledningen till att vi bedrar oss själva att tro att vi har altruistiska motiv, är för att det är roligare att bedra oss själva än att säga oss själva sanningen. Som essäisten Agnes Repplier en gång uttryckte det: "Få nakna saker är så anstötliga som den nakna sanningen".

I kapitel tre sa vi att fas två ger, även om den faktiskt är motiverad av samma vilja att ta emot som i fas ett. Detta är roten till varje "altruistisk" handling vi "skänker" varandra.

Vi märker hur allt vi gör följer en "profitkalkyl". Till exempel räknar jag på en varas pris jämfört med den förväntade nyttan av att äga den. Om jag tror att njutningen (eller frånvaron av smärta) på grund av att äga varan kommer att vara större än priset jag måste betala, säger jag till min "inre mäklare": "Köp! Köp! Köp!".

Vi kan förändra våra prioriteringar, tillägna oss olika värderingar om gott och ont, och till och med "träna" oss själva till att bli orädda. Vi kan dessutom göra ett mål så viktigt i våra ögon att varje strapats på vägen mot att nå det skulle bli meningslös, opåtaglig.

Om jag, till exempel, vill ha den sociala status och den goda lön som förknippas med att vara en berömd läkare, kommer jag att anstränga mig, svettas, och arbeta hårt i årtal under läkarutbildningen och genomleva ytterligare många år med sömnbrist under praktikerarbetet, i hopp om att det till slut kommer att återgälda sig i form av berömmelse och förmögenhet.

Ibland är beräkningen "smärta nu för framtida njutning" så naturlig att vi inte ens märker att vi utför den. Om jag till exempel blev hemskt sjuk och upptäckte att bara en specifik operation skulle kunna rädda mitt liv, skulle jag med glädje genomgå operationen. Det är för att även om operationen själv kanske kan vara mycket otrevlig och innebära risker, så är det inte lika hotande

som min sjukdom. I vissa fall skulle jag till och med betala ansemliga summor för att genomlida pärsen.

Att förändra samhället för att förändra mig själv

Naturen ”dömde” oss inte bara till en konstant flykt från lidande och ett ständigt sökande efter njutning, den förnekade oss även förmågan att avgöra vilken sorts njutning vi vill ha. Vi kan med andra ord inte kontrollera vad vi vill ha, och begär dyker upp i oss utan förvarning och utan att fråga oss vad vi tycker om det.

Men Naturen skapade inte bara våra begär, den försåg oss även med ett sätt att kontrollera dem. Om vi kommer ihåg att vi alla är delar av samma själ, *Adam ha Rishon*, kommer det att vara enkelt för oss att förstå att sättet vi kan kontrollera våra egna begär på är genom att påverka hela själen, det vill säga mänskligheten, eller åtminstone en del av den.

Låt oss se på det så här: Om en enda cell skulle vilja gå åt vänster, men resten av kroppen vill gå åt höger, skulle även den cellen behöva gå åt höger. Om inte cellen lyckas övertyga hela kroppen, eller en överväldigande majoritet av cellerna, eller kroppens ”regering”, att det vore bättre att gå åt vänster, vill säga.

Så även om vi inte kan kontrollera våra egna begär kan samhället kontrollera dem, och det gör det. Och eftersom vi kan kontrollera vårt val av sällskap kan vi välja den sorts sällskap som kommer att påverka oss på det sätt vi tycker är bäst. Enkelt uttryckt kan vi använda socialt inflytande för att kontrollera våra egna begär. Och genom att kontrollera våra begär kommer vi att kontrollera våra tankar och i slutändan våra handlingar.

Zohar hade redan för nästan 2 000 år sedan beskrivit samhällets betydelse. Men sedan 1900-talet, när det blev uppenbart att vi är beroende av varandra för vår överlevnad, har det blivit nödvändigt att effektivt använda vårt samhällsliga beroende för andliga framsteg. Samhällets väldiga vikt är ett budskap som kabbalisten Yehuda Ashlag mycket tydligt klargör i många av sina essäer, och om vi följer hans tankegång kommer vi att förstå varför.

Ashlag säger att det är allas största önskan, antingen man medger det eller inte, att bli omtyckt av andra och att vinna deras gillande. Det ger oss inte bara en känsla av självförtroende, det stärker även vår mest älskade ägodel—vårt ego. Utan samhällets gillande känner vi att vår existens ignoreras, och inget ego kan tolerera förnekelse. Detta är anledningen till att människor ofta går till ytterligheter för att vinna andras uppmärksamhet.

Och eftersom vår största önskan är att vinna samhällets gillande, nödgas vi att anpassa oss till (och anamma) vår omgivnings lagar. Dessa lagar bestämmer inte bara vårt beteende, utan konstruerar även vår attityd och inställning till allt vi tänker och gör.

Denna situation gör oss oförmögna att välja någonting—från sättet vi lever på, till våra intressen, till hur vi spenderar vår fritid, och till och med maten vi äter och kläderna vi bär. Även när vi väljer att klä oss i strid med modet eller utan hänsyn till det, försöker vi fortfarande ändå vara likgiltiga för en *viss social kod* som vi har valt att ignorera. Med andra ord, om modet vi valt att ignorera inte hade existerat, hade vi inte varit tvungna att ignorera det och skulle antagligen ha valt ett annat sätt att klä oss. I slutändan är det enda sättet att förändra oss själva att förändra vår omgivnings sociala normer.

Fyra faktorer

Men om vi inte är någonting mer än produkter av vår omgivning, och om det inte finns någon riktig frihet i vad vi gör, i vad vi tänker, och i vad vi vill, kan vi då hållas ansvariga för våra handlingar? Och om vi inte är ansvariga för dem, vem är det då?

För att besvara dessa frågor måste vi först förstå de fyra faktorer som utgör oss, och hur vi kan arbeta med dem för att förvärva fri vilja. Enligt kabbala är vi alla kontrollerade av fyra faktorer:

1. Bädnen, även kallat "första materien"
2. Bädrens oföränderliga attribut
3. Attribut som förändras genom externa krafter
4. Förändringar i den externa omgivningen

- Låt oss undersöka vad var och en av dem betyder för oss.

1. Bädnen, den första materien

Vår oföränderliga essens kallas "bädnen". Jag kan vara glad eller ledsen, tankfull, arg, ensam eller med andra. Vilket humör och vilket samhälle jag än befinner mig i förändras aldrig mitt grundläggande "jag".

För att förstå konceptet med de fyra faserna kan vi tänka på växters spirande och döende. Betrakta en vetestjälk. När ett vetekorn multnar förlorar det helt och hållet sin form. Men även om det helt har förlorat sin form, kan bara en ny vetestjälk utvecklas ur det kornet, och ingenting annat. Orsaken till det är att bädnen inte har förändrats; fröet har kvar sin veteessens.

2. Bädrens oföränderliga attribut

Precis som bädnen är oföränderlig och vete alltid genererar nytt vete, är sättet på vilket vetekorn utvecklas oföränderligt. En enda stjälk kan generera mer än en stjälk i den nya livscykeln. De nya knopparnas kvantitet och kvalitet må förändras, men bädnen själv, essensen av vetets tidigare gestalt, kommer att förbli oförändrad. Enkelt uttryckt kan inga andra växter växa från ett vetekorn förutom vete, och all vete kommer alltid att gå genom samma tillväxtmönster från det att de gror till ögonblicket de vissnar.

Likaså mognar alla mänskliga barn enligt samma tillväxtsekvens. Detta är anledningen till att vi (mer eller mindre) vet när ett barn bör sätta igång att utveckla vissa färdigheter, och när det kan börja äta viss mat. Utan detta fixerade mönster, skulle vi inte kunna kartlägga bebisars tillväxtkurva, eller någonting annats tillväxtkurva för den delen.

3. Attribut som förändras genom externa krafter

Även om kornet förblir samma sorts korn, kan dess utseende förändras till följd av påverkan från omgivningen, som till exempel från solljus, jordmån, gödsel, fuktighet, och regn. Så även om vetet fortsätter att vara samma sorts växt, kan dess "hölje" (veteessensens attribut) modifieras genom externa inslag.

På liknande vis förändras vårt humör beroende på vilka vi är med, eller i olika situationer även om våra "jag" (bäddar) förblir desamma. Ibland, när omgivningens påverkan drar ut på tiden, kan det förändra inte bara vårt humör, utan till och med vår personlighet. Det är inte

omgivningen som skapar nya drag i oss; det är bara det att när man är bland en viss sorts människor uppmuntras vissa aspekter i vår natur att bli mer aktiva än de var tidigare.

4. Förändringar i den externa omgivningen

Omgivningen som påverkar kornet påverkas i sin tur av andra faktorer, såsom klimatförändringar, luftkvalitet, och närliggande växter. Det är därför vi odlar växter i växthus och konstgödslar marken. Vi försöker skapa en så bra miljö som möjligt för plantorna att växa i.

I vårt mänskliga samhälle förändrar vi vår miljö hela tiden: vi gör reklam för nya produkter, väljer regeringar, går i alla sorters skolor, och umgås med vänner. För att kontrollera vår egen utveckling, borde vi därför lära oss att kontrollera vilken sorts människor vi umgås med, och, viktigast av allt, vilka människor vi ser upp till. Det är de som kommer att påverka oss mest.

Om vi vill bli korrigerade, altruistiska, behöver vi veta vilka sociala förändringar som kommer att gynna vår korrektion, och genomföra dem. Med hjälp av denna sista faktor—förändringarna i den externa miljön—gestaltar vi vår essens, förändrar vi vår bädds attribut, och inverkar därmed på vårt öde. Det är här vi har fri vilja.

Att välja rätt miljö för korrektion

Även om vi inte kan bestämma vår bädds attribut kan vi ändå påverka våra liv och vårt öde genom att välja vår sociala miljö. Eftersom miljön påverkar bäddens attribut, kan vi med andra ord påverka vår egen framtid genom att bygga vår miljö så att den gynnar målen vi vill uppnå.

När jag väl har valt min riktning och byggt en miljö som ska lotsa mig dit, kan jag använda min omgivning som en drivraket för att accelerera min utveckling. Om jag till exempel vill ha pengar kan jag omge mig själv med människor som vill ha det, talar om det, och jobbar hårt för att få det. Detta kommer att inspirera även mig att jobba hårt för det, och förvandla mitt medvetande till en fabrik som producerar planer för att tjäna pengar.

Ett till exempel: Om jag är överviktig och vill förändra det, är det lättaste sättet att göra det på att omge mig själv med människor som tänker och talar om, samt uppmuntrar varandra, att gå ner i vikt. Jag kan i själva verket göra mer än att omge mig själv med människor för att skapa en miljö; jag kan förstärka miljöns påverkan med böcker, filmer och tidskriftsartiklar. Vad som helst som ökar och stödjer mitt begär att gå ner i vikt hjälper.



Lika barn ...

I det första kapitlet talade vi om "formekvivalensprincipen". Samma princip gäller även här, men på en fysisk nivå. Liknande människor känner sig bekväma tillsammans eftersom de har samma begär och samma tankar. Vi känner alla till att lika barn leka bäst. Men vi kan vända på steken. Genom att välja vilka vi leker med kan vi påverka vilka barn vi i slutändan kommer att bli.

Allt beror på miljön. AA, drogrehabiliteringsinstitutioner, viktväktarna, alla dessa använder omgivningens kraft för att hjälpa människor när de inte kan hjälpa sig själva. Om vi använder

våra omgivningar på rätt sätt kan vi åstadkomma saker vi inte ens vågat drömma om. Och bäst av allt, vi skulle inte ens uppleva det som om vi ansträngde oss för att uppnå dem.

Begäret efter det andliga är inget undantag. Om jag längtar efter det andliga och vill öka mitt begär efter det, behöver jag bara ha rätt vänner, böcker och filmer runt mig. Människans natur kommer att göra resten. Om en grupp människor bestämmer sig för att bli lika Skaparen, kan ingenting hindra dem, inte ens Skaparen själv. Kabbalister kallar det: ”Mina söner har besegrat Mig”.

Så varför upplever vi inte att det råder spiritualitetsfeber? Nå, det finns en liten hake: *du kan inte känna det andliga om du inte redan är där*. Problemet är att utan att se eller känna målet är det riktigt svårt att verkligen vilja det, och vi har redan sett att det är mycket svårt att nå någonting utan att ha ett stort begär efter det.

Föreställ dig det så här: varje önskan vi har i den här världen har vi till följd av någon extern påverkan på oss. Om jag tycker om pizza beror det på att vänner, föräldrar, TV, någonting eller någon berättade för mig om hur gott det är. Om jag vill bli en advokat beror det på att samhället gav mig intrycket av att det på något sätt lönar sig att vara advokat.

Men var i vårt samhälle kan jag hitta någonting eller någon som säger till mig att det är fantastiskt att vara som Skaparen? Om dessutom inget sådant begär existerar i samhället, hur dök det plötsligt upp i mig? Dök det upp ur tomma intet?

Nej, inte ur tomma intet; ur *reshimot*. Det är ett minne av framtiden. Låt mig förklara. Långt tillbaka, i kapitel fyra, sa vi att *reshimot* är minnen som har registrerats inom oss när vi befann oss högre upp på den andliga stegen. Dessa *reshimot* ligger i vårt undermedvetna och visar sig ett efter ett; varje *reshimo* väcker upp nya eller starkare begär från tidigare tillstånd. Dessutom är det så, att eftersom *vi alla* en gång befann oss högre upp på den andliga stegen, kommer *vi alla* att känna uppvaknandet av begäret efter att komma tillbaka till de andliga tillstånden inom oss när det är dags för oss att uppleva dem—begärens andliga nivå. På så vis är *reshimot* minnen av våra egna framtida tillstånd.

Därför borde frågan inte vara ”Hur kommer det sig att jag har ett begär efter någonting som omgivningen inte presenterat för mig?” Istället borde vi fråga ”När jag väl har detta begär, hur gör jag det mesta av det?” Och svaret är enkelt: Behandla det som allt vad du annars vill uppnå—tänk på det, prata om det, läs om det, sjung om det. Gör allt du kan för att göra det viktigt, och din utveckling kommer att accelerera proportionellt.

I *Mishna (Pirkey Avot 6:10)* finns en inspirerande (och sann) historia om en vis man som gick under namnet Rabbi Yosi Ben Kisma, den störste kabbalisten på sin tid. En dag erbjöd en rik köpman från en annan stad honom att flytta till den rika mannens stad, så att han skulle kunna öppna ett seminarium för stadens visdomstörstande människor. Köpmannen förklarade att det inte fanns några visa i hans stad, och att staden behövde andliga lärare. Det säger sig självt att han lovade Rabbi Yosi att alla hans personliga och utbildningsmässiga behov skulle tillgodoses generöst.

Till köpmannens stora förvåning avböjde Rabbi Yosi resolut, och hävdade att han under inga omständigheter skulle flytta till ett ställe där det inte fanns några andra visa. Den förfärade köpmannen försökte argumentera och framkastade att Rabbi Yosi var generationens visaste och att han inte behövde lära sig från någon.

”Förutom det”, sa köpmannen, ”genom att flytta till vår stad och lära vårt folk skulle du göra en stor andlig tjänst, eftersom det redan finns ett stort antal visa här, men i vår stad finns det inga. Detta vore ett betydande bidrag till hela generationens spiritualitet. Skulle den store Rabbin åtminstone vilja överväga mitt erbjudande?”

På det svarade Rabbi Yosi bestämt: ”Även den visaste av de visa kommer snart att bli ovis när han vistas bland ovist folk.” Inte så att Rabbi Yosi inte ville hjälpa köpmannens stadsmän; han visste helt enkelt att utan en stödjande miljö skulle han förlora dubbelt—misslyckas med att upplysa sina studenter, och förlora sin egen andliga nivå.

Inga anarkister

Det föregående avsnittet kan få dig att tro att kabbalister är anarkister som är villiga att hindra ordningen i samhället för att befordra byggandet av andligt orienterade samhällen. Inget kunde vara mer avlägset från sanningen.

Yehuda Ashlag förklarar mycket tydligt, och vilken sociolog eller antropolog som helst skulle bekräfta, att människor är sociala varelser. Med andra ord har vi inget val förutom att leva i samhällen eftersom vi är sidogrenar av en gemensam själ. Därför är det klart att vi måste anpassa oss till de regler som gäller i det samhälle vi lever, och att sörja för dess välbefinnande. Och det enda sättet att uppnå det är om vi följer de regler som gäller i det samhälle vi lever i.

Ashlag framlägger emellertid även att samhället, i varje situation som *inte* är relaterad till samhället, inte har någon rätt eller något försvar för att begränsa eller förtrycka individens frihet. Ashlag går så långt att han kallar de som gör det för ”kriminella”, och anger att angående människans andliga utveckling påbjuder Naturen inte individen att följa majoritetens önskan. Tvärtom, andlig utveckling är var och ens personliga ansvar. Genom att ta det förbättrar vi inte bara våra egna liv, utan livet i hela världen.

Det är absolut nödvändigt att vi förstår skillnaden mellan våra skyldigheter mot det samhälle vi lever i och mot vår personliga andliga utveckling. När vi vet var vi ska dra linjen och hur vi ska bidra till dem båda kommer det att befria oss från mycket förvirring och många missuppfattningar om det andliga. Regeln i våra liv bör vara enkel och uppriktig: I det vardagliga livet följer vi lagen; i det andliga livet är vi fria att utvecklas individuellt. Det visar sig att individuell frihet enbart kan uppnås genom vårt val av andlig utveckling, där andra inte får lägga sig i.

Egots oundvikliga död

Kärleken till frihet är kärleken till andra; kärleken till makt är kärleken till oss själva.

--William Hazlitt (1778 - 1830)

Låt oss åter titta lite på skapelsens grunder. Det enda Skaparen skapade är vår vilja att ta emot, vår egoism. Detta är vår essens. Om vi lär oss att ”deaktivera” vår egoism kommer vi att återställa vår kontakt med Skaparen, för utan själviskhet kommer vi att återfå formekvivalens med Honom, så som det är i de andliga världarna. Deaktiverandet av vår egoism är början av vårt klättrande upp för stegen, början av korrektionsprocessen.

Det är ett uttryck för naturens ironiska humor att människor som hänger sig åt självisk njutning inte kan vara lyckliga. Det finns två skäl till det: 1) Som vi förklarade i kapitel ett är egoism ett

moment 22—om du har det du vill ha, vill du inte längre ha det. 2) Ett själviskt begär njuter inte bara när de egna nyckerna tillfredställs, utan även när andras inte tillfredställs.

För att bättre förstå det andra skälet behöver vi gå tillbaka till grunderna. Fas ett i de fyra grundläggande faserna vill enbart ta emot njutning. Fas två är redan mer sofistikerad och vill ta emot njutning av att ge, eftersom givande är Skaparens sätt att vara. Om vår utveckling hade stannat av vid fas ett, skulle vi vara tillfredställda så fort våra begär tillfredställdes och skulle inte bry oss om vad andra har.

Fas två—begäret efter att ge—tvingar oss emellertid att lägga märke till andra så att vi kan ge till dem. Men då vårt grundläggande begär är efter att ta emot, är allt vi ser när vi tittar på andra människor att ”de har alla möjliga saker som jag inte har”. På grund av fas två kommer vi alltid att jämföra oss med andra, och på grund av fas etts vilja att ta emot kommer vi alltid att vilja stå över dem. Detta är anledningen till att vi njuter av deras brister.

Förresten är detta även anledningen till att fattigdomsgränsen är olika från land till land. Enligt *Webster's Dictionary* är existensminimum ”nivån på en persons eller en familjs inkomst under vilken man klassas som fattig enligt regeringsnormer”.

Om alla runt mig var lika fattiga som jag skulle jag inte känna mig fattig. Men om alla runt mig var rika, och jag bara hade en normal inkomst, skulle jag känna mig som den fattigaste människan på jorden. Med andra ord dikteras våra normer av kombinationen av fas ett (vad vi vill ha) och fas två (som bestäms av vad andra har).

Faktum är att vårt begär att ge, som skulle ha garanterat att vår värld skulle vara en bra plats att leva i, är roten till allt ont i vår värld. Detta är essensen i vår korruption, så att ersätta intentionen att ta emot med intentionen att ge är allt vi behöver göra för att korrigera oss.

Botemedlet

Inget begär är naturligt ont och ingen kvalitet är naturligt ond; det är sättet vi använder dem på som gör dem till det. Redan klassiska kabbalister sa: ”Avundsjuka, lusta, och (jakten på) ära för en människa ut ur världen”, det vill säga ut ur vår värld och in i den andliga.

Hur kan det komma sig? Vi har redan sett att avundsjuka leder till konkurrensvilja, och konkurrensvilja leder till tillväxt. Men avundsjukan får även mycket större följder än teknologisk eller annan världslig nytta. I *En introduktion till boken Zohar* skriver Ashlag att människor kan förnimma andra, och därför sakna det andra har. Till följd av det fylls de med avund och vill ha allt det som andra har, och ju mer de har desto tommare känner de sig. I slutändan vill de sluka hela världen.

Till slut får avunden oss att inte bli nöjda med något mindre än Skaparen själv. Men här spelar oss Naturens humor ännu ett spratt: Skaparen är ett begär att ge, altruism. Fastän vi till en början är omedvetna om det, längtar vi faktiskt efter att bli altruister genom att vilja inta förarsätet och vara Skapare. Därmed avlivar egoismen sig själv genom avund—egots mest förrädiska och skadliga drag—precis som cancer förstör sin värdorganism tills även den själv dör med kroppen den har fördärvat.



Kabbalister beskriver egoismen så här: Egoism är som en man med ett svärd som har en droppe förtrollande härligt, men dödligt, gift på sin spets. Mannen vet att brygden är ett elakt gift, men kan inte hindra sig. Han öppnar sin mun, sätter svärdets spets till sin tunga, och sväljer...

Ännu en gång inser vi vikten av att bygga rätt social miljö. Eftersom om vi är tvingade att vara avundsjuka borde vi åtminstone vara *konstruktivt* avundsjuka, det vill säga avundsjuka på någonting som kommer att föra oss till korrektion.

Ett rättvist och lyckligt samhälle kan inte vara beroende av kontrollerad eller "kanaliserad" själviskhet. Vi kan försöka begränsa egoismen genom lagstiftning, men detta kommer bara att fungera tills omständigheterna blir tuffare, som vi har sett i Tyskland—en demokrati tills Adolf Hitler valdes demokratiskt. Vi kan även försöka kanalisera egoismen till samhällets gagn, men det har redan testats i Rysslands kommunism, och misslyckats fatalt.

Till och med Amerika, frihetens, möjlighetens och kapitalismens land, håller på att misslyckas med att göra sina medborgare glada. Enligt *New England Journal of Medicine* lider mer än 46 miljoner amerikaner i åldrarna mellan 15 och 54 år av depressioner. Och *the Archives of General Psychiatry* tillkännagav den sjätte juni 2006 i *New York Times* att: "Bruket av starka antipsykotiska droger för att behandla barn och ungdomar... ökade mer än femfaldigt mellan 1993 och 2002".

Sammanfattningsvis: så länge som egoismen har övertaget kommer samhället alltid att vara orättvist och göra sina medlemmar besvikna på ett eller annat sätt. I slutändan kommer alla samhällen baserade på egoism att tömma ut sig själva tillsammans med den egoism som skapade dem. Vi behöver bara få det att ske så fort och smärtfritt som möjligt, till förmån för alla.

Falsk frihet



Döljande

Baruch Ashlag, Yehuda Ashlag's son och en stor kabbalist i sig, nedtecknade ord han hört sin far säga i en anteckningsbok. Anteckningsboken publicerades sedan under titeln Shamati (Jag hörde). I en av sina anteckningar skrev han att om vi skapades av en Övre Kraft, hur kommer det sig att vi inte känner den? Varför är den dold? Om vi visste vad den vill att vi ska göra skulle vi inte begå misstag och vi skulle inte plågas av straff.

Så enkelt och lyckligt livet hade varit om Skaparen hade varit avslöjad! Vi skulle inte tvivla på Hans existens och vi skulle alla kunna erkänna Hans styre över oss och över hela världen. Vi skulle veta anledningen till och målet med vår skapelse, se Hans reaktioner på vårt agerande, kommunicera med Honom och fråga Honom om råd före varje handling. Så vackert och enkelt livet skulle vara!

Ashlag avslutar sina tankar med den oundvikliga slutsatsen: Vår enda strävan i livet borde vara att avslöja Skaparen.

Kabbalister relaterar till frånvaron av förnimmelsen av Skaparen som ”döljande av Skaparens ansikte”. Detta döljande skapar illusionen av ett fritt val mellan vår värld och Skaparens (andliga) värld. Om vi kunde se Skaparen, om vi verkligen kunde känna altruismens fördelar, skulle vi utan tvekan föredra Hans värld framför vår, då Hans värld är en värld av givande och av njutning.

Men eftersom vi *inte* ser Skaparen, följer vi inte Hans regler, utan bryter mot dem konstant. I själva verket skulle vi högst sannolikt fortfarande bryta mot dem, även om vi kände till dem men inte såg smärtan vi vållar oss själva genom att bryta mot dem, eftersom vi skulle tro att det är mycket roligare att fortsätta vara egoister.

Tidigare i detta kapitel, i avsnittet ”Livets tyglar” sa vi att hela naturen bara följer en lag: Njutningens och smärtans lag. Med andra ord är allt vi gör, tänker och planerar avsett att antingen minska vår smärta eller öka vår njutning. Där har vi ingen frihet. Men då vi inte ser att vi styrs av dessa krafter *tror* vi att vi är fria.

För att emellertid vara riktigt fria, måste vi först befrias från smärt-och-njutningslagens tyglar. Och då våra egon dikterar vad som är njutbart och vad som är smärtsamt, finner vi att för att vara fria måste vi först befrias från våra egon.

Villkor för fritt val

Ironiskt nog är äkta fri vilja enbart möjligt om Skaparen är fördold. Det är så för om ett val verkar vara att föredra lämnar vår egoism oss inget annat val än att välja det. I så fall kommer det, även om vi väljer att ge, att vara ett givande för att ta emot, eller egoistiskt givande. För att en handling ska vara sant altruistisk och andlig måste dess fördelar döljas från oss.

Om vi kommer ihåg att hela syftet med skapelsen är att befrias från egoism, kommer våra handlingar alltid att leda i rätt riktning—mot Skaparen. Om vi alltså har två val och vi inte vet vilket av dem som skulle medföra mest njutning (eller minst smärta), då har vi ett riktigt tillfälle att göra ett fritt val.

Om egot inte ser att ett val är att föredra kan vi välja baserat på andra värderingar. Vi skulle till exempel kunna fråga oss inte vad som vore roligare, utan vad som vore mer givande. Om givande är någonting vi värderar kommer detta att vara enkelt att göra.

Vi kan antingen vara egoister eller altruister, antingen tänka på oss själva eller tänka på andra. Det finns inga andra val. Fri vilja är möjlig när våra val är tydligt synliga och lika tilltalande (eller otilltalande). Om jag bara kan se ett val måste jag följa det. För att välja fritt måste jag därför se min egen natur och Skaparens natur. Endast om jag inte vet vilket som är mer njutbart kan jag göra ett riktigt fritt val och neutralisera mitt ego.

Att göra ett fritt val

Den första principen i andligt arbete är ”tro över förnuft”. Så före vi börjar tala om att göra fria val måste vi förklara den kabbalistiska innebörden hos ”tro” och ”förnuft”.

Tro

I nästan varenda religion och trossystem på jorden används tron som ett medel till att kompensera för det vi inte kan se eller tydligt uppfatta. Med andra ord, då vi inte kan se Gud,

måste vi *tro* att Han existerar. I detta fall använder vi tron till att kompensera för vår oförmåga att se Gud. Detta kallas ”blind tro”.

Men tro används som kompensation inte bara i religion, utan i praktiskt taget allt vi gör. Hur vet vi, till exempel, att jorden är rund? Har vi någonsin åkt ut i rymden och kollat upp det själva? Vi tror på vetenskapsmännen som säger till oss att den är rund eftersom vi tror att vetenskapsmän är pålitliga människor som vi kan tro på när de säger att de har kollat upp det. Vi tror dem; det är tro. Blind tro.

Så varhelst och närhelst vi inte kan se själva använder vi tro för att fylla i det som saknas i bilden. Men detta är inte solid information—det är bara blind tro.

Inom kabbala betyder tro den exakta motsatsen till vad vi just beskrivit. Tro är inom kabbala en påtaglig, mycket klar, fullständig, obrytbar och obestridlig perception av Skaparen—av livets lag. Därför är det enda sättet att uppnå tro på Skaparen att bli precis som Honom. Hur ska vi annars bortom allt tvivel kunna veta just vem Han är, eller att Han ens existerar?

Förnuft

Enligt *Webster's Dictionary* har ”förnuft” tre betydelser: (1) Förmågan att förstå, dra slutsatser eller tänka, särskilt på ett ordnat, rationellt vis. (2) Korrekt användande av medvetandet. (3) Summan av de intellektuella förmågorna.²

Som synonymer anger *Webster's* (bland annat): intelligens, medvetande, och logik.

Låt oss nu läsa några av de insiktsfulla ord kabbalisten Baruch Ashlag skrev i ett brev till en av sina studenter, där han förklarar skapelsens ”beslutsordning”. Det kommer att klargöra varför vi behöver gå *över* förnuftet.

”Viljan att ta emot skapades därför att syftet med skapelsen var att göra gott åt sina skapelser, och för detta syfte måste det finnas ett kärll för att ta emot njutning. Det är trots allt omöjligt att känna njutning om det inte finns något behov av njutningen, eftersom ingen njutning känns utan ett behov.

Denna vilja att ta emot är hela människan (Adam) som Skaparen skapade. När vi säger att människan kommer att få ta del av evig njutning, syftar vi på viljan att ta emot, som kommer att ta emot all den njutning Skaparen ämnade ge den.

Viljan att ta emot har givits tjänare som ska tjäna den. Genom dem kommer vi att ta emot njutning. Dessa tjänare är händerna, benen, synen, hörseln, etc. De anses alla vara ens tjänare. Med andra ord är viljan att ta emot herren och organen är dess tjänare.

Och som brukligt är har tjänarna en butler som vakar över herrens tjänare, som ser till att de arbetar mot det önskade målet att bringa njutning, och detta är vad herren—viljan att ta emot—vill.

Och om en av tjänarna är frånvarande, kommer den njutning som hör ihop med den tjänaren även den att vara frånvarande. Om en person till exempel är döv kommer

² *Ö.a.*: Det engelska ordet är ”reason”. Nationalencyklopedin definierar ”förnuft” som ”förmåga till tänkande, gott omdöme och sunt beslutsfattande”. Som synonymer anges förstånd, intellekt och vett.

han eller hon inte att kunna njuta av musik. Och om personen inte kan känna lukt kommer han eller hon inte att kunna njuta av parfymers dofter.

Men om man inte har en hjärna (tjänarnas arbetsledare eller arbetarnas förman) kommer hela företaget att kollapsa och ägaren kommer att gå med förlust. Om man har ett företag med många anställda, men saknar en bra förman, riskerar man att gå med förlust istället för med vinst.

Men även utan förmannen (förnuftet) är chefen (viljan att ta emot) närvarande. Och även om förmannen dör lever fortfarande chefen. De två är obesläktade.”

Det visar sig att om vi vill vinna över viljan att ta emot och bli altruister måste vi först övervinna dess ”stabschef”—vårt eget förnuft. Därmed betyder ”tro över förnuft” att tron—att bli precis likadan som Skaparen—bör vara över (viktigare än)—vår egoism.

Och vägen att nå dit är tvåfaldig: På den personliga nivån är det en studiecirkel och en grupp vänner som kommer att hjälpa till med att skapa en social omgivning som främjar andliga värderingar. Och på den kollektiva nivån krävs det att hela samhället lär sig att uppskatta altruistiska värderingar.

I ett nötskal

Allt vi gör här i livet bestäms av njutnings- och smärtprincipen: vi flyr från smärta och jagar njutning. Och ju mindre vi behöver jobba för njutningen, desto bättre.

Njutnings- och smärtprincipen påbjuds av viljan att ta emot, och viljan att ta emot kontrollerar allt vi gör, eftersom den är vår essens. Därmed är vi, även om vi tror att vi är fria varelser, i själva verket fastkedjade av livets två tyglar, njutning och smärta, vilka vår egoism håller i sina händer.

Fyra faktorer avgör vilka vi är: 1) bädden, 2) bäddens oföränderliga attribut, 3) attribut som förändras genom externa krafter, och 4) förändringar i den externa miljön. Vi kan bara påverka den sista faktorn, men den faktorn påverkar alla övriga faktorer.

Därmed är det enda sättet som vi kan välja vilka vi är på att välja den sista faktorn, alltså att övervaka och förändra vår externa sociala miljö. Då förändringar i den sista faktorn påverkar alla andra faktorer kommer vi att förändra oss själva genom att förändra den. Om vi vill frigöra oss själva från egoism måste vi förändra den externa miljön till en som stödjer altruism, inte egoism. Och när vi väl frigjorts från viljan att ta emot, från egoismens bojar, kan vi avancera i det andliga. För att göra det följer vi principen ”tro över förnuft”.

”Tro” betyder inom kabbala fullständig perception av Skaparen. Vi kan bara uppnå tro genom att bli likvärdiga med Honom i våra attribut, i våra begär, intentioner, och tankar. Termen ”förnuft” syftar på vårt ”medvetande”, vår egoisms ”förman”. För att gå över det måste vi göra värdet av likhet med Skaparen viktigare och värdefullare för oss än varje egoistisk njutning vi kan föreställa oss.

På den personliga nivån höjer vi Skaparens (altruismens) betydelse genom att använda böcker (eller annan media), vänner, och en lärare som visar oss hur viktigt det är att vara altruistisk. På den sociala nivån försöker vi anamma mer altruistiska värderingar i samhället.

Omfattandet av altruistiska värderingar bör emellertid inte, och detta är mycket viktigt för förändringens framgång, *inte* göras endast för att våra liv ska bli trevligare i den här världen. Det

bör göras för att göra oss och våra samhällen lika Naturen, det vill säga med verklighetens enda lag—altruismens lag—Skaparen.

När vi omger oss själva med dessa miljöer, som individer och som ett samhälle, kommer våra värderingar gradvis att förändras till vår miljöns värderingar, och på så vis kommer vår egoism att förvandlas till altruism på ett naturligt, enkelt, och angenämt sätt.